

“Bombalar Cumhuriyeti’ne” alışmayacağız!

Erdoğan/AKP’nin “Ya Başkanlık ya kaos” şiarıyla içerde ve dışarda sürdürdüğü savaş politikalarına teslim olmayacağız!

toplumsal özgürlük

facebook.com/ToplumsalOzgurlukPartiGirisimi twitter.com/toplmsalozgrlk 2 TL / Mart-Nisan 2016

Futbolda özyönetim olur mu?

Haluk KOŞAR

Futbolun birkaç asli unsuru var. Bir kulübü sahadakiler, yönetimdekiler ve tribündekiler diye çok kaba bir ayrım ile kategorileştirmek mümkün. Genel olarak, bu asli unsurlardan bir tanesi her şeyi belirlerken diğerleri de bu düzene ayak uydurmak, kendi haklarında alınan kararlara uymak dışında bir şey yapmıyorlar. Futbolcu piyasası, hangim futbolcunun oynayacağı, bilet fiyatları, televizyon yayınları, hatta artık son yıllarda formalarda geleneksel renklerin dışına çıkılması bile yönetimdekilerin piyasa kuralları çerçevesinde belirlediği ve geri kalanların uymak zorunda kaldıkları kararlar olarak tarihteki yerlerini alıyor. (Youtube’dan zamanında Arda Turan’ın Galatasaray’ın pembe renkli forması için tepkisini izleyebilirsiniz.) Tüm bu süreçler bir kulübü sportif ilkeler ve çalışmalar etrafında organize etmekten çok piyasanın kuralları ve bununla beraber gelmesi beklenen başarı ekseninde organize etmeyi getiriyor.

Devamı 19. sayfada

İnanalım baharın başlangıcına!

6-8 Mart eylemleriyle kadınların isyanının işaret fişeğini çakması, Cerattepe direnişi ile bozgun havasının Gezi havası ile temizlenmesi ve metal işçilerinin direnişi, baharın başlangıcına işaret ediyor.

Farkındayız öyle değil mi?
Türkiye’de zaman baş döndürücü bir tempoyla akıyor. Politik ortamın karmaşası sürekli güncellenerek önümüze yeni kavşaklar çıkarıyor. Ortadoğu coğrafyasının sınırlarıyla iç içe geçmiş, Ortadoğulaşmış bir kaotik havayı soluyoruz.

”Başkan Erdoğan”

10 Ekim rejimi, çok yönlü katliam ve savaş hamlelerine devam ediyor. İktidarın iflas etmiş iç ve dış politikaları, ülkeyi bölüp parçalayan yaralar açıyor. Yaşam alanlarımız nefes alınamayacak bombalar cehennemine dönüştürüldü. İktidar ile muhaliflerini, bir daha asla yan yana gelemeyecek şekilde birbirinden ayıran cesetlerle dolu bir uçurum oluşuyor. O uçurum, AKP’nin toplumu daha da kutuplaştıran keskin hamleleriyle derinleşiyor. Erdoğan, Başkanlık tacına kavuşabilmek adına, freni patlamış kamyon gibi “durmak yok yola devam” şiarıyla dengeleri gözetmeksizin, kaosu derinleştiriyor. Kendinden olmayan ve bu savaşa ortak olmayacağız diyen, gazetecileri, akademisyenleri, avukatları, “korku imparatorluğunun” zindanlarına hapsediyor. Çok “güçlü” görünüyor değil mi? 10 Ekim’den beri Ankara’da ve İstanbul’da ardı ardına patlayan bombalarla sokaklar ıssızlaştı, toplumun muhalif kesimleri bir bir tutuklanıyor, sokağa çıkmak isteyen devrimci, demokrat, halkçı kesim AKP’nin kolluk kuvvetlerince bastırılıyor. Medya Erdoğan’ı “Başkan” ilan etti bile. AKP’nin ne kadar istikrarlı, kalıcı ve güçlü bir iktidar olduğu yazılıyor! Havuz medyasından okursanız, memlekette herşey pespembe!

Hakikatler mi?

Ekonomik kriz ülkeyi dört yanından kuşatmaya aldı. Erdoğan uluslararası alanda giderek yalnızlaşıyor. Her ne kadar kendi kitlesini faşist bir zemininde konsolide etmeye çalışsa da, içeride kaynayan kazanlar yeni kriz dinamikleri olarak dışa vuruyor, parti içi çatlak derinleşiyor.
Hele şimdi, Reza Zarrab’ın ABD’de tutuklanması sonrasında iktidarın panik halinden anlaşılacağı üzere, AKP çıkmaz sokaklarda koşturuyor. Öyle ya, Erdoğan yargılanabilir ve hatta tutuklanabilir.

Daha fazla direniş!

Kürdistan’da iktidarın topyekün savaşına karşı, Kürtler artık sadece dağlarda değil, şehirlerde de savaşıyor. Kadın düşmanı politikalarında sınır tanımayan AKP şürekasının Ensar Vakfı’nda gerçekleşen çocuk istismarlarını sahiplenişi, ulusalar arası düzleme sıçrıyor. Türkiye’ye yayılan 6-8 Mart eylemleriyle kadınların erkeklik fanusunun camını çatlatarak bir kadın isyanının işaret fişeğini çakması, Cerattepe direnişi ile bozgun havasının Gezi havası ile temizlenmesi ve metal işçilerinin fabrikalarda yeniden direnişe geçmesi, baharın başlangıcına işaret ediyor.
Öyleyse şimdi baharı sadece güzel bir mevsim olmaktan öteye taşımalıyız!

Halk Meclisleri

Toplumsal Özgürlük: *Geçtiğimiz günlerde Yeni Akit gazetesi 16 sayfalık Kitabu’l Mecmu’u adlı belgeyi manşetten vererek Hatay’da yaşayan Arap Alevi halkının İslam dışı bir dine mensup olduğu iddiasını duyurdu. Bu haberi nasıl değerlendiriyorsunuz?*

Eylem Mansuroğlu: Haberi okumaya başladığınızda amacın dini bir tartışma yürütmek olmadığını görüyorsunuz. Önce solu ve Arap Alevilerini hedef göstermeye yönelik bir demagoji çıkıyor karşınıza.

Devamı 9. sayfada

Halk Kazanacak
Halk Kazanacak bileşenlerinden Halkevleri ve EHP ile **3** Halk Kazanacak’ın zemini ve yol haritasını konuştuk.

İç savaş kapıyı çalıyor
Türkiye devleti tarihinde ilk kez Kürtlerle bu kadar sert **5** bir savaşın içerisine giriyor.

Cerattepe direnişi
Halk güçleri üzerindeki baskının arttığı bu kaotik evrede tüm **6** direnenlere umut oldu Cerattepe direnişi.

Başkanlık mı dediniz

Oğuzhan KAYSERİLİOĞLU

Türkiye, çok farklı güçlerin üstüne “hesap” yaptığı, “oyun” kurduğu ve giderek “format atmaya” çalıştığı bir coğrafyaya dönüştü. Elbette, herkes kendi çıkarını dayatıyor; herkes, “çivisi çıkmış” bir ülkeyi, kendi amaçlarına hizmet edecek bir yapıya sokmaya çalışıyor.
Eh, bir ülke, güçsüz, çapsız ve basiretsiz bir iktidar gücü tarafından yönetiliyorsa, “kifayetsiz bir muhterisin” elinde oyuncak haline gelmişse, onunla “oynayan” çok olacaktır.

Bir kadın isyanı mayalanırken…

Cennette yasak meyveyi yemişiz biz... Yasak diyorsunuz ya, biz yasağın Allah’ını biliriz bayım.

Meral ÇINAR

Son 14 yıldır her güne başka bir yasakla uyanmaya alıştık! Sanırım sorun da biraz bu alışkanlıkta. Yasaklara karşı doğru hamlelerle sokağı kullanmadıkça ve korku iklimini dağıtacak hareketleri örgütlemedikçe, yasaklar artıyor ve faşizm tırmanıyor.

Hali hazırda 14 yıldır ceberut bir iktidarın, kadınlar, gençler, farklı inançlar ve halklar üzerinde uyguladığı gerici, baskıcı ve rantçı politikaların devamlılığı yetmezmiş gibi; yanı başımızdaki Ortadoğu’da yanan ateşin kıvılcımları da sürekli üstümüze sıçrıyor.
Aylardır ülkenin doğusunu yangın yerine çeviren, kendi halkının üzerine bombalar yağdırmaktan çekinmeyen, kendi sınırları içerisindeki şehirleri tanklarla yerle bir eden bir devlet terörü AKP eliyle devam ettiriliyor.
Ülkenin dört bir yanında canlı bombalar fışkırıyor.
“Canlı bombaları” bizzat kışkırtan AKP Hükümeti, sonra da yüzsüzce bu katillerin varlığını, kendisine muhalif toplumsal güçlerin protesto eylemlerini yasaklamak için gerekçe gösteriyor.
İşte bu günlerden bir gün Diktatör yatağından kalktı ve dedi ki; “Cennet anaların ayağının altındadır;

Devamı 14. sayfada

AKP'nin fay hatları genişliyor.

AKP'de neler oluyor?

Gerek Türkiye burjuvazisinin pısırık karakteri, gerekse sermayenin Erdoğan'a alternatif bulamamasından dolayı ne AKP içinden ne de dışında bir "demokratik hareketin" çıkması beklenebilir.

C. MALATYA

Son bir ay içerisinde AKP içerisindeki "farklı" seslerin düzeyi giderek arttı. Başını Bülent Arınç'ın çektiği bu" farklı" sesler korosu, önceden serzenişlerini mızmız bir şekilde dile getirirken şimdi sözlerini sakınmadan söylüyorlar. Bununla birlikte Hamamönü'ndeki toplantılar ve Gül'ün tekrar ortaya çıkmasını da göz önüne alındığında bu sefer farklı bir durumun olduğu söylenebilir.
İlk olarak Bülent Arınç'ın Dolmabahçe mutakabatı hakkında sözleriyle başlayan süreç, Arınç'ın sözlerini destekleyen eski bakanlarla birlikte Hamamönü'nde toplantılar yapması ve ardından Abdullah Gül'ün Erdoğan'la görüşmesi ile bir noktaya ulaşmıştı. Fakat sonrasında Arınç'ın Anayasa Mahkemesi'nin Can Dündar ve Erdem Gül hakkındaki kararını desteklemesi ve Erdoğan'a yönelik "Tanimayrum diyemezsin" çıkışıyla kılıçların kesin bir şekilde çekildiği görülmüş oldu.

Erdoğan tavizsiz

Buna karşın Erdoğan cephesinin hamleleri oldukça sert bir şekilde geldi: Abdullah Gül'ün AKP kurucu üyeliğinden çıkarılması, yandaş basından Arınç'a yönelik salvolar ve son olarak Zaman gazetesine kayyum atanması ile Gül'e yakın olan Boydaklara yönelik tutuklamalar.
Bu hamleler Erdoğan'ın özellikle parti ve "mahalle" içerisinde ikinci bir sese kesinlikle izin vermeyeceğini ve şiddetli bir şekilde bastıracağını gösteriyor. Özellikle Kürdistan'daki savaş, bataklığa saplanan Suriye politikası, Artvin'de işaretlerini veren yeni bir "Gezi" korkusu Erdoğan'ı giderek kıstırmakla birlikte hırçınlaşmasına neden oluyor. Bu hırçınlaşma da rasyonellikten kopmayı, uzlaşma ve tavizleri reddetmeye yol açarak giderek kontrolü kaybetmesini sağlıyor. Özellikle Boydak Holding gibi Kayseri'nin ve "Anadolu Kaplanları" olarak adlandırılan sermayenin önemli temsilcisine yapılan operasyon hem Gül nezdinde ki "ılımlı muhafazakar demokratlara" hem de bütün sermayeye verilmiş "Reis benim" mesajını taşıyor.

AKP'den demokrasi çıkar mı?

Diğer yandan Gül ve Arınç'ın başını çektiği cephenin inisiyatif alarak yeni bir oluşuma yönelmeyerek, AKP içine yüklenmeleri ise umutsuz bir girişim olarak görünüyor. Herhangi bir demokratik mücadele geçmişi olmayan ve lidere biat kültürüne sahip bir cenahtan, "Reis"i devirme veya olmadı anayasal çizgiye çekilmesini sağlamayı beklemek Godot'yu beklemekten farksız gözüküyor.

Godot'u beklemek

Fakat çıkmadık candan umut kesilmez misali kimi "demokratlar" bu çıkışın AKP içinde bölünme yaratarak, AKP'nin özüne sahip çıkacak "demokrat" bir yapının oluşabileceği özlemiyle yanıp tutuşmaktalar. Gerek Türkiye burjuvazisinin pısırık karakteri, gerekse sermayenin Erdoğan'a alternatif bulamamasından dolayı ne AKP içinden ne de dışında bir "demokratik hareketin" çıkması beklenebilir.
Dolayısıyla Arınç, Gül, sermaye ve AKP'den umulan bu beklenti insana Einstein'in şu sözünü hatırlatıyor: "Aptallığın en büyük kanıtı, aynı şeyi defalarca yapıp farklı bir sonuç almayı ummaktır."

MHP'de kazanlar kaynıyor

Kürtlerin ve devrimci-demokratların azılı düşmanı, iktidarın koltuk değneği ve "kirli" işlerinin aracı MHP'nin bu kapışma oyununda yapısal olarak değişmeyeceği çok açık.

Juliana Gözen

Bakmayın öyle her gelişme sonrası mağrur açıklamalarına; içi fokur fokur kaynıyor MHP'nin. 7 Haziran seçimlerinde ciddi oy artışı sağlayan MHP'nin halinden eser yok şimdi. AKP/Erdoğan, 1 Kasım "seçim darbesi" ile, MHP'nin 7 Haziran seçiminde kazandığı oyları ve seksen milletvekilini tereyağından kıl çeker gibi aldı. 1 Kasım darbesi ile fikri kazansa da kendi kaybeden MHP içinde "yenilenme" çağrıları, her zamankinden daha yüksek ses ile dilendirilmeye başlandı ve bu ses daha fazla kulak tarafından dinlenir oldu.

MHP'de açılan gedik

1 Kasım darbesini milliyetçi damardaki kanı kendi akıtarak gerçekleştiren AKP karşısında "basiretsiz" kalan MHP, şimdilerde bunun ceremesini çekiyor.
Sarayın Tuğrul Türkeş "alması" ile başlayan MHP'deki çatlak, şimdi gelenekçi kanadı temsil eden Bahçeli'nin Başkanlık koltuğunu almak için meydana çıkan Meral Akşener, Koray Aydın ve Sinan Ogan'ın Olağanüstü Kurultay talebi için mahkemeye başvurmalarıyla kapanamayacak noktaya gelmiş bulunuyor.
Bahçeli'nin 2017'de gerçekleşecek olan olağan kongreyi işaret etmesine rağmen, ortak bildiriyle hareket eden üçlü, imza toplama ve başvuru sürecini gerçekleştirdi. Kısa sürede olağanüstü kongreyi toplayarak partiyi genel başkan seçimine götürmek isteyen üçlüye karşı Bahçeli/Genel Merkez, özellikle ülkücü gençliği arkasına almaya çalışan politikalarla katı ve net bir duruş sergilemeye çalışıyor.

Al birini vur ötekine...

Bahçeli yönetimiyle sokaklardan çekilip, sermayeyle daha organik bağ kurarak en "liberal" ve "paralı" dönemini yaşayan MHP, sermayenin dönemsel ihtiyaçlarına tam anlamıyla karşılık veremediği bir durumda.
Öne çıkan üç adayın da bu boşluğa –sermayeye tam ve eksiksiz hizmet- dair hamle yapması ortak noktalarıyken, hangisinin daha ırkçı ve faşist politikalar uygulayacağı nüans farklılıklarını oluşturuyor.
Bununla birlikte sermaye bu üçlüye kısmi desteğini vererek, AKP'nin olası bir düşüşü halinde, emekçilerin ve halk güçlerinin inisiyatif ve kontrol kazanmasını engellemeye yönelik «yedek» gücünü hazırlıyor.
Kürtlerin ve tüm devrimci-demokratların azılı düşmanı, iktidarın pek çok kez koltuk değneği ve tüm "kirli" işlerinin aracı olan MHP'nin bu kapışma oyununda yapısal olarak değişmeyeceği çok açık.
Velhasılı, MHP'de şu anda verilen savaş, kimin daha çok ve kusursuz bir şekilde sermayeye hizmet edeceği savaşıdır.

CHP ne yapıyor?

Erdoğan'ın yalnızlaştırılma politikasından ekmek çıkarmaya çalışan zavallı bir "halk partisi". Hesapları böyle ama hayat da başka türlü akıyor.

Hasan DURKAL

Erdoğan'ın yalnızlaştırılma politikasından ekmek çıkarmaya çalışan zavallı bir "halk partisi". Hesapları böyle ama hayat da başka türlü akıyor. Rejim krizi CHP'yi mezarlığa götürecek kadar şiddetlenebilir.CHP içi kanatların kavgası 1 Kasım seçimleri sonrasında yükseldi, ancak partide büyük bir kırılma yaşanmadı. Ulusalcı kanat ısrarla kurultay istemesine rağmen, Kılıçdaroğlu'nunkarşısına güçlü bir aday çıkaramadı. Kurultayla birlikte Kılıçdaroğlu, Erdoğan'ın 1 Kasım'da yaptığı seçim darbesine benzer bir darbeyi parti içerisinde yapmış oldu. Bu seçim darbesi ulusalcılar tarafından biraz gürültülü olsa da kabul edildi.

Ulusalcı cenah

Elbette ki ulusalcı kanat bu tarz bir savaşı sürdürebilecek bir olgunluğa henüz erişebilmiş değil. Bu yüzden de acemice hatalar yapmaya devam ediyorlar. Her seferinde deli cesaretiyle mevcut yönetime karşı bir kalkışma yaratıyorlar. Bu kalkışma sonucunda ise partiden ihraç ediliyorlar. Süheyl Batum, Birgül Ayman Güler, Emine Ülker Tarhan'dan sonra şimdi de Aylin Nazlıaka bu eşitsiz savaşın kurbanı oldu. Oldukça basit bir "Atatürk portresi tartışması" günlerce süren söz dalaşlarına, olağanüstü toplantılara, saatler süren parti disiplin kurulu toplantılarına neden oldu. Sonuçta ise Ankara'daki ön seçimlerde büyük destek alan Aylin Nazlıaka partiden uzaklaştırılmış oldu. Kılıçdaroğlu kanadı aşağıdan destekle gelen önemli bir ismi daha tasfiye etme fırsatını kaçırmadı.

Baykal sahnede

Bunun ne şekilde olduğunu tam bilmiyoruz ama bunca yıl aradan sonra, bunca seçimden sonra, değişen bunca dengeden sonra siyaset dönüp dolaşıp Baykal'a döndü. Türkiye burjuva siyasetinin değişmez özelliği bir kez daha sahneye çıktı. Bildiğimiz şey, devletin zirvesinde kamplaşma yoğunlaşıyor. Erdoğan'ın TSK ve eski devlet statükosuyla kurduğu ittifak Baykal'ı yeniden siyaset sahnesine çıkardı. Baykal şimdi bu ittifaktan yararlanıp konumunu güçlendirmeye çalışıyor.
Bunu yaparken de AKP'ye yaranmaktan geri durmuyor. Kendi hesabınca köprüyü geçene kadar sabrediyordur belki de.
AKP cenahından savaş niyetlerinin açıktan dillendirildiği bir ortamda burjuva muhalefet partilerine bu savaş söylemlerine ortak olmak düşer. Baykal da Kılıçdaroğlu'nunyarım ağızla aldığıinisiyatifi alarak aklınca parti içerisinde etkisini arttıracağını hesaplamış olacak ki, Suriye'ye askeri müdahaleye destek veren bir açıklama yaptı. Üstelik mezhepçi söylemi de esirgemeyerek. Moda mezhepçilikse ve söz konusu koltuksa neden böyle bir şeyden imtina etsin ki?

CHP ne yapıyor?

Türkiye Cumhuriyeti devletinin rejim krizi tarihinin en derin seviyesine ulaşmış durumda. Devlet yazdan beri süren operasyonlarla adeta Kürt ateşine benzin döktü. Büyük bir alevlenme yaşanıyor. Dış politikada ağır bir hasar alındı. Ve arkası gelecek gibi de görünüyor. Öte yandan devletin zirvesindeki hesaplaşmalar çok sert ve fırtınalı geçiyor. Devletin oldukça kırılgan bir yapıya büründüğü bir "tarihsel an" yaşıyoruz. Bu tarihsel anın nereye evrileceğini göreceğiz. Faşizm ve iç savaş olasılığı konuşulurken Baykal kanadı bu ihtimale oynuyor CHP'de.

Kılıçdaroğlu kanadı

Kılıçdaroğlu cenahı ise rejimin eski rasyonalitesine dönmesini arzuluyor ve bu hedefe göre konumlanıyor. Onlara göre, Erdoğan'ın Ak Sarayının sadece "kaçak" olması mesele. "Diktatör bozuntusu" diye hitap ettikleri Erdoğan'ı anayasaya uymaya davet ediyorlar! Bir sermaye birikim modeli olan yağma ve hırsızlığı AKP'ye özgü bir özellikmiş gibi sunuyorlar. Ve muhtemelen İngiliz İşçi Partisinin büründüğü güler yüzlü neoliberalizme özeniyorlar. Halkın yüzüne gülen, ama neoliberalizmden ödün vermeyen bir maske. Erdoğan'ın yalnızlaştırılma politikasından ekmek çıkarmaya çalışan zavallı bir "halk partisi". Hesapları böyle ama hayat da başka türlü akıyor. Rejim krizi CHP'yi mezarlığa götürecek kadar şiddetlenebilir. Bizden söylemesi.

Türkiye yol ayrımında

Bahar yaklaşırken, yıkıcı ve yaratıcı eşik

İşçi sınıfının, Kürt Özgürlük Hareketi'nin ve hala bir biçimde hareket halinde olan Gezi güçlerinin yan yana gelişini ve ittifakını inşa etmek… İşte o muazzam ne yapmalı sorusunun tek ve gerçek cevabı bu.

Perihan KOCA

Yeni bir durumla karşı karşıyayız… Türkiye'de siyasal kriz kendi sınırına geldi dayandı. Gezi isyanı ile başlayan ve şimdiye uzanan olağanüstü momentum yıkıcı ve yaratıcı bir boyuta evriliyor.
Gezi ayaklanması ile tarihsel bir zaman eşiğinden atlayan Türkiye, Rojava Devrimi ve 7 Haziran seçimlerinin kazınımlarıyla iktidarı ard arda baştan ayağa sarstı ve sürekli mevzi kazanan başka bir momente yerleşti.

10 Ekim rejimine doğru…

1 Kasım siyasi darbesi ardına süregelen süreç ise, artçılarını 5 Haziran Diyarbakır, 20 Temmuz Suruç bombalamalarıyla göstermeye başlamıştı. Öyle ki, 10 Ekim Ankara katliamı ile temelleri atılan rejimin ayakları "şok ve katliam doktrini" teziyle donatılarak sağlamlaştırıldı.
10 Ekim rejiminin kurucuları içerde ve dışarda giriştikleri istikrarlı savaş politikalarıyla, Kürt halkına ve hareketine yönelik topyekün savaş konseptini nihayetinde Türkiye'nin batısına sıçrattı.
Ankara ve İstanbul'da ardı arkasına patlayan bombalarla ülkenin dört bir yanı giderek olağanüstü hal bölgesine dönüşmüş insan mezbahası halini alıverdi.

Gündelik hayatlarımızın rutinine her an patlayabilecek bombalar, kolektif bir panik atak hali ve hayatta kalma telaşı eklendi.
Alışık olduğumuz tüm yaşamsal rutinlerin ezberi bozuldu. Zamanın ibresi alabildiğine hızlandı. Toplumsal politik ahval fevkalade karmaşık ve çoklu krizler denkleminin göbeğine yerleşti.

"Bombalar Cumhuriyeti"

7 Haziran'ın hezimeti ardına, iktidar Erdoğan öncülüğünde giriştiği ölüm kalım savaşından zaferle çıkabilmek adına korku paradigmasını yeniden üretip ortalığa saldı. Paranoya iklimi ölümcül bir virüs gibi toplumsallaştırıldı.
Türkiye, artık iktidar bloğu dışında kimsenin can güvenliğinin kalmadığı "Bombalar Cumhuriyeti" halini aldı.
Toplumun tüm kesimlerine karşı organize olmuş, kuralsız, ilkesiz bir psikolojik savaş sürdürülüyor. Bilinçleri felç etmenin ve zihinleri devşirmenin en güçlü silahı olan ele geçirilmiş medya organları eliyle hakikatler katlediliyor.
Devrimciler, demokratlar, aydınlar çok yönlü bir diz çöktürme operasyonuyla hizaya getirilmek isteniyor, sokağa çıkmak şöyle dursun, siyaset yapma zeminleri giderek daraltılıyor.

Erdoğan'ın arkasında saf tutmamış her kesim, barış için el yükselten akademisyenler, avukatlar, öğrenciler , iktidar eliyle ihraç edilen genişletilmiş "terör" suçları(!) kapsamında, "ya bizim yanımızda olacaklar, ya teröristlerin" şiarıyla tutuklanıyor.
Yetmiyor. Gözü dönmüş bir iktidar hırsıyla, tüm dünyanın gözlerinin içine baka baka Erdoğan saflarındaki Ensar Vakfı'nda ifşa olan çocuk tecavüzcüleri için tam tekmil korumaya/direnişe geçiliyor. Aile Bakanı'nın "bir kereden bir şey olmaz" aymazlığıyla, AKPli vekillerin mecliste kurulacak çocuk istismarı komisyonunu reddetme sefaletiyle, uluslarası arenada tükenmekte olan kredisini kendi elleriyle tasfiye ediyor. Evet Erdoğan/AKP suç şebekesi tarihsel bir kumar oynuyor, ciddi bir irtifa kaybı yaşıyor. Her hamlesi bumerang misali kendine çarpıyor.

ABD "sopayı" gösteriyor

17-25 Aralık operasyonlarının kilit isimlerinden Reza Zerrab'ın ABD'de tutuklanması Erdoğan iktidarı için kritik ve belki de hayati bir eşik... Daha da ileri götürecek olursak, oldukça sancılı ve çetrefilli bir yol ayrımına tekabül edebilir. İktidar bloğunun muazzam panik halinden de anlaşılacağı üzere; ABD, Erdoğan'ı "dövebileceği" sağlam bir "sopayı" eline geçirmiş oldu.

Halk dinamiklerinin önünü açacak hamleler yapılmalı.

Uçuruma bakmak

Öyle ki, Reza Zerrab'ın ABD tarafından tutuklanması ve verilen demeçler, tesadüfi bir kendini ele verme/yakalanma halinin olmadığını işaret ediyor. Bu işin sonu "demokrasi ve özgürlük şövalyesi ABD'nin(!)" Reza Zarrab'ı tutuklayıp "adalete" teslim etmesi ile sınırlı olmayacak. Evet , çanlar Erdoğan/AKP için çalıyor. AKP'nin çatırdaması ve hatta bölünmesi, Gül öncülüğünde yeni bir bloğun öne çıkması yahut Erdoğan'ın uluslararası mahkemede yargılanması ve hatta tutuklanması, hepsi ihtimaller dahilinde… E öyle ya, uçuruma bakarsan, uçurum da senin içine bakarmış.

Baharı yeşertmek için…

Velhasıl kelam, esas mesela "biz ne yapacağız" sorusunda kilitleniyor.
Ağızlarından salyalar akıtarak "bombalarla yaşamaya alışın", "normalleştirin" demeçlerini, öfkeyle dinlemekle mi yetineceğiz? Yahut uluslararası egemen güçlerin Erdoğan'ı devirmesini bekleyip, seyirci mi kalacağız? Evet, esas mesela Türkiye sol/sosyalist güçlerinin içerisinden geçtiğimiz olağanüstü momentumda nasıl konumlanacağında yatıyor.
Karşımızdaki ceberrut savaş bloğuna karşı, halkın kazanma dinamiklerinin önünü açmak, soluduğumuz bozgun havasını kırmak, tersine çevirmek, halk kazanacak sloganının sesini gürleştirip, iktidar/sermaye hizmetkarlarının korkulu rüyası haline getirmek zorundayız.
Cerattepe direnişinde soluduğumuz Gezivari hava, 6-8 Mart'ta iktidar yasaklarını delen kadınların görkemli direnişi, metal işçilerinin yeniden dirilişiyle başlayan işçi eylemleri baharın nasıl yeşereceğinin ipuçlarını veriyor… İşçi sınıfının, Kürt Özgürlük Hareketi'nin ve hala bir biçimde hareket halinde olan Gezi güçlerinin yan yana gelişini ve ittifakını inşa etmek… İşte o muazzam ne yapmalı sorusunun tek ve gerçek cevabı bu.

Sarayın savaşına karşı halk kazanacak

Halk Kazanacak bileşenlerinden Emekçi Hareket Partisi (EHP) ve Halkevleri (HE) ile Halk Kazanacak'ın önümüzdeki dönemde konumlanışlarını ve yol haritasını konuştuk.

Toplumsal Özgürlük: *"Halk Kazanacak" geçici bir birliktelik mi olacak yoksa ileriye yönelik bir cephe oluşturma fikri mi? Saray yıkılacak, halk kazanacak derken, nasıl bir seçenek de sunuyorsunuz?*

Emekçi Hareket Partisi: Halk Kazanacak 7 Haziran seçimleri ardından savaş çıkararak iktidarını korumaya çalışan Saray'a karşı, seçimlerde HDP içinde yer almamasına rağmen; AKP'yi durdurmak ve Kürt halkının mücadelesinin yanında olmak için, HDP'ye oy çağrısı yapanların bir araya gelmesiyle oluştu.
Seçimler ardındana yaptığımız forumla verdiğimiz kararımız, enternasyonalist bir yaklaşım ile, Saray'ın Başkanlık savaşının karşısında bir arada durmaya devam kararı oldu. Bu açıdan, ileriyle dönük giderek diktatörleşen AKP'ye karşı geçici değil sürekli olarak bir arada olma kararıdır.
Halkevleri:
Halk kazanacak çalışması, 2 Kasım seçimleri öncesinde HDP içerisinde yer almayan ancak Kürt sorununun çözümüne dönük mücadelelerde Kürt Hareketiyle pozitif bir ilişki içerinde olan, eylem birlikleri yapan ve genel seçimlerde HDP'yi destekleyen sosyalist örgütler, inisiyatifler, aydın, sanatçı, akademisyenlerin bir araya gelmesiyle oluştu.
Saray AKP iktidarının savaşla, provokasyonlarla, katliamlarla "seçim kazanma" siyasetine karşı mücadele, 2 Kasım'da tekrar HDP'nin mecliste yer alması için güçlü bir çalışma yapmak bir araya gelme gerekçemiz oldu.
Ancak en önemlisi 2 Kasım sonrasındaki mücadeleyi yükseltmek için geniş bir sosyalist zemin oluşturmaktı. Sloganı bu nedenle "Saray yenilecek, halk kazanacak" olarak belirlendi.
Dolayısıyla Halk Kazanacak çalışmasını kendisini seçim süreciyle sınırlamadı. Seçim sonrasında yükselerek devam eden savaş ve katliam politikasına karşı çalışmalar örgütledi.
Sokağa çıkmanın zorlaştığı bu dönem defalarca İstanbul'un merkezlerinde, semtlerinde sokağa çıktı.
Bu süreçte bizim özellikle güney illerinde "Halk Meclisleri" çalışmasını birlikte örgütlediğimiz Toplumsal Özgürlük Parti Girişimi'nden arkadaşlar çalışmaya dahil oldular.

AKP yenilecek halk kazanacak!

Güncel politika

T.Ö. *: Halk Kazanacak günlük politikaya nasıl müdahale edecek?*

EHP: Bugünün koşullarında hükümet her geçen gün savaş politikasını derinleştirmek için mücadele ediyor. Biz ise bu savaşın halkların değil, sarayın başkanlık savaşı olduğunu tüm topluma anlatmak için mücadele ediyoruz.
Halk Kazanacak bunun topluma daha güçlü anlatılması için bir mücadele zeminidir. Bu açıdan her gün adaletsizliğin, hukuksuzluğun ve antidemokrasinin başka bir boyutuyla karşılaşıyoruz ve bunlara yanıt vermeye, karşısında Halk Kazanacak olarak da durmaya çalışıyoruz.
H.E. : Halk Kazanacak şimdiye kadar kendisini örgütlediği eylem/etkinliklerle muhalefetinin ve halklarımızın ortak mücadele zemininin oluşması için adım atmaya çalıştık.
Halk kazanacak şimdi Ortadoğu ve ülkemizde her an yeni bir gelişmenin yaşandığı bir dönemde Saray/AKP rejiminin savaş politikalarının karşısında barış talebini yükseltme mücadelesini sürdürecek.

T.Ö.: *Ekoloji, kadın ve Alevi dinamikleri üzerine Halk Kazanacak'ın yaklaşımı ve politikası nasıl olacak?*

EHP: Halk kazanacak bugünün koşullarında Türkiye toplumunun önündeki en büyük tehlike olan Saray'ın başkanlık savaşının ve AKP iktidarının savaş politikalarının karşısında ortak bir zeminde hareket eden bir topluluk.
Bu ortaklık çerçevesinde toplumun tüm ezilen kesimlerinin mücadelelerine de bu çerçevede ses veriyor durumda. Artvin'de madene direnenlerden, 8 Mart'ın yasaklanmasına direnen kadınlara, zorunlu din dersinin karşısında Alevi-ler'e, baskıların karşısında duran Akademisyenler'den, Avukatlar'a, katliamlara karşı direnen Kürt halkına, topyekün saray rejimin karşısında her kesime ses vermeye, yanında olmaya ve direnmeye devam edecek.

Yol haritası

H.E: Akademisyenler, gazeteciler, aydın, sanatçılar üzerinde uygulanan baskı ve teröre karşı dayanışmayı örgütleyecek. Her bir katılımcının aynı zamanda kendi bulunduğu yerden yürüttüğü mücadeleleri ortak bir sesle de büyüteceğiz. Cerattepe'de direnenlerin, isyan eden kadınların, eşitlik isteyen Alevilerin mücadelelerini büyütmek için elimizden geleni yapacağız.
Halk kazanacak önümüzdeki dönem gerçekleştireceği bütün çalışmaları herkesin katılımına açık bir biçimde örgütleyebilmelidir. Baskının, faşizmin, katliamların bu kadar yoğunlaştığı bir dönemde elbette direnmek önemli. Ama bununla birlikte basit, kolay anlaşılabilir, yaratıcı slogan, eylem, etkinliklerin ortaya çıkmasında Halk Kazanacak rol alabilir. Halklarımızın üstüne çöken bu karanlığın yırtılmasında Halk kazanacak etkin roller üslenebilir.

Toplumsal Özgürlük: *"Halk Kazanacak" geçici bir birliktelik mi olacak yoksa ileriye yönelik bir cephe oluşturma fikri mi? Saray yıkılacak, halk kazanacak derken, nasıl bir seçenek de sunuyorsunuz?*

Emekçi Hareket Partisi: Halk Kazanacak 7 Haziran seçimleri ardından savaş çıkararak iktidarını korumaya çalışan Saray'a karşı, seçimlerde HDP içinde yer almamasına rağmen; AKP'yi durdurmak ve Kürt halkının mücadelesinin yanında olmak için, HDP'ye oy çağrısı yapanların bir araya gelmesiyle oluştu.
Seçimler ardındana yaptığımız forumla verdiğimiz kararımız, enternasyonalist bir yaklaşım ile, Saray'ın Başkanlık savaşının karşısında bir arada durmaya devam kararı oldu. Bu açıdan, ileriyle dönük giderek diktatörleşen AKP'ye karşı geçici değil sürekli olarak bir arada olma kararıdır.
Halkevleri:
Halk kazanacak çalışması, 2 Kasım seçimleri öncesinde HDP içerisinde yer almayan ancak Kürt sorununun çözümüne dönük mücadelelerde Kürt Hareketiyle pozitif bir ilişki içerinde olan, eylem birlikleri yapan ve genel seçimlerde HDP'yi destekleyen sosyalist örgütler, inisiyatifler, aydın, sanatçı, akademisyenlerin bir araya gelmesiyle oluştu.
Saray AKP iktidarının savaşla, provokasyonlarla, katliamlarla "seçim kazanma" siyasetine karşı mücadele, 2 Kasım'da tekrar HDP'nin mecliste yer alması için güçlü bir çalışma yapmak bir araya gelme gerekçemiz oldu.
Ancak en önemlisi 2 Kasım sonrasındaki mücadeleyi yükseltmek için geniş bir sosyalist zemin oluşturmaktı. Sloganı bu nedenle "Saray yenilecek, halk kazanacak" olarak belirlendi.
Dolayısıyla Halk Kazanacak çalışmasını kendisini seçim süreciyle sınırlamadı. Seçim sonrasında yükselerek devam eden savaş ve katliam politikasına karşı çalışmalar örgütledi.
Sokağa çıkmanın zorlaştığı bu dönem defalarca İstanbul'un merkezlerinde, semtlerinde sokağa çıktı.
Bu süreçte bizim özellikle güney illerinde "Halk Meclisleri" çalışmasını birlikte örgütlediğimiz Toplumsal Özgürlük Parti Girişimi'nden arkadaşlar çalışmaya dahil oldular.

Güncel politika

T.Ö. *: Halk Kazanacak günlük politikaya nasıl müdahale edecek?*

EHP: Bugünün koşullarında hükümet her geçen gün savaş politikasını derinleştirmek için mücadele ediyor. Biz ise bu savaşın halkların değil, sarayın başkanlık savaşı olduğunu tüm topluma anlatmak için mücadele ediyoruz.
Halk Kazanacak bunun topluma daha güçlü anlatılması için bir mücadele zeminidir. Bu açıdan her gün adaletsizliğin, hukuksuzluğun ve antidemokrasinin başka bir boyutuyla karşılaşıyoruz ve bunlara yanıt vermeye, karşısında Halk Kazanacak olarak da durmaya çalışıyoruz.
H.E. : Halk Kazanacak şimdiye kadar kendisini örgütlediği eylem/etkinliklerle muhalefetinin ve halklarımızın ortak mücadele zemininin oluşması için adım atmaya çalıştık.
Halk kazanacak şimdi Ortadoğu ve ülkemizde her an yeni bir gelişmenin yaşandığı bir dönemde Saray/AKP rejiminin savaş politikalarının karşısında barış talebini yükseltme mücadelesini sürdürecek.

T.Ö.: *Ekoloji, kadın ve Alevi dinamikleri üzerine Halk Kazanacak'ın yaklaşımı ve politikası nasıl olacak?*

EHP: Halk kazanacak bugünün koşullarında Türkiye toplumunun önündeki en büyük tehlike olan Saray'ın başkanlık savaşının ve AKP iktidarının savaş politikalarının karşısında ortak bir zeminde hareket eden bir topluluk.
Bu ortaklık çerçevesinde toplumun tüm ezilen kesimlerinin mücadelelerine de bu çerçevede ses veriyor durumda. Artvin'de madene direnenlerden, 8 Mart'ın yasaklanmasına direnen kadınlara, zorunlu din dersinin karşısında Alevi-ler'e, baskıların karşısında duran Akademisyenler'den, Avukatlar'a, katliamlara karşı direnen Kürt halkına, topyekün saray rejimin karşısında her kesime ses vermeye, yanında olmaya ve direnmeye devam edecek.

Yol haritası

H.E: Akademisyenler, gazeteciler, aydın, sanatçılar üzerinde uygulanan baskı ve teröre karşı dayanışmayı örgütleyecek. Her bir katılımcının aynı zamanda kendi bulunduğu yerden yürüttüğü mücadeleleri ortak bir sesle de büyüteceğiz. Cerattepe'de direnenlerin, isyan eden kadınların, eşitlik isteyen Alevilerin mücadelelerini büyütmek için elimizden geleni yapacağız.
Halk kazanacak önümüzdeki dönem gerçekleştireceği bütün çalışmaları herkesin katılımına açık bir biçimde örgütleyebilmelidir. Baskının, faşizmin, katliamların bu kadar yoğunlaştığı bir dönemde elbette direnmek önemli. Ama bununla birlikte basit, kolay anlaşılabilir, yaratıcı slogan, eylem, etkinliklerin ortaya çıkmasında Halk Kazanacak rol alabilir. Halklarımızın üstüne çöken bu karanlığın yırtılmasında Halk kazanacak etkin roller üslenebilir.

POLİTİKA

OĞUZHAN KAYSERİLİOĞLU

"Renkli devrim" olasılığına doğru...

Başkanlık mı dediniz?

Türkiye, "Başkanlık sistemi" koduyla adlandırılmış bir açık faşist diktatörlüğe doğru sürükleniyor, ama faşizmin kuruluş süreci ilerlemekte zorlanıyor. AKP/Erdoğan'ın işi zor, "Başkanlık" yüksek bedeller talep ediyor.

1. sayfadan devam

İktidar, "elimde güç var kullanırım", "bombam var atarım", "tankım var topa tutarım", "komşum karıştı dalarım", "istihbaratım var komplo düzenlerim", "eleştireni polisimi gönderir tutuklarım" düzeyinde çalışan bir mantığa teslim olmuşsa, gidilecek yer bataklık olacaktır.
Evet, böylesi "lumpen" bir mantık ülkeyi yönetirse, bataklığa sürüklenerek orada çırpınmak da "kader" olur; o ülke çürür, insanları bu gidişe boyun eğip uyum gösterdikçe değersizleşir.
Türkiye, bataklığa doğru sürüklendikçe zayıflıyor ve aynı duruma düşen başka ülkeler gibi, bir dizi "güç alanı" ona kendi iradesini dayatıyor.

Kimler mi?

En başta iktidarın kendisi, artık sadece AKP/Erdoğan'ı temsil edebilen ve devlete "format atmaya" çalışan bir güç alanıdır.
AKP/Erdoğan, evet, devletin kilit noktalarının çoğunu kontrol edebiliyor; ama hepimiz görüyoruz değil mi, ülke kontrolünden çıkıyor.
Ayrıca, bu "zayıf" durum yeni değil.
Cemaatle olan ittifakın dağılmasıyla beraber sarsıcı biçimde açığa çıkıveren "zayıflığın" zorlamasıyla, Ordu ile ittifak kurdu.
Ancak, ittifak gücüne haklı olarak güvenemeyen AKP/Erdoğan, çıkış yolunu, mevcut politikalarını daha rahat yürütebileceği bir "açık faşist diktatörlüğe" yönelmekte bulmuş görünüyor.
Orduyu, "başkanlık sistemi" adını verdikleri bu faşist sürece katmanın bir yolu olarak, "Kürt fobisi" kışkırtılıyor ve "Musul-Halep ekseninde hegemonya kurma" planları kullanıyor. Aynı "yemlerle", toplumun gerici-şoven yanları da beslenip güçlendirilerek konsolide ediliyor.
İktidar, dümeni bu hedefe doğru bükmüş durumda, ama önündeki engeller hedefe doğru yürüdükçe büyüyor.

Çatlak derinleşiyor

Üstelik, faşizme doğru gidişe tersi yönde baskı yapan "güç alanları" da var.
Bu özgün "güç alanlarının" biri, oligarşik egemenlik alanının içindeki "rakip fraksiyonlar" ve en başta da TÜSİAD'da yuvalanmış olan büyük sermaye/finans-kapital!
Ayrıca, Kürt halk hareketi, "Gezi güçleri" ve sanayi işçileri olarak toplayabileceğimiz halkçı toplumsal güçlerin direnişleri de sürüyor.
Bu farklı "güç alanlarının" karşı hamleleri de, iktidarın etrafını saran gerilim eksenlerini güçlendiriyor.
O gerilimler, AKP'nin içine yüklenip Gül-Arınç etrafında toplanarak, parti içinde "çatlak" oluşturuyor.
Evet, Türkiye, "Başkanlık sistemi" koduyla adlandırılmış bir açık faşist diktatörlüğe doğru sürükleniyor, ama faşizmin kuruluş süreci ilerlemekte zorlanıyor.
AKP/Erdoğan'ın işi zor, "Başkanlık" yüksek bedeller talep ediyor.
Ve, öyle gözüküyor ki, ya o hedefe hiçbir zaman ulaşılamayacak ya da ulaşılsa da bu "zafer" parçalı, eksik, zayıf ve dolayısıyla kısa süreli olmaya yazgılı olacak.

Ordu darbe yapar mı?

Bu güçler, 17/25 Aralık günlerinde aniden ortaya döküverdikleri "yolsuzluk" belgeleriyle ve sonunda 7 Haziran seçimlerinde CHP'yi parlatarak; oldukça inatçı biçimde AKP'yi düşürmeye ya da hiç olmazsa iktidarın ortağı konumuna çekmeye çalışmadılar mı?

Ordu, AKP ile mesafeli bir ittifak içinde, ama aslında kapitalist sistemin gerçek egemeni yerel ve küresel sermaye güçlerinin oluşturduğu bir güç alanının vurucu gücü olarak hareket ediyor.
Ergenekon operasyonlarında içindeki "marazi" unsurların ayıklanmasıyla, küresel ve yerel sermaye ve onun askeri örgütü NATO ile daha derinden bütünleşen Ordu, sermayenin çıkarlarına daha uyumlu bir yapı oldu.
AKP ile ittifakına oldukça zayıf bir durumda başlayan Ordunun, şimdilerde denge kurduğunu saptayabiliriz ve muhtemelen Genelkurmay odalarında sürecin şimdiden sonraki akışının nasıl kendilerine üstünlük sağlayabileceğinin hesapları yapılıyordur.
Ordu, AKP ile olan tarihsel gerilimini ve güncel rekabetini, hırçınlık yaparak ya da eskisine benzer "marazi" tutumlarla değil; sermayenin birikimini bozmadan ve zaten zor durumda olan devletin çıkarlarına zarar vermeden yürütecektir. Kararlar, sermaye ve NATO ile ortaklaşarak verilecektir.

Ordu neden hamle yapmıyor?

Peki, şimdilerde sermaye güçleri tarafından arkaya itilmek istenen AKP'nin "devre dışı" bırakılmasında, Ordu neden hamle yapmıyor?
Sizce haksız ya da afaki bir soru mu? Değil ki, epeyce insan ya bu soruyu soruyor.
Peki, öyleyse bir soru da ben size sorayım:
Bu güçler, Gezi ayaklanmasını manipüle ederek "renkli devrime" dönüştürme çabalarında, 17/25 Aralık günlerinde aniden ortaya döküverdikleri "yolsuzluk" belgeleriyle ve sonunda 7 Haziran seçimlerinde CHP'yi parlatarak; oldukça inatçı biçimde AKP'yi düşürmeye ya da hiç olmazsa iktidarın ortağı konumuna çekmeye çalışmadılar mı?
Ama, hepimiz görüp yaşadık; olmadı, sonuç alamadılar.
Sermaye elinden geleni yaptı; Ordu içindeki marazi unsurları AKP "maşasıyla" temizledikten sonra, iktidarın oligarşik zirvesine tek başına yerleşebilmek umuduyla AKP "maşasını" çöplüğe atmak ya da en azından kenara çekmek istediyse de, "evdeki hesap çarşıya uymadı!"
İşte, işler öyle basit değil; kullanılan "maşanın" tarihsel derinliği ona güç veriyor ve kendisini tutan eli bile kendine çekip kontrolüne almaya cüret edebiliyor.

Nereye kadar?

Ayrıca, AKP döneminde kendisini tarihinin hiçbir döneminde olmadığı kadar büyütebilen sermayenin; aynı çark üstelik daha da hızlanıp çeşitlenerek dönerken, bu "tatlı" sürecin aksamaması için olağanüstü hassas ve sakınımlı olması gerektiği açık değil mi?
Evet, askeri darbe meraklılarına soralım, diyelim ki darbe yapıp AKP'yi devirdiniz; sizin sermaye birikimi aynı hızda sürdürebilecek bir iktidar seçeneğiniz var mı?
İşte, Ordunun şimdilik hareketsiz kalmasının ilk sebebi bu açmazdan şekilleniyor.
Yok eğer, "Ordunun kendisi de bir iktidar seçeneğidir" diyorsanız; pek haksız sayılmazsınız; ama, AKP'nin sorunu olan güç ve çap yetmezliği, darbe yaparak AKP'yi düşürmüş bir Ordu için de fazlasıyla geçerlidir.
Ordu, şayet doğrudan askeri gücünü kullanarak yapacağı bir askeri darbeyle iktidara kendisi olarak el koyacaksa; oluşacak "teknokratlar hükümeti" Türkiye kapitalizminin karmaşık problemlerine hızlı ve sürekli çözümler üretebilecek midir?
Diyelim ki, her alanda üstün yetenekli teknokratlar bulundu ve ortak siyasal zemin olmayınca aralarında oldukça zor "uyum" sağlanabilecekken, o da sağlandı; ama yetmez ki!

Yönetememe krizi

Ortada bir de yönetilmesi gereken halk var, değil mi; bu "yönetim" işlevinin en büyük ihtiyacı olan toplumsal meşruiyeti, o soğuk teknokratlar hangi ideoloji üzerinden üretecek ve kimin/kimlerin söylem gücü ve "karizmasıyla" inandırıcı olunacak?
Evet, "onay" nasıl alınacak?
Şimdi AKP'nin halk desteğine sırtını dayayan Ordu, bu destek olmayınca ve üstelik kendisi tarafından "devrildiği" için karşısında yer alınca, hangi güce dayanacak?
AKP/Erdoğan'ın "kader arkadaşları" olan "İslamcı terör" grupları, başta da IŞİD olmak üzere, darbe sonrasında "uyuyan hücrelerini" harekete geçirince ne olacak? Kürt gerillaları karşısında hangi toplumsal destek üzerinden savaş yürütülecek? Hareket halinde olan Alevi dinamiği ve kadın kurtuluş hareketiyle nasıl ilişkilenilecek?
Ekonominin güncel motoru/"aspirini" olan inşaat sektörü işlerine devam edecekse ve sermaye birikiminin yeni alanı olan doğanın talanı devam edecekse, ekolojik hareketle nasıl hesaplaşılacak, kurşunla mı?
Neo liberal soygun sürecekse, şimdi hareket halinde olan fabrikalar nasıl sakinleştirilecek, tankla mı?
Ya gençler, Gezi isyanında "Özgürlük" talebiyle barikatların önünü dolduran gençler, nasıl "uslu çocuklar" yapılacak, topla mı?
Ya Suriye'de odaklanan bölge politikasının çöküşünden nasıl çıkılacak?

Askeri darbe gelir mi?

Evet, bir askeri darbe "yapılması" nispeten kolaydır da, "sürdürülmesi", bugünün Türkiye koşullarında oldukça "kanlı" olmaya ve sürekli "güç yetmezliğiyle" yüzleşmeye yazgılı olacak, mevcut kaotik ortama AKP kadar bile "çözüm gücü" olamayacaktır.

Sermayenin ara çözümleri

"Renkli Devrim","Erdoğan'ın diktatörlüğüne karşı özgürlük ve demokrasi" maskesiyle yürütülecek; mümkünse AKP bölünerek Gül-Arınç'ın önü açılacak, içindeki "ulusalcı" kılçıkları temizleyen CHP ile ittifak kurularak, AKP'nin kurduğu yeni rejimin re-organizasyonu yapılacaktır.

Sermayenin çıkarları açısından "çözüm" olabilecek iki ara seçeneği öne çıkaralım.
İlkin, şimdiki AKP hegemonyasındaki AKP-Ordu ittifakı yerine, mümkünse Ordu hegemonyasında ya da en azından iki gücün birbirini dengelediği eşit ağırlıkta bir AKP-Ordu ittifakı, MHP'yi içinde eriterek ve CHP'yi de peşinden sürükleyerek, bütün geleneksel siyasal aktörlerin ortaklaştığı bir "Milli Birlik" ortamı yaratabilir.
Eh, fena da olmaz; onca itiş-kakışın yüzeyselliği açığa çıkar ve bunca yıllık şarlatanlık biter. Deniz Baykal'ın ve Doğu Perinçek'in "tuhaf" gibi gözüken hamleleri, böylesi "derin" bir hesabın görünen hallerinden biridir.
Bu çaba, şayet AKP/Erdoğan'ın şımarıkça maraziliklerinden arındırılabilirse, belki bir süreliğine "durumu idare" edebilir.

Renkli devrim

Bu ittifak, oluşturacağı güç alanının büyüklüğü ile "güç yetmezliği" sorununa da şimdilik çare olabilir. Ama, sadece şiddet uygulayarak ayakta durabileceği için kaotik ortamı derinleştirecek ve muhalefeti Kürt hareketine ve düzen dışı devrimci politik güçlere bırakacağı için, sistem ve rejim dışı alanın güçlenmesinin ve bir "ikili iktidarın" önünü açacaktır.
İkinci seçenek olarak ilkinin tam tersi yönde yürünür, epeydir konuşulan ve en son Rıza Sarraf'ın ABD tarafından yakalanmasıyla yeniden gündemin önüne yerleşen "renkli devrim" senaryosu hayata geçirilebilir.
Bu süreç, "solcu" görünümüyle ve "halk hareketi" biçimiyle, şimdi hareket halinde olan halk güçleri için "fareli köyün kavalcısı" rolünü oynayarak, onları peşine takabilir.
"Renkli Devrim", yüzüne taktığı "Erdoğan'ın diktatörlüğüne karşı özgürlük ve demokrasi" maskesiyle yürütülecek; mümkünse AKP bölünerek Gül-Arınç'ın önü açılacak ve içindeki "ulusalcı" kılçıkları temizleyen CHP ile ittifak kurularak, sistemin ve AKP'nin kurduğu yeni rejimin re-organizasyonu yapılacaktır.
Sonuçta, ABD'nin kontrolünde bir "Truva atı" olarak, bölgede "taşeronluk" yapılacak ve yine ABD'nin 'eli" olarak AB'nin çevre ülkesi konumuna yerleşilerek "uslu çocuk" olunacaktır.
İşte, ABD-AB'nin kimi odalarında bu sürecin farklı bir seçenek olarak planlandığı, şartlar oluşursa ve diğer seçenekler "çözüm" olamazsa deneneceği anlaşılıyor.
Ama, elbette, bu "planın" riski de, "ava giden avlanır" beylik sözünde gizleniyor.
Halk güçlerinin "fareli köyün kavalcısının" peşine takılarak "tuzağa düşmesinin" bir garantisi yok; zaten hareket halinde olan halk güçleri kendi bağımsız hareketlerine doğru yol alırken, oluşan bu ortamdan da faydalanıp güç kazanarak sürecin belirleyeni olabilir, güçlü bir karşı iktidar alanını sisteme dayatabilir.

Sonuç

Kapitalist sistemin küresel ve yerel kriziyle bu coğrafyanın kadim geleneğinin ürünü olan Bizans ve Osmanlı artığı despotik devletin krizinin iç içe geçerek birbirini beslediği bir özel dönemin içinde yaşıyoruz.
Alışılan kurulu yapılar ve dengeler dağılıyor ve yerlerine yenileri de kurulamıyor.
Oluşan ve gittikçe derinleşeceği anlaşılan kaotik ortamdan çıkış için çok farklı senaryolara dayalı hamleler yapsalar da, oligarşik düzenin egemenleri bir türlü düzlüğe çıkıp rahata kavuşamıyorlar. Onca zenginliklerine politik ve askeri güçlerine rağmen, çözüm üretemiyorlar.

Kürt Özgürlük Hareketi tarihsel bir eşikte

İç savaş kapıyı çalıyor

Türkiye devleti tarihinde ilk kez Kürtlerle bu kadar sert bir savaşın içerisine giriyor. Aylardır şehirler boşaltılıyor, halk göçe zorlanıyor. Şehirler harabeye dönmüş durumda.

Meral ÇİNAR

7 Haziran'dan sonra başlayan ve 1 Kasım seçim darbesi sürecinde sertleşen bir özel dönemin içerisindeyiz. İç savaş dinamikleri hareket halinde.

Şu an şiddeti sürekli artan ve ülkenin bütününe yayılma sancıları içerisinde olan toplumsal çatışma dinamiği, Kürt halkı ve polis/ordu arasındaki savaş ve onun daha az görünen yüzü olarak Türkler ve Kürtler arasındaki çatışma olasılığıdır.

AKP Hükümetinin bundan önceki hükümetlerin deneyimlerinden hiç ders almadan çözüm masasını dağıtması ve Kürt halkı ile sonu olmayan bir savaşı tekrar başlatması, acaba sadece ahmakça bir hata mıdır?

Yoksa iç ve dış politikada arka arkaya gelen sıkışmışlığın aşılması için mi kullanılmaktadır? Ya da, yaşanılan yolsuzlukların, hırsızlıkların ve katliamların hesabının verileceğinin anlaşılmasıyla, şiddeti tırmandırarak bu kaçınılmaz sonuçtan kaçma telaşından mıdır?

PKK ve Kürt halkı için, Suriye/Rojova deneyimiyle ile başlayan bir dönemin ürünü olarak, gerilla savaşını halk güçlerine yayan yeni bir tarihi dönemin kapıları mı açılıyor?

Şimdi, sürekli değişen durumlara ve kurulup bozulan dengeler içerisinde gelişebilecek ihtimallere bir göz atalım.

Yeni rejimi katliamlarla kalıcılaştırmak

AKP kurmaya çalıştığı yeni rejimi kalıcılaştırmak için yaptığı her hamlede karşısında Kürtleri buldu.

Öte yandan, Suriye'de IŞİD›e karşı kazanılan her mevzi de, hem Türkiye'de PKK'nin elini güçlendiriyor hem de onu dünya ölçeğinde bölgesel bir güç yapıyordu.

PKK, bölgesel güç dengelerine girmeye çalışan ama eline yüzüne bulaştıran AKP Hükümeti için ciddi bir tehdide dönüştü.

Son olarak, 7 Haziran'da Kürt halkının başını çektiği bütün halkçı-toplumsal güçlerin kazandığı seçim zaferi, AKP'nin başkanlık rejimi planlarını tümüyle bozdu. Sonuçta, AKP Hükümeti, sanki "çözüm masasına" hiç oturmamış ve böyle bir süreç hiç yaşanmamış gibi topyekûn bir savaş başlattı.

Şehir savaşları

Kürt halk hareketi de, Şırnak'ta başlayan ve hızla Cizre, Silopi ve Nusaybin'e yayılan "öz yönetimlerini" ilan etti ve" meşru öz savunma" yapacağını açıkladı.

Artık, savaş, öz yönetim ilan edilen şehir merkezlerinde, Kürt halkı ve özel harekât polisleri/asker arasında sürüyor

Türkiye devleti tarihinde ilk kez Kürtlerle bu kadar sert bir savaşın içerisine giriyor. Aylardır şehirler boşaltılıyor, halk göçe zorlanıyor. Şehirler harabeye dönmüş durumda. Üstelik, inanılmaz bir yüzsüzlükle, henüz enkaz yığınlarının altındaki cesetler bile toplanmadan, şehirlerin yeniden yapılanmasında oluşacak rant konuşuluyor.

Eller yükseliyor, restler çekiliyor

Türkiye halkları büyük bir korku ve suskunluk içinde… Adeta bir "Şok Tedavisi" uygulanıyor.

İnsanlar tedirgin ama büyük bir sessizlik içerisinde. Her an, her yerde bombalar patlama ihtimali ve devlet yetkililerinin yüzsüzce sürekli "normal hayatınıza devam edin" söylemleri insanlar üzerinde şok etkisi yaratıyor.

Öte yandan, keskin bir saflaşmanın olduğu ülkede, AKP Hükümeti kendi kitlesini güçlü bir ajitasyonla konsolide ediyor.

Yeni Şafak ve Yeni Akit›te art arda çıkan yazılarda, kendi taraflarında olmayanı terörist ilan eden söylemler yaygınlaşıyor.

Kürt halkına yönelik katliamlara muhalif olan ve patlamalardan "Sarayı" sorumlu tutan herkese; gazetecilere, akademisyenlere ve son olarak avukatlara yapılan operasyonlarla, korkutma ve sindirme amaçlı mesajlar veriliyor.

KCK tarafında ise; sözcülerin bazı açıklamalarıyla birlikte, halkın içinde, "baharın gelişiyle" gerillanın dağdan inip halkı kurtaracağı umudu yayılıyor. Pek gerçekçi bir beklenti değil.

KCK, ancak gerillayla birlikte devam edecek bir halk hareketinin çözüm olabileceğini açıkladı.

Bu arada, TAK'ın eylemleri savaşın sadece Kürt coğrafyasında sürmeyeceğinin ve Türkiye'nin dört bir yanına yayılacağını gösteriyor.

En son Ankara'da Güven Park'ta gerçekleşen patlama, çok sayıda sivil insanın ölümüne ve yaralanmasına sebep oldu.

Güven Park eyleminin sorumsuz ve köylü intikamcılığıyla sınırlı eylem mantığı, Kürt halkının özgürlük hamlesine ve 7 Haziran seçim kampanyasında oluşan halkçı ittifaka ağır zarar verdi.

Fakat unutulmaması gereken asıl konu, savaşın bu noktaya gelmesini sağlayan politikaların kimin eseri olduğu.

İhtimaller

Hükümet ve PKK kanatlarından yapılan açıklamalardan, muazzam bir gerginliğin olduğunu ve AKP'nin başkanlık rejimi hayalleri suya düşebilir.

Gerçekleşse bile, onca yıkıntı ve kayıptan sonra bu gerçekten kazandıran bir galibiyet olamayacaktır.

O hedefe ulaşabilmek için, bütün Kürt siyasetçiler ve onların çevresindeki avukatlar, akademisyenler ve gazetecilerin tutuklanması, sol siyasi güçlerin tasfiyesi ve ardından da, karların erimesi sonrasındaki süreçte Kürt gerillalarının kuşatacağı şehirlerin savaş uçaklarıyla bombalanması gerekecek.

Peki, savaşın seviyesi o seviyeye dek yükselebilir mi?

AKP Hükümeti, şu an itibariyle kendi içindeki dengeleri ve zaafları da düşününce, böylesi bir olağanüstü yüksek gerginliği kaldırabilecek asabiyete ve konsolidasyona sahip mi?

Peki, PKK Türkiye'nin her tarafına yayılacak ve Suriye ve Irak›a da sıçrama potansiyeline sahip olan çapta bir savaşı kaldırabilir mi?

Bir ihtimal daha var

Cerattepe'de gerçekleşen ekolojik direniş ve kadınların 6-8 Mart eylemliliklerinde Gezi'nin kokusu vardı.

İşte, Gezi dinamiklerinin Kürt halkının özgürlük arayışıyla farklı biçimlerde ortaklaşarak sürece dâhil olması durumunda, devrimci bir ihtimal daha açığa çıkabilir. Bu ihtimal, Demokratik bir Cumhuriyetin kurulmasının önünü açacak bir ikili iktidar sürecinin oluşmasını sağlayabilir.

Artık, sürekli ve aniden değişen durumlar, çok farklı ihtimaller ve yıkılıp yeniden kurulan dengeler arasında hayrete düşmeden cüret edip devrimcilikte ısrar edenler ve asıl olarak bu ikili iktidar sürecini öngörüp kavrayarak örgütleyebilecek olanlar ayakta kalabilecek.

Suriye'de güçler dengesi

YPG öncülüğünde kurulan ve Arapları da kapsayan bir ittifak alanı olan Demokratik Suriye Güçleri (QSD) ise, herkesi şaşırtan yaratıcı hamlelerle ilerliyor. QSD, Suriye'nin kuzeyinden başlayarak hızla yayılan bir coğrafyada büyük bir inisiyatif kazanıyor.

Pelin KAHİL

Kürt Hareketi, en örgütlü ve savaşçı güç olarak, Suriye ve Irak üzerinden Ortadoğu'daki dengeleri etkileyecek bir konuma yerleşiyor.

Küresel güçlerin, sürekli savaş stratejilerine uygun olarak Suriye'de başlattıkları vekalet savaşında, Türkiye-Suudi Arabistan-Katar ekseni, inisiyatifi kaybetmiş durumda.

ABD ise, kaybetmeye başladığı inisiyatifini yeniden kazanabilmek için, ibreyi, sürecin başında en güçlü müttefiki olan Türkiye'den Kürtlere/PYD'ye çeviriyor.

Diğer taraftan İran, Rusya ve Hizbullah güçleriyle ittifak kuran Suriye Ordusu, kaybettiği yerleri hızla geri alıyor.

Üçüncü bir güç olarak, YPG öncülüğünde kurulan ve Arapları da kapsayan bir ittifak alanı olan Demokratik Suriye Güçleri (QSD) ise, herkesi şaşırtan yaratıcı hamlelerle ilerliyor. QSD, Suriye'nin kuzeyinden başlayarak hızla yayılan bir coğrafyada büyük bir inisiyatif kazanıyor.

Cenevre-3

Ocak ayının sonunda başlayan ve siyasi çözümü amaçlayan Cenevre-3 toplantısında, Suudi Arabistan ve Türkiye'nin PYD'nin katılmasını engelleyen tutumları, konferansın ölü doğmasına neden oldu. Ve, gerçekçi çözümün ancak sahada yürütülecek mücadeleyle sağlanabileceği açığa çıktı.

Daha sonra yapılan Münih toplantısının bir sonucu olarak ABD ve Rusya öncülüğünde açıklanan IŞİD ve El Nusra'nın dışında bırakıldığı ateşkese, Suriye Ordusu ve QSD uyacaklarını açıkladı. Küresel güçlerin kendi çıkarları doğrultusunda Suriye'yi yeniden dizayn etmek için zaman kazanma hamlesi olarak görülmesi gereken ateşkese uymayan Türkiye, Azez'e hamle yapan QSD'ye saldırdı.

Demokratik Suriye Güçleri

Kantonlar arasındaki engelleri kaldırarak kantonları birleştirmeyi amaçlayan YPG öncülüğündeki QSD Suriye'nin kuzeyinde hızla ilerliyor.

Suriye ordusu ise, Halep'in doğusunda ilerlemeye devam ediyor.

Nubbul ve Zehra bölgelerinin Suriye ordusu tarafından cihatçılardan temizlenmesiyle, silahlı grupların Halep-Türkiye bağlantısı bütük oranda kesildi. Halep'in kuzeyinde cihatçıların elinde olan kritik bölge, Azez ve Cerablus-Mare hattı. Afrin Kantonu'na sınır olan Azez›e Demokratik Suriye Güçleri müdahaleye devam ediyor.

Bir diğer stratejik kasaba ise, İŞİD'in elindeki Cerablus. Bu kasaba, Kobane ve Afrin'in birleştirilmesindeki en önemli engel ve IŞİD›in varlığını sürdürebilmesini sağlıyor. Bu alanda da, YPG ile İŞİD arasında silahlı çatışmalar yaşanıyor.

Ateşkes akşamı, Türkiye üzerinden Tel Abyad'a saldıran IŞİD›in hedefi, Kobane ve Cizir kantolarını birbirinden ayırmaktı, ama 300›e yakın kayıp vermelerine rağmen bozguna uğrayarak geri çekildiler.

Öte yandan, güneye doğru yapılan hamlede Şeddade'nin alınmasıyla, İŞİD'in Musul bağlantı kesildi ve petrol gelirinin önemli bir kısmını elde ettiği yeri kaybetmiş oldu. Son günlerde başlayan yeni hamlede ise, İŞİD'in merkezi Rakka'nın etrafının sarılması hedefleniyor.

Halkların ve ezilenlerin demokratik Suriyesi

Suriye'de bölgesel ve küresel güçlerin ve taşeron terörist örgütlerin inisiyatif mücadelesi devam ediyor. Askeri sahada büyük bir güç kazanan ve yaratıcı taktik hamle yeteneğini gösteren, IŞİD›i yenerek dünya kamuoyunda büyük bir meşruluk kazanan Kürt Hareketi ve Demokratik Suriye Güçleri ise, ortak bir direniş ekseni oluşturarak ilerliyor.

Artık, sadece Kürtlerin özgürleşmesi hedeflenmiyor, Suriye'nin geleceğinde söz söyleyecek ve halkların bağımsız duruşunu inşa edecek bütünlüklü bir mücadeleye konumlanmış durumdalar.

POLİTİKA

t

Hava döndü, işçi sınıfı fırtına estiriyor

Renault işçilerinin adım adım mücadeleyi yükselten, işçi sınıfın bütünün tarihsel çıkarlarının simgesi haline gelen eylemlerinin yarattığı enerjiyle sınıf güçleniyor. Kıdem tazminatının kaldırılmasına ve kiralık işçi bürolarına karşı büyüyen öfkeyle direnişler yaygınlaşıyor.

Emrah ARIKUŞU

İşçi sınıfı, 2016 yılına da direnişlerle, eylemlerle girdi. Renault işçileri öncülüğünde başlayan süreç diğer fabrikalara da sıçradı. İşçiler bu kez asgari ücrete yapılan zam oranında kendilerine de zam yapılması talebiyle eylemler başlattı. Daha sonra bu eylemler başka sektörlerdeki işçileri de harekete geçirdi ve ek zam talebi yayıldı.
Ekonomik kriz, savaş ve sermayenin vahşice büyüme isteğiyle sermaye 3 temel hattan saldırılarını yoğunlaştırıyor.
İlk olarak esnekleşme ile patronlara istediklerini yapabilme imtiyazının tanınması işçilere kuralsızlaşma, keyfi işten atma, güvencesiz çalıştırma, düşük ücret, fazla çalıştırma olarak geri dönüyor. İkincisi işçilerin tarihsel kazanımı ve en sağlam iş güvencesi olan kıdem tazminatı, ne olduğu belli olmayan fona devredilmesi ya da 15 günlük kıdem hakkı gibi uygulamalarla kaldırılması planlanıyor.

Özel İstihdam Büroları

Özel istihdam büroları adı altında kiralık işçi uygulaması başlatılarak işçi pazarları oluşturulacak, tazminatsız, kayıt dışı çalıştırılma yaygınlaşacak. Özellikle de gençler, kadınlar ve emekliler bu yasanın kıskacına alınacak. Bu kapsamlı saldırı hükümetin ortaya koyduğu "Ulusal İstihdam Stratejisi" adı altındaki planın teker teker gündeme gelmesidir. Hükümetin uygulamaya çalıştığı "güvenceli esneklik" gibi parlak laflarla işçi düşmanlığının üzerinin örtülmesidir. Bu yasaları hayata geçirebilmek için sermaye ve hükümet işbirliğini daha da güçlendirerek saldırıları daha da yoğunlaştıracaktır. Direnişlere yapılan polis müdahaleleri, ilerici sendikalara kayyumların atanması gibi uygulamalarla işçi sınıfını yıldırmaya çalışacaklardır.

Metal fırtınası

Ancak hesaba katılması gereken nokta şu ki işçi sınıfı sokaklarda. Bursa'daki "Metal Fırtınası" ile yeni bir dönem açılmıştı.
Özellikle son dönemde Renault işçilerinin adım adım mücadeleyi yükselten, işçi sınıfın bütünün tarihsel çıkarlarının simgesi haline gelen eylemlerinin yarattığı enerjiyle sınıf güçleniyor. Kıdem tazminatının kaldırılmasına ve kiralık işçi bürolarına karşı büyüyen öfke, sendikalaşma talebi için yapılan eylemler, işten atmalara karşı direnişler yaygınlaşıyor.
İşçiler her saldırı karşısında onurlu duruşuyla inisiyatifini güçlendiriyor; yorgun, çaresiz, yalnız olmadıklarını hatırlıyor, birlik olduklarında güçlü olacaklarının bilincine varıyorlar.
İşçi sınıfı fiili meşru eylem hattında ısrar ederek eylemlerini yaygınlaştırdığında önümüzdeki dönemde topluma yön verici etkide bulunmaya devam edecektir.

AKP'nin yolları dağlı tepeli!

Kullanılan dil, kurulan barikatlar ve başka birçok ayrıntıya bakılırsa üslubu ise Gezi'den miras. Koşullar farklı gelişmiş olsa bu tepki nerelere evrilirdi bilinmez, ama özellikle halk güçleri üzerindeki baskının arttığı bu kaotik evrede tüm direnenlere umut oldu Cerattepe direnişi.

Ronay GÜLTEKÇE

AKP/Erdoğan rejimi, yoğun bir şiddetle sürdürdüğü saldırı politikasını her alana yayıyor.
Bu saldırılar ile ülkeyi tam manasıyla yıkıntıya sürüklüyor. Hedefleri; bu yıkıntının üzerine basarak Erdoğan'ın –tartışmasız- diktatörlüğü anlamına gelecek yeni rejime geçiş yapmak.
İktidar için şu an etraf; ezilecek düşmanlar, yok edilecek tepkiler ve talan edilerek yandaşlarla peşkeş çekilecek değerlerle dolu. Düzeysiz, ahlaksız ve kuralsız bir biçimde hareket ediyor, her yere saldırıyorlar. Saldırıların yoğunlaştığı hayati alanlardan biri de "doğa".

Doğanın düşmanı AKP

AKP, iktidara geldiği günden bu yana; ülkenin doğasını, sermaye için bir sömürge alanı olarak gördü ve vahşice katliamlardan asla geri durmadı.
Verdiği zararı gören ve tepki gösterenlere ise yıllardır diktiği ağaç sayısıyla yanıt verme pişkinliğini gösterdi. Ekosistem üzerinde yarattığı tahribatı peyzaj için dikilen ağaçlarla telafi edebileceğine halkı ikna etmeyi denedi.
Son dönemde gerçekleştirdikleri; üçüncü köprü, üçüncü havalimanı, yeşil yol gibi devasa projeler ile doğa hızla -geri dönülmez biçimde- tüketilmeye devam ediliyor.
Yandaş holdingler sermaye birikimlerinin onlarca katındaki bu projelere AKP/Erdoğan rejiminin koşulsuz desteği ile giriyorlar. Ancak her seferinde yargıyla başlayıp halk direnişlerine uzanan tepkileri karşılarında görmekten kurtulamıyorlar. Cerattepe'de yaşanan durum da budur.

Cerattepe'nin 25 yıllık direnişi

Evet! Tam 25 yıldır; Artvin'in merkeze birkaç km uzaklıkta bulunan, doğal zenginliği ve su kaynağıyla tüm kente hayat veren Cerattepesi'ne maden faaliyeti başlatmak için girişimler sürüyor. Uluslararası şirketler ve yerli sermaye grupları defalarca bölgeyi yokladı/yokluyor. Hükümetlerden kolayca alınan izin ve teşviklere rağmen daha Madencilik Faaliyetine başlayabilen olmadı. Artvin halkı sömürgenlere fırsat vermiyor.
Son girişimin sahibi: Cengiz Holding. Aile şirketi görüntüsü altında işleyen bu holding, AKP döneminde hızla zenginleşen ve tüm büyük projelerde adını görebileceğiniz bir sermaye grubu. İktidara yakınlıkları en net biçimde 17-25 Aralık yolsuzluk operasyonları sürecinde yayınlanan tapelerde ortaya çıktı. Yandaş medyanın kuruluşu için havuza para koyanlardan, aynı zamanda holdingin Yönetim Kurulu Başkanı Mehmet Cengiz'in; iktidardan kaptığı ihalelerin coşkusu ile halka ağız dolusu küfürler ettiği de tapelerden biliniyor.
tCengiz Holding özelleştirmeler sayesinde Eti Bakır'ı değerinin çok altına aldı ve madencilik faaliyetine başladı. Cerattepe için de ilk girişimi yargıya taşındı fakat sonucu beklemeden yeni bir onayla harekete geçtiler. Buradaki hukuksuzluk karşısında tüm Artvin halkı ve il dışından gelen Ekolojistler büyük bir direniş başlattı. Jandarma ve Polis takviyesiyle şirket tepeye ulaşsa da, direniş büyük kamuoyu yarattı.

Eylemler birçok şehre yayıldı. İktidarı "Yeni bir Gezi mi olacak?" korkusu sardı. Bu nedenle kısmen geri adım atılıp, hukuki süreç sonlanana kadar faaliyetin başlamaması kararı alındı.

Halk yenilmez!

Artvin halkı için Cerattepe, yeşil alandan çok daha fazlası.
Halk kütürü, tarihi ve değerleriyle doğayla bütünleik bir hayat sürüyor ve Cerattepe onlar için son derece önemli. Direnişin muhtevası buradan geliyor.
Kullanılan dil, kurulan barikatlar ve başka birçok ayrıntıya bakılırsa üslubu ise Gezi'den miras. Koşullar farklı gelişmiş olsa bu tepki nerelere evrilirdi bilinmez, ama özellikle halk güçleri üzerindeki baskının arttığı bu kaotik evrede tüm direnenlere umut oldu Cerattepe direnişi. Ve o kadim gerçeği bir kez daha iktidarın/sermayenin suratına çarptı: "Halk yenilmez!"

Egemen hukuk sistemin iflası

Otoriter sistem kendini yeniden üretirken, hukuk alanını es geçmeyecek, ihtiyaç duyduğu kılıfa göre şekillendirecek. İşaret edilmesi gereken önemli husus, halkların adalet arayışında bir ehemmiyet taşımayan burjuva hukukuna müdahalenin ifşa edilmesini doğru okumak.

Av. Nilay KUŞ

Suriye hesaplarının tutmaması ile dış politikadaki öngörüsüzlüğü daha da açığa çıkan AKP/Erdoğan ikilisi, dışarda kaybettiği prestijini en azından ülke içinde konsolide edebilmek için 7 Haziran'dan itibaren fiilen savaş ve kıyım politikası başlatmış durumda.
Sırtını dayadığı emperyalist ülkeler tarafından başarısız ve otoriter olduğu ilan edilen Erdoğan, Ortadoğu'da kendi lehine denge kurmak isterken, ipin üzerinde düşmemek için ter döken acemi bir cambaz konumunda şimdi.

İçeride ve dışarıda tasfiye

İktidar içteki tahakkümünü güçlendirmek, garantilemek için kendi içinde bir tasfiye sürecine gitmiş, çatlak oluşturabilecek sesleri devre dışı bırakmış, ezilen halklara savaş açmış, devrimci dinamikleri operasyonlarla ehlileştirmeye girişmiş durumda.
Bu süreçte parçası olduğu devlet mekanizmalarına da el atmayı ihmal etmedi. Yargı da bunlardan biri elbette. Sözde tarafsız ve bağımsız olan yargının özellikle AKP/Erdoğan döneminde, talimatlar ile harekete geçtiğini artık gizlemediğini görüyoruz. Cumhurbaşkanının emirlerini zaman kaybetmeden yerine getiren çarklar olarak hizmet veren savcılıklar, cumhurbaşkanına hakaret kisvesi altında yüzlerce kişiye dava açarken hiç tereddüt etmiyor. Araştırmalara baktığımızda bu uygulamanın burjuva demokrasisinde dahi pek işlerliği olmadığı ile karşılaşıyoruz.
Havuz medyanın gazetelerinden, sosyal medya hesaplarından hedef gösterdiği gazetecilerin, öğrencilerin, akademisyenlerin, avukatların şafak baskınları ile gözaltına alındığına, tutuklandığına şahit oluyoruz.

Avukatlara operasyon

Geçtiğimiz günlerde hiç bir sebep gösterilmeden evlerinden alınan devrimci, halkçı avukatların hukuki dayanaklardan yoksun bir şekilde politik bir operasyon ile tutuklanması ''hukukun bağımsızlığı" ilkesinin kağıt üzerinde kaldığını bir kere daha gözler önüne serdi.
AKP/Erdoğan ikilisi, Can Dündar ve Erdem Gül'ün Anayasa Mahkemesi tarafından serbest bırakılması ardına, yargıya saygı duymadıklarını ve hatta kararlarına uymak zorunda olmadıklarını ilan etmiş oldular, en nihayetinde. Bu söylemin çelişkili olduğu düşünülebilir. Aksine bu durum, iktidarın tahakküm hırsının apaçık bir yansıması.
Elinin hala tam olarak uzanamadığı, talimatlar yağdıramadığı alanlara meydan okuyan Erdoğan 'a egemen hukukun varlığı dahi rahatsızlık veriyor.
Yasaların kendisine tanıdığı yetkilerin sınırlarını fiilen çiğnemiş durumda olsa da, konumunu sağlamlaştıracağı, sözünün yasa sayılacağı "başkanlık" hedefinin peşinde. Zira, anayasayı değiştirmek istemesindeki ısrar ve istikrarlı kuralsızlık, tam da bu başkanlık tahayyülünden kaynaklanıyor.

Burjuva hukukuna karşı

Otoriter sistem kendini yeniden üretirken, hukuk alanını elbette es geçmeyecek, ihtiyaç duyduğu kılıfa göre şekillendirecek.
İşaret edilmesi gereken önemli husus, emekçilerin, halkların adalet arayışında bir ehemmiyet taşımayan burjuva hukukuna müdahalenin ifşa edilmesini doğru okumak.
Bunun hatırlatılması sistemin köşeye sıkışmışlığını ve bir bütün halinde çürümüşlüğünü algılamak, egemen hukuktan medet ummanın direniş odakları nezdinde bir çare olmadığını görmek bakımından oldukça önemli. Yürürlükteki hukuk hangi kılığa bürünürse bürünsün, emekçilerin, halkların, kadınların sesi olamayacaktır.

EKONOMİ

VOLKAN YARAŞIR

Kapitalizmin organik krizi yeni bir faza giriyor.

Küresel durgunluktan yeni mali krize

Küresel finans kapitalin ve kapitalist devletler krizi yönelik her hamlesi, öteleyici ve palyatif sonuçlar yaratmanın dışında, daha sarsıcı ve yıkıcı krizleri besliyor.

Kapitalizmin organik/ genelleşmiş krizi yeni fazlardan geçerek, derinleşiyor. "Büyük ve uzun durgunluk" olarak da tanımlanan kriz, küresel finans kapitalin ve kapitalist devletlerin tüm önlem paketlerini boşa çıkararak genişledi ve derinleşti.
Krize yönelik FED ve Avrupa Merkez Bankası'nın stratejik bir hamle olarak devreye soktuğu parasal genişleme politikaları bir sonuç vermedi. Bu hamle ya da miktarsal genişleme bir yandan yeni küresel finansal köpüğe, öte yandan yüksek oranda batık kredilere yol açtı. Finansal köpük krizin tetiklendiği 2008 yılındaki orana yaklaştı. Batık kredilere en somut örnek Çin'de yaşandı. Çin son 7 yılda, 30 trilyon dolarlık kredi dağıttı. Bu miktarın 1/6'sıyani 5 trilyon doları batık kredi olarak birden"yok oldu".

Sonuçsuz uygulamalar

Negatif faiz ya da sıfıra yakın faiz uygulamalarıyla da bir sonuç alınamadı. Bu fantezinin çökmesi uzun sürmedi. Negatif faizuygulamasını aynı anda bir çok ülkenin hayata geçirmesi, sorunları artırdı ve hattabankacılık sistemini by- pass eden (bireylerin ve şirketlerin nakte dönmesi gibi) sonuçlar yarattı. Gelinen aşamada bazı ülkelerde yenibankacılık krizleri yaşanabilir.
2008 ve 2016yılları içinde kaynak savaşları şiddetlendi,ayrıca kur ve ticaret savaşları hızlandı.

Krize çözüm yok!

Son G20 zirvesi krize karşı finans kapitalin yeni önlemlerinin tartışıldığı platform oldu. Rijit politikalarındaki ısrarıyla tanınanIMF ve OECD, yaptığı değerlendirmelerde "yeni" yönelimlere vurgu yaptı.
Para politikalarının tek başına yeterli olmadığını ve istenen sonuçları vermediğini,mali politikalara ağırlık verilmesi gerektiğinin altını çizdi.
Mali politikalar genel olarak neo- liberal politikalarınderinleştirilmesini ve yapısal reform adı verilen sınıfa stratejik saldırıları kapsıyor.Kamu harcamalarının artırılmasını, alt yapı yatırımlarına önem verilmesini ve yeni vergi rejimini içeriyor.
Almanya ve ABD mali politikalara ağırlık vermeye mesafeli yaklaştı. Bu iki emperyal güç, ekonomilerindeki göreceli iyileşmeye bağlı ve krizi ihraç etme taktiği olarak G20'nin yaklaşımlarına sıcak bakmadı.
G20, IMF ve OECD mali politikalara ağırlık verilmesi yaklaşımı yeni bir yönelim gibi görülse debünyesinde bir dizi problemi taşıyor.
En başta kamu harcamalarını artırmayı, vergileri indirmeyi ve bir dizi mali yapısal reformu içeren bu politikaların,2008 sonrası kapitalist devletlerin bankacılık ve finans sistemi kurtarma operasyonları sonrası kamu borçlarının afaki bir boyuta ulaşmasından dolayı, realize edilme şansı yok. Bu süreç yeni ve senkronize kamu borç krizlerinin önünü açabilir.

Mali krize doğru

Çin'de yaşanan ekonomik yavaşlama, Güney ülkelerini ya da gelişmekte olan piyasaları sarmaya başlayan kriz dalgası ve Avrupa'nın bir türlü durgunluktan çıkamaması, ayrıca Güney Avrupa'da borç ve bankacılık krizinin sürmesi ve jeo- politik gerilimler küresel boyutta yeni bir mali krizin önünü açıyor.
Küresel finans kapitalin ve kapitalist devletler krizi yönelik her hamlesi (öteleyici ve palyatif sonuçlar yaratmanın dışında), daha sarsıcı ve yıkıcı krizleri besliyor.

Yeni senkron oluşuyor: Mali krizden, yıkıcı depresyona doğru

Depresyon, uluslararası boyutta sınıfsal çelişki ve çatışkıların en ekstrem boyuta yükselmesi demektir. Bunun anlamıaçıktır: Ya katastrof, ya da devrimin imkanı. Dünya hızla dönmeye başladı.

Kapitalizmin organik krizi yeni bir faza giriyor.
Bu fazı belirleyen en büyük etkenlerden biri Çin'in ekonomik büyümesinin ya da sermaye birikimin sınırına ulaşması oldu.
Çin ekonomisinin kademeli yavaşlamaya başlaması yeni bir moment kabul edilebilir.
Çin'de yaşanan son borsa krizi, yeni Çin merkezli bir krizin ne derece yıkıcı olabileceğini ortaya koyuyor. Bügün Çin'de emlak balonu patlama noktasına ulaştı ve finansal köpük kontrolsüz bir noktaya geldi.
Çin, hızla bir borç krizi içine girebilir. Kapitalist entegrasyonun ulaştığı boyut itibariyle, böylesi bir krizin küresel etkisi finansal bir tsunami niteliğinde olacaktır.
Krizin yeni fazının ikinci etkeni emperyalist- kapitalist devletlerin sermaye ve mal ihracatının gerçekleştiği, yükselen piyasalar adı da verilen ikinci kuşak kapitalist ülkelerin artık bu işlevlerini yerine getirememesi oldu.

Depresyon riski artıyor

Çin ve Rusya kriziyle birlikte krizin odak alanları ya da 2008 sonrası krizin üçüncü odağı (ABD ve Avrupa'dan sonra) çevre ülkeleri oldu. Başta kırılgan 5'li olmak üzere, en başta Türkiye kriz sarmalı içine girdi.
Bu ülkelerde şirket borçları ve büyüme oranlarında ciddi sorunlar yaşanmaya başladı.
Aynı zamanda son bir yıl içinde yüksek oranda sermaye çıkışları görüldü.
Bu gelişmeler küresel düzeyde ekonomiyi kırılganlaştırdı.

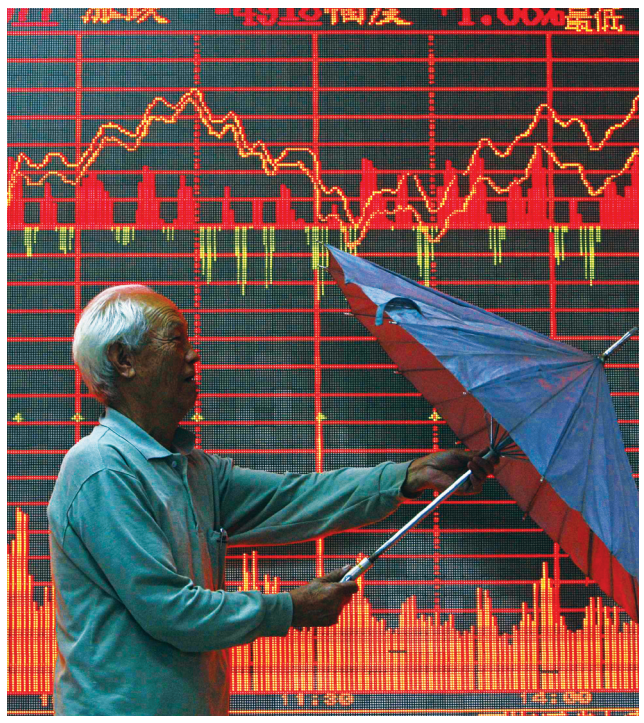

Yeni ve yıkıcı bir kriz sarmalının önünü açtı.Bir taraftan Çin'de küresel ekonominin kaderini belirleyecek, ekonomik büyümede yaşanan gerileme ve bunun bir kronik hal almaya başlaması ve borç krizi olasılığı, diğer taraftan merkez ülkelerdeki krizin ihraç edileceği ve aynı zamanda sermaye ve mal ihracatının merkezleri olarak işlevlenen yükselen piyasalar adı verilen ülkelerin işlevlerini kaybetmesi yeni ve yıkıcı bir mali krizi tetikleyebilir.
Güney Amerika'da senkronize gerçekleşme ihtimali olan, yükselen piyasalardayaşanacak krizlerin ya da özelikle Çin merkezli gerçekleşecek bir krizin, " büyük ve uzun durgunluğu"- hızla, yeni ya da ikinci bir mali krize dönüştürebilir.

Krizin yıkıcı anaforu

Bu süreç,kapitalist devletlerin artık krize karşı kullanabilecek hiç bir silahın kalmadığı (merkez bankalarının parasal genişleme politikaların sonuç vermediği, negatif faizlerin sökmediği) koşullarda yıkıcı depresyon önünü açacaktır.
Yani içine girdiğimiz konjonktür, küresel düzeyde bir mali krizin hızla depresyona dönüşeceği bir konjonktürdür. Mali krizin depresyonu tetiklemesi kaçınılmazdır.
Depresyon, uluslararası boyutta sınıfsal çelişki ve çatışkıların en ekstrem boyuta yükselmesi demektir. Bunun anlamıaçıktır: Ya katastrof, ya da devrimin imkanı.
Dünya hızla dönmeye başladı.

Ekonomide kritik eşik

Tekstil ve inşaat sektörü başta olmak üzere bir çok sektörde Rusya'yla yaşanan krizin yansımaları yaz aylarında daha yakıcı ortaya çıkacak. Krizin yarattığı kaybın bu zamana kadar 10 milyar dolar olduğu tahmin ediliyor. Bunun yaz döneminde ikiye, üçe katlanması beklenmelidir.

Türkiye ekonomisi çoklu kırılganlık içinde.
2016 yılı yıkıcı bir krizi tetikleyecek potansiyellerle dolu. Küresel ekonomide derinleşen ve süreklileşen durgunluk, küresel finansal sistemde yaşanan gelişmeler(para politikalarında radikal değişimler, Çin borsasındayeni bir spekülatif köpüğünoluşması ve patlama riski, sermaye hareketlerinde farklılaşmalar, periferiden merkeze yönelen sermaye akımları), jeo- politik riskler, siyasi istikrarsızlıkta derinleşme ve savaş konsepti hızlı bir ekonomik ve siyasi yıkımın önünü açabilir.
Küresel finans kapitalin farklı kurumları Türkiye ekonomisi üzerine benzer negatif yorumları yapıyor. Fitch ve IMF raporlarında,-Türkiye'nin mali pozisyonun giderek kötüleştiği belirtilerek, politik risklerin arttığına vurgu yaptı. Jeopolitik gerilimin ekonomik performansı etkilemesinin altı çizilerek, ekonomik büyüme oranı hem 2016 yılı hem de 2017 yılı için iç açıcı gösterilmedi.

Risk konsantrasyonu

2016 yazı bir çok faktörden dolayı, bir risk dalgasını beraberinde getirebilir. En başta Rusya'yla yaşanan krizin en somut ve sarsıcı sonuçlarının yaşanacağı dönem yaz ayları olacak.
Yüksek cari açığın finansmanında önemli kalemlerden biri olan turizm sektörü, bu yaz blokaj yaşayabilir.
2016 yılının ilk ayları, bu tespitimizi doğrulayacak verilerle sonuçlandı. Sektörde orantısal gerilemeler yaşanıyor. Ayrıca tekstil ve inşaat sektörü başta olmak üzere bir çok sektörde Rusya'yla yaşanan krizin yansımaları yaz aylarında daha yakıcı ortaya çıkacak. Krizin yarattığı kaybın bu zamana kadar 10 milyar dolar olduğu tahmin ediliyor. Bunun yaz döneminde ikiye, üçe katlanması beklenmelidir.
Öte yandan, Avro bölgesinde yaşanan düşük ekonomik büyüme, dış ticareti etkiyen en önemli gelişme olarak dikkat çekiyor. 2015 yılında bölgeyle yapılan ticarette yüzde 9.7 oranında daralma yaşandı. Avro bölgesinde sorunlar devam ediyor.Düşmenin yılın ikinci ve üçüncü çeyreğinde devam edeceği aşikar.
Bu gelişmelere yaz aylarında savaşın şiddetlenmesi ve metropollere yayılma ihtimalinin eklenmesi, tüm dengeleri alt üst edebilir.
2016 yazı bir risk kümelenmesi ya da risk konsantrasyonu olarak öne çıkıyor. Yaz aylarında ekonomik ve siyasi açıdan son derece kritik bir momentin önünü açabilir.

Kritik bir momente doğru

Bu gelişmelerin yanında Türkiye ekonomisinin en önemli kırılganlığını oluşturan cari açık ve tasarruf yetersizliği devam ediyor. Birbiriyle ilişki bu iki yön Türkiye'yi "kırılgan beşli" içindeen kırılgan ülke haline getiriyor.
2015 yılında cari açıkta yaşanan orantısal düşme, küresel piyasalarda petrol ve doğalfiyatlarında yaşanan gerilemenin bir yansıması olarak ortaya çıktı. Enerji fiyatlarında bu düşüş bütçede 17.1 milyar dolarlık artı yarattı.Ne var bu gelişme konjonktürel bir durum.
Yine konjonktüre bağlı son derece sert gelişmeler yaşanabilir. Yani cari açıkta yapısal düzelme yok, zaten yaşanması da mümkün değil.
2016 yılında petrol fiyatlarında bir toparlanmanın olması, Türkiye için cari açığın hızla finanse edilemez bir noktayaulaşması anlamı taşıyacak.Küresel likitede daralmanın yaşanması ve yatırıma yönelik yabancı sermayenin geri çekilmesi durumun vahametini artırıcı rol oynayabilir. Bu noktada kısa vadeli ya da sıcak para çekme yönünde adımlar atılmaya çalışılıyor, bu adımların ne kadar etkili sonuçlar yaratacağı ise tartışmalı.

Borç çevrimi kırılabilir

Türkiye ekonomisinin 405 milyar dolara ulaşan dış borcu, ekonomin dış kaynak bağımlılığı, sermaye akımlarında yaşanan değişim, sermayenin metropollere "dönüşü", Merkez Bankası'nın rezervlerinde yaşanan hızlı erime, enflasyonda görülenkatılaşma eğilimi ve savaşın şiddetlenme olasılığı, Ortadoğu ve Suriye'de izlenen politikalar çok vektörlü sonuçlara yol açtığı gibi yıkıcı bir krizi tetikleyebilir.
Ardışık döviz şokları, özel sektörde iflas dalgası, emlak balonun patlaması gibi gelişmelerzincirin kopmasına, kırılmasına yol açabilir. Bu borç çevrimin kırılmasının habercisidir.
Standart&Poor Türkiye ekonomisi üzerine raporunda özellikle borç çevrimi, ani duruş ve büyüme şoku üzerinde durması boşuna değil. Yani risk artıyor.
2016 yazı "sıcak" ve "sarsıcı" bir yaz olacak. Ekonomik ve siyasi açıdan son derece kritik bir momente giriliyor.

Aleviler, yine bir aldatmacanın cenderesinde.

Devletin Alevilerle yeni oyunu

Peki, şimdiki oyunun adı ne? Bu sefer Cemevleri camilere bağlanmayacakta, ilim irfan merkezlerine bağlanacak. Cemevleri, Nakşî, Süleymancı tarikatların" ilim ve irfanına" bırakılacak. Bu, Alevileri, iki yerinden birlikte vurmaktır.

Aleviler devlet kıskacında...

Haydar ARIKUŞU

Aleviler, yine bir aldatmacanın cenderesinde. AKP hükümeti, 2016 yılının Ocak ayında yeni bir projeyi hayata geçirmeye çalışıyor. "Cemevlerine hukuki statü kazandırma" adı altında, "Geleneksel irfan merkezleri ve cemevleri" birbirine bağlanmaya çalışılıyor. AKP yeni vitrinlerle çıkıyor halkın huzuruna. Genel başkan yardımcılığına getirilen, Alevi kökenli işadamı Yalçın Özdemir eliyle yürütülüyor bu proje.

Yalçın Özdemir ikinci bir Reha Çamuroğlu'dur. Reha Çamuroğlu nasıl 2009'ların "Alevi Açılımı" projesiyle Alevilere ihanet ettiyse, Yalçın Özdemir de bu yeni projeyle, Alevilere "inkâr ve ihanet" politikasını reva görüyor.

Beyefendi işadamı AKP'li ihanetçi, "özeleştiriyle" Alevilerin gönlünü fethetmeye çabalıyor. Ona göre; "Bugüne kadar sorunun çözülememesinin nedeni "paralel yapının" , "cami- cemevi" projesiymiş. Bu adımla Aleviler provoke edilmişmiş. Ama şimdi AKP bu konuda zihniyet dönüşümüne uğramışmış…"

Şimdiki oyun

Peki, şimdiki oyunun adı ne? Bu sefer cemevleri camilere bağlanmayacakta, ilim irfan merkezlerine bağlanacak. Cemevleri, Nakşî, Süleymancı tarikatların" ilim ve irfanına" bırakılacak. Bu, Alevileri, iki yerinden birlikte vurmaktır.

Birinci vuran kurşunun adı, Alevilik inancının Sünni tarikatlara bağlanmasıysa ikinci kurşun, Aleviliği bir inanç değil de bir kültür, bir folklorik öğe saymaktır. İbadet yerleri olan cemevler nereye bağlayacağını bilemeyen devlet, Aleviliği bir türlü bir inanç olarak kabul edemiyor.

Savaş politikası içinde Aleviler

Devlet, AKP hükümeti eliyle yürüttüğü savaş konseptiyle bir yandan halkları mezhep çatışmasına iterken bir yandan da bütün direniş odaklarını liberalize edip ehlileştirmeye çalışıyor. Hükümet savaşta ısrar ettikçe ezilen halklar, kimlikler direniyor. Emekçiler isyan ediyor. Katliamların, baskıcı politikaların karşısında Aleviler Ocak ayında "açlık grevi "eylemi gerçekleştirdiler. Bu eylemler Alevilerin Kürtlerle buluşması konusunda anlamlıydı.

İşte devlet, bu durumu da gören yerden panik halinde yeni bir "Alevi "oyalamaca", "kandırmaca" sürecine girdi. Gezi direnişindeki Alevi renginden ürken AKP; 7 Haziran seçimleriyle Kemalizm'den, devletten kopuşan Alevilerin, oy tercihlerini gördükçe korkuya kapıldı. En son savaş karşıtlığı tavrıyla Aleviler, Kürt halkının özgürlük mücadelesiyle buluşma adımları devlet için yeni bir projeyi hayata geçirmeyi "kaçınılmaz" kıldı. Şimdide bu doğrultuda Alevileri yeni bir baskı aldatmaca kıskacına alıyorlar. Cemevleri ziyaret ediliyor, toplantılar yapılıyor, Alevi kurumlarıyla hükümet yetkilileri görüşüyor vb.

Bu proje de ellerinde patlayacak

Hükümet ve devlet yetkilileri kendi Alevisini yaratmaya çalıştığı açık. Ayrıca Alevi örgütlerinde çelişki ve çatışmalar yaratmaya çalışıyorlar. Devlet kendi Alevsini yaratmaya çalıştıkça, savaş ve baskı politikalarında ısrar ettikçe, Aleviler, düzenden kopuşuyor. Direnme zemininde buluşuyor. Devletin AKP hükümeti eliyle yürüttüğü bu proje de ellerinde patlayacak.

05.03. 2016

Alevilikte kadın

Cenaze erkânlarında canlar analarının adlarıyla anılır. Ana rahmi "cennet" ile ifade edildiği için mezarın içinde yatay bir çukur kazınarak defnedilen canın ana rahmine dönüşü metaforlaştırılır. Kadın, "Ana" eksenli yaşam biçimine işaret edilir.

Rıza ÇELİK

İslam'ın, kadını tanımlama biçiminin, ne kadar sorunlu olduğunu görmek için, İslam, felsefe ve hukukuna bakmak yeterli olacaktır. Kuran'da kadın "kocasına sadık, sözünden çıkmayan, eşini diğer kadınlarla paylaşması zorunlu olan, gerektiğinde dayak ile 'terbiye' edebilecek bir varlık" olarak ele alınır.

"Kadınlarınız tarlanızdır, dilediğiniz gibi varın","Erkekler kadınlardan bir aşama üstündür.", "Kadınları sana ganimet olarak sunduk…" gibi ifadeler, kadını tanımlama/anlamlandırma biçimidir.

Kadın önderler

Alevi inancında, kadın ve erkek, birbirinin imanı, sultanı, karşılıklı olarak yüreklerinin mihmanıdırlar. Cemlerde pirin yanında analar da post sahibidir ve ritüellere yön verme yetkisine sahiptir. Bektaşi Veli dergâhında Kadıncık Ana, elli yedi bin erenin öncülüğünü üstlenecek bir toplumsal statü ile onure edilmiştir. Baba Mansurlu Seyyid Ana Ermiş, Pulyan'lı Elif Ana, Seyyide Ana, Kereze Ana, Alevi ocaklarının Pirleri, bilgeleridirler.

Semahlar kadın ile beraber dönülür. Cem ayininde kadın erkek "can" kavramı altında eşitlenir. Bu yönüyle kadını en başından inancında erkekle yan yana getirmiş ve önemli bir konuma koymuştur Alevilik. Hacı Bektaşi Veli : "Erkek dişi sorulmaz muhabbetin dilinde / Hakk'ın yarattığı her şey yerli yerinde / Bizim nazarımızda kadın erkek farkı yok /Noksanlık, eksiklik senin görüşlerinde." Diyerek eşitlikçi bakışını ortaya koymuştur.

İnanç ve ibadette eşitlik

Aleviler Cem'de, semahta; düğününde, cenazesinde, işinde ve aşında kadınına toplumsal hayatının ayrılmaz bir bütünü olarak rol biçmiştir.

Şeri hukuktaki gibi çok eşlilik, hülle, boşanma, dayak gibi olgular Alevilikte karşılığını bulmamaktadır. Alevi aile geleneğinde tek eşlilik esas alınır.

Evliliklerde, turna kuşlarının yaşamları sembol olarak görülüp saf bir değer ile algılanır kadın erkek birlikteliği. Alevi itikati erkeğin cinsel algılarını huri, cariye gibi öte dünya ödülleri ile yönlendirmeyip kadını cinsel bir obje olarak değerlendirmez. Her Alevi erkeğinin nezdinde eşi dışındaki her kadın öz kız kardeşi gibi "bacı"dır.

Alevi "analar"

Cenaze erkânlarında canlar analarının adlarıyla anılır. Ana rahmi "cennet" ile ifade edildiği için mezarın içinde yatay bir çukur kazınarak defnedilen canın ana rahmine dönüşü metaforlaştırılır. Kadın, "Ana" eksenli yaşam biçimine işaret edilir.

Alevilerde, cemlerde, ana konumunda olduğu gibi sosyal yaşam içerisinde de ozanlık görevini üstlenen bacılar olmuştur: Şahsenem Bacı, Naciye Bacı, Münire Bacı, Sakine Bacı gibi. Naciye Bacı : "Bizi de halk eden süphan değil mi / Aslanın dişisi aslan değil mi?" diyerek dünyaya kadın erkek eşitliği üzerinden selam gönderir. Bu bakış açısını erkek kişisi de sahiplenip kadınına Pir Sultan'ın diliyle kıblem sensin deyip kaşlarının arasını mihrabı olarak görür.

Alevilik felsefesinin orijinal biçiminde olduğu gibi evrenin tamamında kadın algısının bu formda olmasını dilemek ve yaşam ağımızı bu yönüyle kurmak umudumuz olmalı.

03.03.2016

Arap Aleviler tehdit altında

Savaşa karşı yaşam için Halk Meclisleri

Antakya Halk Meclisleri Sözcüleri Hasan Özgün ve Eylem Mansuroğlu ile Erdoğan/AKP iktidarının Hatay'a ve Ortadoğu'ya yönelik savaş politikalarını ve Halk Meclisleri'ni konuştuk.

Sonra da Arap Alevi halkının İslam dışı olduğu iddiası. Ardından "katli vacip" gördükleri Arap Alevilerin yaşadığı mahallelerin adlarını yazıp hedef gösterme durumu.

Hasan Özgün: Suriye savaşı başladığından beri Arap Alevilerine dönük mezhepçi nefret söylemi geliştiriliyor. Bir taraftan İŞİD ve Nusra'nın tehditleri, diğer taraftan AKP yandaş basınının tehditleri. Eskiden katliam öncesi Alevilerin evleri işaretleniyordu, şimdi Alevi mahalleleri işaretleniyor.

T.Ö: *Bu provakatif söylemi son süreçte Yeni Akit dışında da dillendirenler oldu.*

E.M: Evet aynı günlerde Fatih Tezcan adlı, gazeteci sıfatlı cihatçı-faşist, twitter hesabında Arap Alevilerin Cemevlerinde silah stokladığını ve Suriye'de yaptıkları gibi Türkiye'de de Sünnileri katlettiklerini ve katledeceklerini iddia ederek devleti bu büyük tehlike karşısında göreve, Sünnileri de teyakkuza çağırdı. Bir yandan Arap Alevilerini tehdit ederken, diğer yandan da Cemevleri üzerinden Anadolu Alevilerini hedef gösterip, gözdağı vermeye çalışıyorlar.

H.Ö: Benzer bir mezhepçi söylemi Aydınlık gazetesi de söyledi. Deniz Baykal'ın da bu yönde mezhepçi politikaları savunması ve bunların peş peşe olması bu konuda devletin farklı kanatlarının uzlaşı içinde olduğunu gösteriyor.

AKP'nin hamleleri

T.Ö: *AKP'nin ilk Dışişleri Bakanı Yaşar Yakış'ın; gerilimin tırmanması halinde Esad'ın Hatay'ı Türkiye'den isteyebileceği yönündeki sözleri yayınlandı.*

H.Ö: İlk bakışta AKP'yi uyaran bir açıklama gibi görünüyor. Ama bu söylemde cihatçılara ve AKP'nin savaş politikalarına karşı gelişecek muhalefeti, "Suriyecilik" ve "Esadçılık'la yaftalama, marjinalize etme kaygısı yatıyor.

E.M: Oluşabilecek her türlü muhalefeti "Esadçılar ayaklanıyor" diyerek, toplumsal muhalefeti ayrıştırmak için zemin hazırlayan sözler. Aslında bu basındaki provakatif haberleri de Hatay'dan yükselecek olası savaş karşıtlığını en sert şekilde bastırmak için zemin hazırlama olarak da okuyabiliriz.

Cihatçı trafik

T.Ö: *Hatay cihatçı trafiğinin daha çok yaşanacağı bir kente mi dönüşecek?*

E.M: Aynen öyle. Bu da mezhepler arası gerilimin yaşanacağı ihtimalinin yüksek olduğunu gösteriyor.

H.Ö: Bu çeteler katliam yapan ve yapmaya ant içen çeteler. Dolayısıyla bu durum halkta tedirginlik yaratıyor.

T.Ö: *Cihatçı sayısının artması kentte başka ne gibi değişiklikler yaratacak?*

E.M: Cihatçılar Sünni köylere yerleştiriliyor. Ve orda selefi ideoloji örgütleniyor. Altınözü'nde cihatçıların okulları ile ilgili somut veri var. Bu okullara Türk çocukları da gidiyor. Bu durum halklar arasında kopuş yaratacak.

Kürt illerinde savaş

T.Ö: *Kürt illerinde şuan bir katliam yaşanıyor. Bu konuda ne düşünüyorsunuz?*

E.M: 7 Haziran sonuçlarına bakarak iktidarını kaybetme korkusu yaşayan AKP'nin, o günden sonra özel bir ülke yönetme konsepti var. Çözüm sürecini bitiren, Kürt illerine saldıran, kuşatan, aynı zamanda Fırat'ın batısında en ufak bir toplumsal muhalefeti bile şiddetle bastıran bir yol izledi. Böylece iktidarını sürdürmeyi hedefliyor. Antakya'da Suriye savaşından sonra toplumsal muhalefetin canlandığı bir kent. Bunu Gezi Direnişi'nde,Reyhanlı katliamı protestolarında net gördük. Bu yüzden Antakya'da da yasaklamalar ve soruşturmaları arttırarak toplumsal muhalefeti sindirmeye çalışıyor. AKP hem Kürt illerinde hem de Suriye'deki süreçte savaş politikası izliyor. Yani "içerde savaş dışarıda savaş" ile kendi iktidarını sürdürmek istiyor.

H.Ö: Ortak mesele Suriye politikası. AKP'nin Suriye'deki tüm politikalarının iflas etmesinden ötürü, Suriye sınırında yaşayan bu iki halkı hain ilan ediyor ve bu halklara karşı tehditkar katliamcı politikalar uyguluyor. Kürt illerindeki katliamların elbette ki Rojava'daki halkların IŞİD'i yenilgiye uğratması ve ikmal hatlarını kesmesi ile bağlantısı var. Antakya'da da devlet güçleri tarafından değil, yandaş medya ve cihatçılar üzerinden düşman gördüğü halka saldırıyor. Suriye'de iflas eden politikaların intikamını sınırda yaşayan halklardan almaya çalışıyor.

Savaş karşıtı etkinlikler

T.Ö: *Halk meclisleri olarak savaşa karşı çalışmalarınızdan özetle bahseder misiniz?*

E.M: Eğit-donat'a karşı geçen yıl büyük miting yaptık ve sonuç aldık. Çok sayıda savaşa karşı miting, sokak eylemleri, halk buluşmaları organize ettik. 10 Ekim Ankara katliamında yitirdiğimiz arkadaşlarımızın anma etkinlikleri kitlesel savaş karşıtı gösterilere dönüştü. Arap Alevileri hedef gösteren yayınlar hakkında suç duyurusunda bulunduk.

H.Ö: Demokratik dinamikleri bir araya getireceğimiz Antakya kent meclisini inşa ediyoruz.

Antakya Halk Meclisleri yaşam hakkı için örgütleniyor...

Hatay kritik bir odak bölgesi

T.Ö: *Suriye savaşındaki son gelişmeler sizce Hatay'ı nasıl etkileyecek?*

E.M: Suriye'de dengeler açısından Rusya, İran, Hizbullah ve Esad cenahında olumlu gidiş olduğunu söyleyebiliriz. Cihatçıların İdlip ve Kesep'te sıkıştığını ve Türkiye'ye doğru sürüldüğünü görebiliyoruz.
Sınırlardaki cihatçı trafiği gösteriyor ki eskisi gibi Suriye içlerinde barınamayan cihatçı katiller, Hatay sınırı boyunca oluşturulacak kamplarda barındırılacak. AKP becerebildiği durumlarda sınırın Suriye tarafında (Ör; Reyhanlı karşısındaki Atme Kampı) beceremediği durumlar da ise sınırın Türkiye tarafında (Ör: Yayladağı kırsalı) kuracağı kamplarda cihatçı katilleri eğitip donatmaya devam edecek. Zaten Atme'de de askeri hareketlilik olduğunu görüyoruz. Aslında bu durum Diha'nın Hatay Emniyet Müdürlüğü'nün atış poligonunda cihatçılara eğitim verdiği iddiasını doğrular nitelikte.

H.Ö: Savaş ne yönde gelişirse gelişsin en büyük mağdur Hatay halkı olacaktır. Çünkü Türk devletinin desteklediği cihatçı çeteler Hatay'a kaçıyor.

Suriye savaşının ve Türkiye'nin Suriye Politikasının Hatay üzerindeki etkileri raporu (Şubat-Mart 2016)

Halk Meclisleri

Suriye savaşı ve AKP iktidarının bu savaşa ilişkin izlediği politikaların Hatay üzerindeki etkilerinin, doğrudan kent halkının penceresinden ve birincil kaynaklara dayanan doğrulanmış bilgilerle görünür kılınmasını sağlamak için

Raporun hazırlanmasındaki amaç, Suriye savaşı ve AKP iktidarının bu savaşa ilişkin izlediği politikaların kent üzerindeki etkilerinin, doğrudan kent halkının penceresinden ve birincil kaynaklara dayanan doğrulanmış bilgilerle görünür kılınmasını sağlamak. Raporu hazırlayan Savaşa Karşı Yaşam Hakkı Meclisleri bundan önce Nusra Cephesi üyeleri başta olmak üzere cihatçıların kent içinde serbestçe barındırılmasını ve Serinyol'da Eğit-Donat Programı'nın icra edilmesini gündeme taşımış ve sonuç alıcı başarılı kampanyalar yürütmüştür. Bundan sonra da gündeme getirdiği sorunların takipçisi olacaktır. Raporun hazırlanma sürecinde Antakya, Defne, Reyhanlı, Altınözü ve Yayladağı ilçelerinde yerinde gözlemler ve sığınmacıları, sınır köylülerini, yardım kuruluşu çalışanlarını, işçileri, kaçakçıları, yerel muhabirleri, üniversite öğrencilerini, kitle örgütü temsilcilerini ve parti üyelerini kapsayan yüz yüze görüşmeler yapılmıştır.

Rapor cihatçılar tarafından kullanılan Antep-Halep ikmal hattının kesildiği 3 Şubat'tan 12 Mart'a kadar uzanan zaman aralığına odaklanmakta.

Öne çıkan gündemler:

- 24 Kasım 2015'te bir Rus savaş uçağının Türkiye tarafından düşürülmesinin ardından Rusya'nın ve Suriye ordusunun Lazkiye'nin kuzeyinde yoğunlaştırdığı operasyonlar ve 3 Şubat'ta cihatçılar tarafından kullanılan Antep-Halep ikmal hattının Suriye ordusu tarafından kapatılması ile Suriye'den Hatay'a girişler yoğunlaşmış, bu girişlerin bir kısmı savaştan kaçan sığınmacıları, bir kısmı savaştan kaçan cihatçıları, bir kısmı da yeniden Suriye'ye geçmek üzere Türkiye'ye çekilen cihatçıları içermektedir. Kentte kayıtlı Suriyeli sığınmacı sayısı 402 bine yükselirken, siyasi iktidar tarafından desteklenen cihatçılar hem Hatay-Suriye sınırını çift yönlü kullanarak hem de Hatay üzerinden Kilis'e ve buradan da Suriye'nin Azez kasabasına geçerek kenti çok yönlü bir cihatçı koridoruna dönüştürmüş durumdadır.
- Sınır ilçeleri Reyhanlı, Altunözü ve Yayladağı'nda sınır ötesinde izlenen ve giderek yoğunlaşan çatışmalar, sınırın iç tarafında askeri hareketlilik ve cihatçı görünürlüğünde yaşanan artış, düşen top mermileri ve sınır ötesine yönelik füze ve top atışları halkta tedirginliği artırıyor. Özellikle Yayladağı hattında bulunan Güveççi ve Bükülmez köylerinde cihatçı yığılmaları riski Kesep ve Lazkiye sınırlarının kapatılmasıyla tehdide dönüşüyor.
- Medyada Hatay'daki Arap Alevilerini hedef gösteren, Sünnileri asılsız haberlerle kışkırtmaya çalışan, Hatay kökenli milletvekillerinin etnik-dinsel kökenini bir çatışma unsuru olarak sunan provokatif yayınlarda artış yaşanıyor.
- Savaştan ve savaş karşısında AKP iktidarının izlediği politikalardan kaynaklanan ekonomik kayıplar sürüyor.
- Sığınmacıların yaşam koşullarındaki olumsuzluklar sürüyor.

Güncel gelişmeler

Kente dair basına yansıyan ve kanıtlanan gelişmeler
Aralık 2015'te bir çok yaralı muhalif savaşçı ve sivil kuşatma altında ki Zebadani'den uçakla Hatay'a sevkedildi. Silahlı grupların Azez'le birlikte zor durumda olduğu ikinci cephe Tel Fırat'a takviye için Nusra Cephesi üyesi yüzlerce kişi Hatay-Reyhanlı sınırından Türkiye topraklarına alınıp Kilis'ten tekrar Suriye tarafına geçirildi. Suriye ordusu, cihatçıların Antep-Halep ikmal yolunu kestiğinden beri, gerek Hatay ve Kilis'in cihatçıların denetimindeki Suriye topraklarına açılan geçiş noktaları gerekse bu iki kenti birbirine bağlayan yollarda olağanüstü bir hareketlilik var. İlçe içinde siyah bandanalı, bol pantolonlu, bıyıksız-uzun sakallı şahıslar gündelik hayatın bir parçası halindedir. Atme kampına bitişik Bükülmez köyünde geceleri yer yer patlama sesleri ve kaçak geçişler yaşanmakta.

Sığınmacıların yaşam koşulları

Barınma: 402 bin kayıtlı Suriyelinin yalnızca 18 bini kamplarda barınmakta, geri kalanı kendi imkanları ile barınmaktadır. Bunlardan bazıları ahırdan bozma mekanlarda yaşamını sürdürmekte. Yeni gelenler ise cihatçıların denetimindeki kamplarda yaşamaya zorlanmaktadır.
Eğitim: Hatay'daki 132 bin Suriyeli çocuğun eğitimi için devlet tarafından sağlanan olanaklar ihmal edilebilir düzeydedir. Çocuklar tahsis edilen binalarda, yetersiz koşullarda, eğitim içeriğini keyfi olarak belirleyen kişilerce eğitilmektedir.
Sağlık: Türk Tabipleri Birliği, Suriyeli sığınmacıların koşulları üzerine hazırladığı Savaş, Göç ve Sağlık başlıklı raporda kamplardaki şu sağlık sorunlara dikkat çekmektedir:
Emek: Suriyeliler çoğunlukla tarım alanında 20 ila 40 TL arası değişen günlük ücretlerle güvencesiz koşullarda çalıştırılmaktadır.
Kadın sorunu ve cinsel istismar: Suriyeli kadınlar ve kız çocuklarına yönelik fuhuşa zorlama, kamplarda ve kent içinde cinsel istismar, para karşılığı ikinci-üçüncü eş olarak evlendirme ve küçük yaşta evlendirme vakaları yaygınlığını korumaktadır.

DÜNYA

Dr. MUSTAFA PEKÖZ

ÖV

Türkiye'nin dış politika yenilgisi

Cumhurbaşkanı'nın bütün diplomatik kuralları bir yana bırakarak özellikle müttefik ve dost gördüklerine karşı çok açık bir şekilde şantaj ve tehdit içerikli davranışlar içinde bulunması, bir kişilik özelliğinin ötesinde, devletin yüksek düzeydeki telaşının bir yansımasıdır.

Türkiye'nin dış politikasında diplomasinin yerini şantaj ve tehditler almaya başladı. Stratejilerinin çöküşüne paralel olarak etki gücünü ve ciddiyetini kaybeden devlet, kendisini dikkate aldırmak için kirli yöntemler kullanıyor. Suriye'de kaosu beslemekten AB'ye karşı göçmen krizini kullanmaya kadar hemen her alanda diplomatik ve politik kuralları alt üst eden adımlar atılıyor. Böylece dış politikanın çöküşünü gizlemek ve halen bölgesel güç olduğunu özellikle iç kamuoyuna göstermek istiyor.
Bölgesel ve uluslararası ilişkilerin istikrarında diplomasi son derece önemlidir. Diplomasisi güçlü olmayan bir devletin etki alanının gelişmesi söz konusu olamaz. Diplomatlar, bir ülkenin uluslararası politikalarını uygulamada önemli görev üslenir ve özellikle kriz dönemlerinde arka plan ilişkileri örgütler.
Diplomatların uluslararası ilişkileri iyi analiz etmeleri, gelişmelere göre taktik politikalar ve manevralar belirleme özelliğine sahip olmaları beklenir. Diplomasiye yön veren temel faktör ise, dış politikada istikrarı sağlanmak ve belirlenen politik stratejilerde hedefe doğru yol alabilmektir.
Jeo-stratejik gücün belirlenmesinde, coğrafik durum, askeri güç, ekonomik durum, nüfus yoğunluğu ve politik etki alanı birbirini tamamlayıp dengeleyen faktörlerdir. Bu dengelerin bozulması, bir devletin jeo-politik etki alanının kaybolmasına yol açabilir. Nasıl mı, mesela, dengelerin etkileyici rolünü unutur ve kendisine gerçek durumunun çok üstünde rol biçer. Sonunda, kaçınılmaz olarak izole olmaya başlar ve yalnızlaşır. Gücünü kaybettikçe saldırganlaşır, saldırganlıkça inisiyatif kaybeder ve etkisizleşir.

İttifaklar

Bunun en somut örneği Türkiye'nin Suriye'de bütünüyle biten politik etkisidir. ABD ve Rusya, İran'ı, S. Arabistan'ı, Katar'ı, Ürdün'ü, Esad rejimini ve PYD'yi 'ateşkes' süreci hakkında bilgilendiriyor. Türkiye'yi ise, ciddiye alıp bilgilendiren kimse yok.
El Nusra ve IŞİD, söz konusu ateşkes anlaşmasının dışında kalacak ve bu iki güce karşı operasyonlar devam ediyor.
Erdoğan ise, El Nusra'ya operasyon yapılmasına karşı çıkarken, YPG'nin ateşkes dışında tutulması gerektiğini açıkladı. Yani El Nusra'ya destek, YPG'ye saldırılması gerektiğini ifade ederek, süreci sabote etmeye çalışıyor.
Esad rejimi ve YPG ise, ateşkese uyacaklarını açıkladılar ve Suriye'nin önemli bölgelerinde ateşkesin etkisi çok belirgin olarak hissediliyor. Suriye'nin iki stratejik gücü Esad ve PYD, çözüm sürecine dâhil olurken, Türkiye tersine süreci bozmaya çalışıyor. Ve, AKP iktidarı yanlış çözümlerde ısrar ettikçe, kaybeden ve dengelerin dışına düşen bir Türkiye gerçeği ortaya çıkıyor.

Ateşkes süreci

Ateşkes sürecinde aktif bir rol üstlenen Moskova›nın, Türkiye'nin desteklediği IŞİD ve El Nusra'ya yönelik operasyonlara devam etmesi, Türkiye'nin dikkate alınmadığının işaretidir. ABD ise, Suriye konusunda Rusya'nın dışında bir adım atmayacağını, hem muhalif denen güçlere hem de Türkiye, S. Arabistan ve Katar'a çok açık bir mesajla iletti.
Türk devletinin kuruluşundan bu yana uluslararası ilişkiler belki de ilk kez bu düzeyde bir yenilgi yaşıyor. AB'den ABD'ye, Rusya'dan İran'a kadar uluslararası güçlere yönelik tehditler diplomatik sınırları aştı.

Panik hali

Cumhurbaşkanı'nın bütün diplomatik kuralları bir yana bırakarak özellikle müttefik ve dost gördüklerine karşı çok açık bir şekilde şantaj ve tehdit içerikli davranışlar içinde bulunması, bir kişilik özelliğinin ötesinde, devletin yüksek düzeydeki telaşının bir yansımasıdır.
Devlet refleksi olarak gösterilen bu anormal durum, esasen bir çözülmedir. Bu çözülmenin politik, toplumsal, diplomatik ve askeri nedenleri bulunuyor. Kazanmak isterken kaybeden, bölgesel lider olmayı hayal ederken yalnızlaşan bir devlet var.

Yenilginin sebepleri

Rusya'nın tutumu çok açık ve PYD'nin sürecin asli bir gücü olması gerektiğini belirtiyor. ABD ise bugüne kadar Türkiye ile PYD arasında bir denge oluşturuyordu. Peki, şimdi ne yapacak? İvmeyi PYD'ye yönlendirdiği görülüyor.

Dış politikadaki yenilgiyi etkileyen birkaç temel faktör var: Birincisi, Erdoğan'ın 'Rus uçağını vurduk,' Başbakan'ın da 'emri ben verdim' demesinden birkaç saat geçmeden, Cumhurbaşkanı, Başbakan, Dışişleri Bakanı, Genelkurmay Başkanı vs. koro halinde ve âdeta Putin'e 'yalvarır' şekilde, 'Rus uçağı olduğunu bilseydik asla düşürmezdik.' demeye başladılar.
Kendilerini sıradanlaştıran bir psikolojik korkuyla hareket etmeleri ve iki saat içinde Brüksel'e koşup NATO'ya sığınmaya çalışmaları da hiçbir sonuç vermedi.
Rusya'nın çok net ve katı tutumu, Türkiye'nin bölgede uygulamak istediği bütün planları yerle bir etti.
Rus uçağının düşürülmesi, Suriye'deki politik ve askeri dengeleri bütünüyle değiştirdi. Rusya'nın Suriye'ye yönelik geliştirdiği ve kararlı bir şekilde uyguladığı askeri harekât, Türkiye'yi bütünüyle denklemin dışında bıraktı. Türkiye, Suriye savaşında sürecin dışında kaldı.

Rusya'nın hamleleri

Ayıca Rusya'nın ortaya koyduğu kararlı tutum, Türkiye ekonomisini çok ciddi oranda sarsıyor. Sadece Rusya ile değil, İran, Irak, Orta Asya ve Kafkasya ile olan bütün ticari ilişkiler çok ciddi oranda etkilendi. Türkiye'ye yakın görünen Azerbaycan dahi oldukça dikkatli davranıyor.
Önümüzdeki birkaç ay içinde, Türkiye'deki ekonomik ve politik krizi derinleşeceğine dair birçok veri bulunuyor.
Türkiye'nin bunları aşabilmesi için önünde tek bir şart var: Önce Rusya'dan özür dilemesi, sonra Rusya'nın şartlarını yerine getirmesi. Peki, Erdoğan bu adamı atar mı; başka şansı bulunmuyor. Önümüzdeki birkaç ay içinde Erdoğan'ın Putin'den özür dilemesi sürpriz olmaz.
İkincisi, İran nükleer anlaşmayla çok hızlı bir şekilde küresel dünyaya açılmada tam gaz ilerliyor ve Ortadoğu'da İran dönemi başlıyor. Bu süreç, sadece ekonomik olarak değil, politik ve askeri olarak da kendisini çok derinden hissettiriyor. İşte, Rusya›ya paralel olarak İran karşısında da açık bir yenilgi alan Türkiye gerçeği var.

Dış politikanın iflası

Üçüncüsü, AKP'nin Suriye merkezli Ortadoğu politikasının bütünüyle çöküşü, diplomatik bunalımın en derin yanını oluşturuyor. Ne yaptığını bilmeyen bir tarzda NATO'da müttefik olan ve üstelik stratejik dostu gördüğü ABD ile çatışan, AB'ye şantaj uygulayan bir Erdoğan var.
ABD'nin Suriye politikasındaki ortağı artık Türkiye değil. Çok açık olarak Rusya ile anlaşarak ilerliyor. Türkiye ise, tersine Suriye'deki diplomatik çözümü sabote ediyor. Cenevre görüşmelerini işlevsizleştirmek için bütün gücünü kullanan Türkiye, başarısızlığın sorumlusu olarak görülüyor.
PYD'nin Cenevre'ye katılmaması için politik ve diplomatik şantajlara başvuran ve muhalif denen belirsiz güçleri çekmek için baskı yapan Türkiye'ye ABD'nin yanıtı: Obama'nın IŞİD danışmanının bir heyetle Kobani'yi ziyaret etmesi oldu.
Bu ziyaretle verilen mesaj çok açıktı: "Türkiye'yi değil PYD'yi muhatap alıyoruz."
Erdoğan 'ya bizden yanasın ya da PYD'den' tehdidine, ABD Dışişleri Bakanlığı sözcüsü her zaman tekrarladığı yanıtı verdi: PYD'yi terörist görmüyoruz, müttefikimizdir.
Bildiğim kadarıyla ilk kez bir ABD Büyükelçisi, Dışişleri Bakanlığına çağrıldı.
Peki, bütün bunlar ne anlama geliyor, Türkiye neden bu düzeyde telaş içinde, AKP iktidarı ve Erdoğan'ı kaygılandıran mesele nedir, ABD'ye duygulan öfke nereden kaynaklanıyor?

PYD'nin rolü

Bunun temel nedeni: PYD'nin uluslararası ilişkilerde henüz resmi düzeyde tanınmamış olmasına rağmen, başta ABD ve Rusya olmak üzere, uluslararası güçler tarafından çözümün en önemli gücü olarak görülmesidir.
PYD olmaksızın ne radikal İslamcı hareketler yenilgiye uğratılır, ne de politik istikrar sağlanır. Bu nedenle, Suriye'nin geleceğinde Türkiye'nin ciddi bir rolü kalmamasına rağmen, PYD Suriye'nin kaderini belirlemede Esad rejiminden sonra en önemli güç haline geldi.

Ey Amerika!

Rusya'nın tutumu çok açık ve PYD'nin sürecin asli bir gücü olması gerektiğini belirtiyor. ABD ise bugüne kadar Türkiye ile PYD arasında bir denge oluşturuyordu. Peki, şimdi ne yapacak? İvmeyi PYD'ye yönlendirdiği görülüyor. Ayrıca ABD, ' Ey Amerika tarafını seç, samimi ol' gibi naraları not etti. Bir dönem kafasına buyruk olmak isteyen generallerin geldiği duruma benzer bir sürecin AKP'ye dayatılmasına kimse şaşırmamalıdır.

Şam'da kılınamayan namaz

Nisan sonrası dönemde, Türkiye'de dengelerin değişmesi olasılığı oldukça yüksek.

Sonuç olarak, çöken dış politika, uluslararası ve bölgesel ilişkilerde yalnızlaşma yarattı. Bu ise, iç politika dinamiklerini tahmin edilenden çok daha fazla sıkıştıracaktır.
Yenilginin bir başka sebebi de, Erdoğan'ın hayali olan "Şam'da namaz kılmak" ve aslında Suriye'yi bütünüyle kontrol etme iddiasının rüya olarak kalmasıdır. Kobani'de bunu gerçekleştirmek istedi, yine başaramadı. En son Halep'e yöneldi ve bütün askeri olanaklarını kullandı. Ancak bu da gerçekleşmedi.
Son iki aydır Esad ordusunun yeniden saldırıya geçerek, İslamcı örgütlerin elindeki alanları yeniden kontrol altına almaya başlaması, Erdoğan'ın bütün hayallerini bitirdi. Esad, önümüzdeki Nisan ayına kadar Rojava dışındaki bütün alanı kontrol edecek. Radikal İslamcı Hareketlerin aldığı her yenilgi çok açık olarak AKP'nin yenilgisidir. Kazanan bir Esad, kaybeden bir Erdoğan gerçeğiyle karşı karşıyayız.

Kaybeden Erdoğan

Beşinci sebep, Türkiye'nin esas stratejik yenilgisi olan PYD karşısındaki durumudur. AKP merkezli devletin bölgesel politikalarının çöküşü, dolaylı bir yenilgidir. PYD karşısındaki kayıp ise, stratejiktir ve doğrudan bir yenilgidir.
ABD ve Rusya'nın artan desteğiyle 'Fırat'ın batısına' geçen PYD, Türkiye'nin belirlediği kırmızı çizgiyi çoktan geçti.
Afrin bölgesinden dışa doğru Rusya'nın aktif desteğiyle ilerleyen ve Azez'i kuşatmaya alan PYD, Cerablus'u da çevreleyecek konuma gelerek, vazgeçilmez en önemli güç oldu. Paralel olarak uluslararası alanda da artan saygınlık var.
ABD ve AB, Esad karşısında politik bir güç olarak PYD merkezli Suriye Demokratik Güçleri'ni görüyor.
PYD, Azez ve Cerablus'u tek başına veya Esad güçleriyle birlikte kontrol altına alarak IŞİD ve El Nusra'yı tasfiyede önemli bir rol üstlenecek ve Türkiye'yi korkutan Kantonlar arasındaki fiziki/coğrafik bağ kurulacaktır.

Suriye'nin geleceği

Suriye'nin politik geleceğini belirlemede ve Rojava'nın özerkliğini resmîleştirmede görüşmelerin aslı gücü PYD olacaktır.
Türkiye 'terörist' gördüğü PYD ile en geç bir yıl içinde resmi düzeyde sınır komşusu olacağı, artık herkesin kabul ettiği bir realitedir.
Son olarak, Türkiye'nin bölgesel krizinin iç krizini de derinleştirdiğini vurgulayalım.
Savaş Kürt coğrafyasına taşındı ve "içte" yeni Halep'ler ve Kobani'ler yarattı. Önümüzdeki bir kaç ayda Suriye denkleminin netleşmeye doğru evirilmesiyle, Türkiye'nin yenilgisinin sonuçları "içte" çok daha belirgin hissedilecektir.
Ankara, PYD'nin Rojava'da artan etkinliğinin Kürt coğrafyasına olası yansımalarını kırmak için yeni bir savaş stratejisini uygulamaya koydu. Nusaybin'i, Cizre'yi ve Sur'u Kobanileştirerek olası toplumsal kalkışmayı erkenden bastırmaya planladı ve belki de son 30 yılın en ciddi askeri ve politik hatasını yaptı.
Bu strateji, devletin yenilgi sürecini hızlandıracaktır. Şuursuzca uygulamaya konulan ve bütünüyle yok etmeye endekslenmiş savaş politikasının başarısızlığı kaçınılmaz.

Dengeler değişiyor

İşte, Suriye'de kaybeden ve Ortadoğu'da yalnızlaşan Ankara'nın Diyarbakır'da kazanma şansı artık bulunmuyor.
Nisan sonrası dönemde, Türkiye'de dengelerin değişmesi olasılığı oldukça yüksek.
Sonuç olarak, çöken dış politika, uluslararası ve bölgesel ilişkilerde yalnızlaşma yarattı. Bu ise, iç politika dinamiklerini tahmin edilenden çok daha fazla sıkıştıracaktır. Önümüzdeki birkaç ay çok yönlü gelişmelere gebe.

DÜNYA

Ingiltere AB ile hep kendi dar çıkarları ve Fransa ve Almanya ile rekabeti üzerinden ilişkilendi.

İngiltere ve AB

Almanya'nın kendi gücünü yeniden inşa, Fransa›nın ise Almanya'yı kontrol etmek için tasarladığı daha derin siyasi ve kur birliğini ise, İngiltere kendi özelliğini ve bağımsızlığını ortadan kaldırır gerekçesiyle hep reddetti.

A.KAYSERİLİOĞLU

Artık netleşti, Haziran ayında İngiltere'de halk AB'nin içinde kalıp kalmamayı oylayacak. İngiltere›nin AB›den çıkışı meselesi, Brexit (British + Exit/ İngiltere + Çıkış) kelimesiyle tartışılıyor. Ancak, bu tartışma yeni değil, AB' deki emperyalistlerin arasında yaşanan "rekabet ve egemenlik" mücadelesinin bir parçası. AB'den çıkışı tartışan İngiltere'nin AB içinde özel ağırlığı var.

Emperyalizm odağı

Zamanında sanayi kapitalizmin ana odağıyken, bu konumunu 2. Paylaşım savaşından sonra yavaş yavaş kaybediyor. Ancak, İngiliz emperyalizmi, sanayi gücünü ve emperyalist sistemin önderliğini kaybetse de, konum değiştirerek kendi özelliğini koruyabildi.

İngiltere, küresel finans merkezi konumuna yerleşti ve farklı bloklar arasında gidip gelen nispeten bağımsız hat izliyor. Günümüzde, İngiltere ABD›den sonra dünyadaki ikinci büyük finansal merkez ve dünyada bütün yabancı doğrudan yatırımlar stoğuna en fazla sahip olan ikinci ülke, kur ticaretinde ise dünya lideri. Bu özgünlüğü dışında, mesela, Fransa'dan farklı olarak İngiltere, ABD ile siyasi ve iktisadi olarak her zaman daha organik bağlar kurdu.

İngiltere'nin AB'ye entegre olması

İngiltere kendi özel konumu üzerinden AB'ye entegre oldu. İngiltere›nin AB'de hep ve asıl ilgisini çeken, kendi sanayisi ve finansal sermayesiyle girebileceği ortak piyasa oldu.

Almanya'nın kendi gücünü yeniden inşa, Fransa›nın ise Almanya'yı kontrol etmek için tasarladığı daha derin siyasi ve kur birliğini ise, İngiltere kendi özelliğini ve bağımsızlığını ortadan kaldırır gerekçesiyle hep reddetti.
Ancak, Fransa ve Almanya, AB'yi Avro kur birliği ile başka ve daha içsel ilişkilenen bir seviyeye çektiler. İngiltere buna iki nedenden karşı çıkıyordu: birincisi, bahsedildiği gibi kendi bağımsızlığını kaybetme korkusuydu. İkincisi olarak ama "oyunun" git gide Almanya-Fransa etrafında dönmesinden ve Avrupa'daki etkisini kaybetmekten korkuyordu.
Bu korkular sonucunda, AB içinde 2010 yılından beri İngiltere ve öbür AB ülkeleri arasında gerilimler yükseldi.

Brexit tartışmaları

İngiliz emperyalizmi AB›den çıkış tehditini elini güçlendirmek için kullanırken sadece blöf yapıyor, küçük sermaye ise ciddiye alıyor.

Yaşanan gerilimlerin zorlamasıyla, Şubat ayı sonunda "Brexit" odaklı AB zirvesi yapıldı. Cameron, bir kere daha İngiltere'nin AB'den çıkabileceği tehditini yaptı ve bu tehdit üzerinden İngiltere'nin Avrupa içindeki konumunu güçlendirmeye çalıştı.
Elbette ne Almanya ne de Fransa İngiltere'nin AB'den çıkmasını istemez. Bu tutumu, "İngiltere sevgisi" değil, Almanya ve Fransa'nın çıkarları belirliyor. AB'nin Fransa'dan sonra en güçlü orduya sahip ülkesi İngiltere ve İngiltere gibi bir önemli merkezin AB'den ayrılması AB'nin tümünde benzer eğilimleri tetikler.
Ek olarak, Alman şirketleri, AB içindeki ihracatlarını zamanla çevre/güney ülkelerden İngiltere gibi Batı/merkez ülkelerine kaydırmaya başladılar.
AB'nin Brexit zirvesi ise, bir tiyatro gibiydi. Sonuçta, İngiltere'nin fiili AB içi özel konumu ve Avro kur birliğine katılma zorunluluğundan muaf tutulması, yani var olan statüko, bir kere daha onaylanmış oldu.
Zirvede isteklerinin çoğunu elde eden Cameron, İngiliz halkına, Haziran'da yapılacak Brexit referandumunda AB'den çıkmama yönünde oy vermeyi önereceğini duyurdu.

İngiltere içindeki kamplaşma

Ancak, tren raydan çıkmış olabilir. Nasıl ki Cameron ve onun arkasında duran finans-kapitalin bir hesabı varsa, halkın ya da sermayenin farklı fraksiyonlarının da başka istekleri olabilir. "City of London" gibi finansal sermaye devleri ve Financial Times gibi yayın organları AB'de kalma perspektifini savunuyor. Büyük sermaye içinde özellike otomobil sanayisi aynı görüşte. Finansal sermaye ve otomobil sanayisi doğal olarak bunu savunuyor. Çünkü, "City of London"ın bu kadar önemli bir finans merkezi olmasının ana etkenlerinden birisi de, AB çapında sıkıntısız sermaye hareketliliği. Otomobil sanayisi ise yüksek seviyede ihracata bağlı. Özellikle küçük ve orta boylu işletmeler ise Brexit'i savunuyor.
KOBİ'ler zaten çoğunlukla iç pazar için çalışıyor ve AB'nin yarattığı özgür meta ve sermaye hareketliliğinden hiç bir yarar edinemiyorlar. Yararı bırakın, bu türden "küçük" kapitalistlerin dar çıkarları açısından "zarar" var: Almanya, Fransa, İtalya, vs.den istediği gibi İngiltere'ye girip çıkan mallarla rekabet etmeleri gerekiyor ki, bu zeminde İngiliz KOBİ'leri pek güçlü sayılmaz.

Sol ne yapmalı?

İngiltere›de hiç kimse solcu bir perspektiften İngiltere›nin AB›den çıkışını savunmuyor. AB›ciler de, her yerdeki gibi, büyük tekelci sermayenin çıkarlarını savunuyor.
Solun farklı sermaye fraksiyonları arasında saf tutmaması lazım. Bu tartışmanın farklı sermaye gruplarının çıkarları etrafında döndüğünü teşhir edip, pratik anlamda sosyal bir alternatif inşa etmek gerekiyor. Ancak böyle bir antikapitalist zeminden AB eleştirisi ve karşıtlığı anlamlı olabilir.

ABD'nin hegemonya krizi ve Trump'ın yükselişi

"Ne kadar iğrenç olsa da, Trump Cumhuriyetçilerin tabanını hareketlendiriyor, özellikle beyaz küçük burjuvazi ve beyaz işçi sınıfının bazı fraksiyonlarının taleplerini temsil ediyor."

Max ZİRNGAST

Avrupa ve ABD'de bir siyasi krizi yaşanıyor. Oluşturulması uzun yıllar süren oturmuş siyasal düzen dağılma eğiliminde. Batı'nın geleneksel "merkez siyaseti" artık hüküm süremiyor ve hegemonyasını kaybediyor. "Seçim depremi" denilen olaylarda bunu görüyoruz. Fakat, jeolojik metaforda kalırsak, bu seçim depremlerinin nedeni, 2007/8 başlayan ve hala devam eden küresel ekonomik kriz basta olmak üzere toplumsal "levhaların" tektonik hareketleri. 2016, ABD'de seçim senesi. Kasımda yapılan başkanlık seçiminden önce Cumhuriyetçi Parti ve Demokrat Parti, başkan adaylarını seçmek için önseçimlerini yapıyor. Adayların kim olacağı daha hala tam net olmasada, bir şey açıkça belli oldu: İkili parti sistemi ağır bir darbe yemiş durumda

Düzen politikası

İki partili sistemin farklı kanatları olan sağdaki Cumhuriyetçiler ve «soldaki» Demokratlar, neoliberal düzenin farklı sermaye gruplarını temsil ediyor. Cumhuriyetçiler, askeri-sanayi kompleksinden ve özellikle enerji sektöründen destek alıyor. Demokratlar ise, daha çok Silikon vadisi, yani teknoloji sektöründen. Wall Street, iki partiye de destek veriyor. Marx'in sözüyle, bu iki parti aslında bir birleşik «düzen partisi».

Düzenin korkusu

Ancak mevcut düzen siyaseti kriz içinde. Bunu şimdi yapılan ön seçimlerde netçe görüyoruz, iki partide de gidişat benzer: Statükocu adaya karşı "anti-statükocu" aday! Cumhuriyetçilerde George W. Bush'un kardeşi 'Jeb' Bush ve Marco Rubio düzenin favori adaylarıydı. Fakat, ikisi de başarısızlık nedeniyle çekildiler. Kaldı Donald Trump ve Ted Cruz. Cruz, aşırı gerici ve sağ bir adam, kürtaj'a ve LGBT haklarına siddetle karşı duran, silah ve petrol sanayisini savunan, zenginlerin ve şirketlerin vergilerini daha da kısmak isteyen biri.
Trump ise, apayrı bir olay. Parti dışından gelen bir milyarder ve inanılmaz egosuyla ve otoriter tarzıyla hava yaratan bir tip. Trump'ın kampanyasıyla beraber ırkçı söylemler, özellikle de Meksikalıları ve Müslümanları hedef gösteren söylemler yayıldı.

Trump "manyak" mı?

Fakat Trump liberallerin sandığı gibi manyak değil. Ne kadar iğrenç olsa da, Cumhuriyetçilerin tabanını hareketlendiriyor, özellikle beyaz küçük burjuvazi ve beyaz işçi sınıfının bazı fraksiyonlarının taleplerini temsil ediyor. Trump, NAFTA ve TPP gibi "serbest ticaret" anlaşmalarına karşı çıkıyor, aynı anda beyaz küçük burjuvazi ve beyaz işçi sınıfının bazı fraksiyonların korkusunu ve öfkesini göçmenlere ve beyaz olmayanlara yöneltiyor. Trump'la beraber faşizan bir hava esmeye başlıyor. Bu eğilim Cumhuriyetçilerin senelerce yürüttüğü politikaların sonucu. Bush'dan beri ırkçılık muazzam bir yükseliş içinde. Fakat Cumhuriyetçi düzen güçleri, herşeye rağmen Trump'ın ifade ettiği gibi radikal bir siyasi tavır istemiyor. Örneğin, Latin Amerika'dan gelen kayıtsız göçmenlere karşı Cumhuriyetçi tabanın öfkesi büyük, ama sermaye bu kayıtsız iş gücüden faydalanıyor. Bu çelişki artık ortaya çıktı ve parti o nedenle kriz içinde.

Sanders ve ABD'nin geleceği

"Hillary Clinton senatör olarak Irak savaşını destekledi, Dışişleri bakanı olarak şahindi ve Libya savaşını savundu.

Demokrat Parti'de muazzam bir dönüşüm süreci var.
Parti düzeninin adayı olarak Hillary Clinton gösterildi. Clinton ise, yaşamı boyunca o kadar çok fikir değiştirdi ki, tam olarak neyi savunuyor belli değil. 90'larda eşiyle beraber en ağır neoliberalizmi savumuştu.
Şimdilerde hafif bir tonda refah devletini savunuyor. Birkaç sene önceye kadar sert bir şekilde eşcinsel evliliğine karşıydı, şimdi destekliyor. Senatör olarak Irak savaşını destekledi, Dışişler bakanı olarak şahindi ve Libya işgalini savundu.. vd.
Kısacası, birçok kişi ona güvenmiyor ve başkanlığına sıcak bakmıyor.

Bir sürpriz olarak Sanders

Asıl sürpriz Bernie Sanders. Sanders, Vermont senatörü ve kendisini "demokratik sosyalist" olarak tanımlıyor. Fakat Sanders'in sosyalizmi, İskandinavya kapitalizminin refah devletine benzeyen bir model.
ABD'nin "sermayenin iki partili demokrasisinde" finans-kapitale açık seçik karşı çıkan Sanders, evrensel ve kamusal bir sağlık sistemini savunan, ücretsiz kamusal üniversite eğitimini hedefleyen ve ABD'nin özellikle beyaz olmayanları ezen hapis sistemine karşı çıkan biri olarak, radikal bir alternatif gibi gözüküyor.
Sanders'le beraber artık ABD'de sosyalizm tartışılıyor ve sistemin halk için değil sermaye için çalıştığı konuşuluyor.
Ancak, kemikleşmiş sistemi kökten değiştirmeden hiç bir adım ileri atılamaz. Kampanyasının başlangıcında Sanders bu gerceği pek vurgulamadı, ama artık bunu ortaya koyup, bir "politik devrimin" ihtiyaç olduğunu söylüyor. Yani, gerçek bir değişim için, kitlesel bir hareketin zorunluluğunu vurguluyor. Sol ve sosyalist güçlerin şansı burada. Büyük ihtimalle Clinton aday olacak. Ama Sanders'in açtığı tartışma ve alan büyütülmeli. Demokrat Parti'nin ve sendikaların tabanı sola doğru kayıyor.
Özellikle gençler Sanders'i destekliyor. ABD gençliği artık 74 yaşında bir "demokratik sosyalistin" hayranı ve solun güncel görevi bu potansiyeli güçlü bir toplumsal hareket içinde örgütlemek.

ABD nereye gidiyor?

Öncseçimler şunu çok net gösterdi: her iki partinin de tabanı düzene karşı çıkmaya başlıyor. Halk, düzenin yürüttüğü politikalarından artık memnum değil ve kötüleşen hayat koşulları nedeniyle öfke büyüyor.
Iki partide de "bölünme tehlikesi" artıyor ve artık üçüncü hatta dördüncü bir parti bile imkansız değil.
Başkan seçiminde muhtemelen Trump ve Clinton karşı karşıya gelecek. Fakat, kim aday olursa olsun ya da Kasım'da kim başkan seçilirse seçilsin, şimdi yaşanan siyasal kriz eğilimleri bitmeyecek.

DÜNYA

Almanya'nın hümanist maskaralığı ve antifaşist, antiemperyalist, antimilitarist dayanışma

'Yasadışı göçmenliğin günleri bitti'

"Çoğunlukla emperyalist ülkelerin savaş politikaları yüzünden Suriye veya Afganistan gibi savaş bölgelerinden kaçan insanlar, "Balkan yolu" olarak adlandırılan ve Avusturya üzerinden geçen güzergahtan Batı ve Kuzey Avrupa'ya göç ediyor."

Jan RONAHİ

Avrupa fiili durumlar yaratıyor:
Geçen senenin ortalarına doğru Bulgaristan sınırlarını kapattı. Aynı anda sınırda teller örüldü ve binlerce polis Türkiye sınırına yerleştirildi. Ekim 2015'de ise, Macaristan Sırbistan sınırına teller örüp daha fazla göçmen almayı reddetti. Onun öncesinde, sağcı parti Fidesz'in başkanı ve Macaristan'ın başbakanı Viktor Orban, ülkesini sorumlu görmediğini ve "göçmenlik krizinin" "Alman bir problem" olduğunu söylemişti. Ondan itibaren, çoğunlukla emperyalist ülkelerin savaş politikaları yüzünden Suriye veya Afganistan gibi savaş bölgelerinden kaçan insanlar, "Balkan yolu" olarak adlandırılan ve Avusturya üzerinden geçen güzergahtan Batı ve Kuzey Avrupa'ya göç ediyor. Avusturya sınırları kapatmayı tartıştı, ama henüz böyle bir karar almadı.
Ancak yine de, artık "Balkan yolundan" göç mümkün değil:
Batı Avrupa'ya giden yolda transit ülkeler olan Sırbistan, Hırvatistan ve Slovenya'nın sınırlarını kapatıp sınır kontrolü uygulamasıyla beraber artık "Balkan yolu" kapanmıştır. Ve, sonuçlar feci olacak. Daha şimdiden, "Euronews" haber ajansına göre, 4.000'i çocuk olmak üzere 14.000 insan Makedonya sınırındaki Yunan İdomeini köyünde hiç bir giriş, transit veya iltica şansları olmadan bekliyorlar. Ortam gergin ve polis Makedonya sınırını aşmaya çalışanlara defalarca biber gazı ve joplarla müdahale etti.

Merkel-Davutoğlu

Sınır kapamalar, Balkan ülkelerinin, Mart başındaki AB zirvesine bir reaksiyonu olarak görülebilir. Bu zirvede, AB'nin komşu ülkesi Türkiye ile göç hareketlerinin kontrolü üzerine müzakere yapıldı. 8 Mart'ta kamuoyuna yansıyan anlaşma metinine göre, "geçirtme politikaları" bitmesi ve Schengen anlaşmasının yeniden devreye girmesi kararlaştırıldı.
Türkiye'yi temsil eden Başbakan Ahmet Davutoğlu, Yunanistan'a kaçan ve "koruma gerekmeyen" göçmenleri kendi ülkesine geri almayı kabul etti.
Bu kategori fiilen, Afganistan'dan kaçanlar başta olmak üzere, Suriye'liler dışında herkesi kapsıyor.
Ayrıca, artık Türkiye sularında da koordineli NATO eylemleriyle göçmen botların Avrupa sularına girmesi engellenecek.
Buna karşı, bu sınır dışı etme eylemleri AB'den gelen paralarla ödenecek. Türkiye'ye ayrıca bir kere daha 3 milyar € civarında mali destek sunuluyor, ki güya göçmenlere sunulan destekleri finanse etmesi için.
Elbette Kürdistan'daki savaş ve Erdoğan rejiminin muhaliflere karşı git gide daha da fazla baskı uygulayıp susturmaya çalışması konu değildi.

Avrupa'yı kapatma

Geçmişte de, Avrupa'yı kapatma politikaları çerçevesinde, AB komşu ülkeleriyle özellikle Kuzey Afrika›dan gelen göçmenlere karşı baskı uygulama yöntemleri üzerine mutabık olunmuştu.
«Balkan yolunun» kapatılması, göçmenlik hareketliliğin alternatif olarak Arnavutluk ve İtalya üzerinden geçip zaten Kuzey Afrika›dan gelen göçmenleri kabul eden İtalya›ya daha da büyük sorumluluklar yüklemesi sonucunu yaratabilir.

Kapatma politikaları

Almanya ve özellikle Almanya Şansölyesi Angela Merkel, yine hümanist bir kıyafet giyindiler ve Balkan yolunun kapanmasına karşı çıktı.

Almanya ve özellikle Almanya Şansölyesi Angela Merkel, yine hümanist bir kıyafet giyindiler ve Balkan yolunun kapanmasına karşı çıktılar. Gerçekte ise, Almanya sıkıntısız bir şekilde o yolun kapatılmamasını savunabilir; çünkü Avrupa içinde ve özellikle Dublin-II anlaşması ile konumu çok rahat. Ayrıca, kendi ülkesinde, Almanya'ya kaçanların sadece küçük bir kısmının iltica edebileceğini saptayan yasalar tasarlıyor.

Sınırların çehresi

Dublin-II'ye göre, göçmenler, asıl olarak Batı veya Kuzey Avrupa'ya gitmeyi hedefleseler bile, ilk ayak bastıkları ve "güvenli" olarak tanımlanan Avrupa ülkesinde ilticaya başvurmaya mecburlar. Bu elbette, Güney Avrupa ülkelerinin aleyhinde bir anlaşma. Çünkü bu anlaşma onların öbür AB ülkelerinden çok daha fazla iltica başvurusuyla uğraşmasını gerektiriyor. Ayrıca, Avrupa çapındaki bu hukuk çerçevesinde, iltica olanaklarını ek olarak kısıtlayan ulusal çapta uygulamalar ekleniyor. Mesela, Almanya'da git gide daha fazla ülke "güvenli menşe ülkesi" olarak tanımlanıyor ve böylece sınır dışı etmelerin ve iltica başvurularının büyük çapta red edilmesinin önü açılıyor. "Güvenli menşe ülkesi" olarak şu anki iltica kanununa göre AB'ye üye olmayan şu ülkeler sayılıyor: Arnavutluk, Bosna-Hersek, Gana, Kosova, Makedonya, Montenegro, Senegal ve Sırbistan. Ayrıca, Cezayir, Fas, Tunus ve Afganistan (!)'ın da bu listeye eklenmeleri tartışılıyor.
Hepsine de ek olarak, şu an geçerli olan iltica hukukunda sadece siyasi nedenler geçerli neden olarak tanınıyor ve iktisadi sefalet geçerli bir neden olarak tanınmıyor. Merkel'in liderliğindeki Alman hükümeti tarafından savunulan "misafirperverlik kültürü" bir maskaralık. Çünkü, bu güya "misafirperverlik", AB merkez ülkelerinin Avrupa'nın güneyine karşı ayrıcalıklı konumu ve baskıcı uluslararası ve ulusal mevzuatlar üstüne oturuyor. Bu kültür, Avrupa'nın kendisini kapatmasına güleryüzle katkı sunuyor.

Göç nedenleriyle mücadele!

İnsanlar Suriye, Afganistan, Somali, Irak, Yemen ve Afrika ülkelerinden Batı›nın savaşları, jeopolitik taktik oyunları ve neo-sömürgeci sömürü ve göç politikaları yüzünden kaçıyorlar.
Batı ve burada özellikle ABD, İtalya, Fransa ve Almanya, dünyadaki en büyük silah ihracatcıları ve saldırgan dış politikaları dışında, sadece yaptıkları silah ticareti yüzünden bile Orta Doğu ve Afrika'nın büyük kesimlerine yayılan kaos ve savaş ortamından sorumlular.

Şiarımız ne olacak?

Sloganımızın şu olması lazım: bir tane bile mermi Avrupa'nın sınırlarını terkettiği sürece, Avrupa'nın sorumludur; sadece kaçan insanları kabul etmekte değil, ona ek olarak bu insanlara insani yaşam koşulları da yaratmakta da.
Bu talebe bir tek egemenler karşı durmuyor, maalesef Avrupa çapında toplumsal önem kazanan faşist ve sağ-popülist partilerde örgütlenen ırkçı ayaktakımı da karşı.
Başarılı olmak için, merkez metropol ülkelerde, sığınmak isteyen insanlarla dayanışmacı bir biçimde beraber çalışmalı ve anti-faşist özsavunmayı örgütlemeli, öbür taraftan da saldırgan bir şekilde Batı emperyalizmine ve militarizmine tavır alan güçlü antifaşist ve enternasyonalist bir dayanışma hareketi kurmamız lazım.

Mülteciler bahane, fırsat şahane

Lenin 1917'de "Parti Programının Revizyonu Üzerine" çalışmasında, göçmenler ve mülteciler bağlamında, geri kalmış ülkelerden gelen işçilerin "utanmazca sömürülmelerinin" bir dereceye kadar "zengin emperyalist ülkelerin asalaklığının temelini oluşturduğuna" dikkat çekiyordu.

Murat ÇAKIR

Burjuva ikiyüzlülüğünün "mülteci krizi" diye pazarladığı güncel mülteci trajedisi, güya "demokratik" olan imtiyazlı coğrafyaların nasıl militaristleştirildiğini, bu coğrafyalardaki işçi sınıfının ırkçı propagandalarla nasıl bölünerek saf dışı bırakıldığını ve bizzat, kurumsallaştırılmış insanlık dışı uygulamalarla AB sınırlarında tutulan mülteci kitlelerinin nasıl emperyalist savaşlar için enstrümentalize edildiklerini gösteriyor.
Emperyalist savaşlar ve kapitalist sömürü sonucunda oluşmuş 60 milyonu aşkın bir mülteci kitlesinin sadece küçük bir bölümünün Avrupa'ya yönelmiş olmasına rağmen, mülteciler bilinçli olarak emperyalist orduların hedefleri hâline getiriliyorlar.

Esas mesele

Elbette asıl mesele mülteciler değil.
Mülteciler, NATO ve AB işbirliğinde Ege Denizi'ne savaş gemileri konuşlandırmak, böylece emperyalist güçlerin Akdeniz'deki askerî üstünlüklerini güvence altına almak ve yeni savaşlara ön hazırlık yapmak için sadece bir bahane. AKP rejiminin, emperyalist güçlerle olan işbirliğinde avantajlı bir konum elde edebilmek amacıyla "şartlı rehin" olarak kullandığı ve Avrupa'ya "akın etmelerine" izin verdiği mülteci kitleleri, emperyalist güçlere "şahane" bir fırsat yarattı.
11 Şubat 2016'da NATO Savunma Bakanları Zirvesi "insan kaçakçılarını ve yasal olmayan göçü engellemek" ve Yunanistan ile Türkiye'nin "sınırlarını korumalarına destek çıkmak" gerekçesiyle Ege Denizi'ne "NATO Kalıcı Deniz Müdahale Birliği" gönderme kararı aldı. Bir Federal Alman amiralinin komutası altındaki filonun görevleri arasında, AB'nin sınır koruma gücü FRONTEX ajansıyla "eşgüdümlü tedbirler" yer alıyor.

Arka plan

NATO kararının arka planını irdelediğimize, öncelikli olarak şunları görebiliriz:
Birincisi, saldırganlığını her geçen gün daha da artıran F. Alman emperyalizminin, emperyalist-kapitalist dünya sisteminin önde gelen etkin güçlerinden birisi olabilmek için attığı stratejik adımları.
Bu adımların en önemlilerinden birisi, Federal Ordunun savaş yeteneklerini artırma çabasıdır. NATO'nun, Şansölye Merkel'in önerisi üzerine aldığı Ege kararı, Federal Ordunun "savaş mahallinde deneyim kazanmasını" sağlayacak ve aynı zamanda savunma (!) bütçesindeki devasa artışın gerekçelerinden birisi olacak.
İkincisi ise, Rusya Federasyonu'nun Karadeniz Filosunun Karadeniz'e hapsedilerek, Ortadoğu ve Kuzey Afrika'da devre dışı bırakılmak istenmesidir.
Bu nedenle Ege Denizi'ne gönderilen NATO filosunun, bir tarafta Libya'ya yönelik ve hazırlıkları neredeyse tamamlanmış olan NATO müdahalesine destek sağlaması, diğer taraftan da Suudi Arabistan ile Türkiye'nin Suriye'de olası bir kara harekâtı gerçekleştirmeleri durumunda, "arka cepheyi" koruması öngörülmektedir.

NATO'nun hamleleri

NATO açıklamalarından da okunabileceği gibi, Ege'ye konuşlandırılan filonun hava saldırılarına ve denizaltılara karşı üstün savunma yetenekleri olduğu ve bununla birlikte Türkiye'nin bir "savaş durumu ilânıyla" İstanbul ve Çanakkale boğazlarını deniz trafiğine kapatabileceği düşünülürse, Ege'deki "NATO Kalıcı Deniz Müdahale Birliği"nin asıl hedefinin mülteciler değil, Akdeniz'in NATO kontrolü altına alınması ve Rusya Federasyonu deniz kuvvetlerinin bu alanda devre dışı bırakılması olduğu görülebilir.

Değişen bir şey yok!

Lenin 1917'de "Parti Programının Revizyonu Üzerine" başlıklı çalışmasında, göçmenler ve mülteciler bağlamında, geri kalmış ülkelerden gelen işçilerin "utanmazca sömürülmelerinin", bir dereceye kadar "zengin emperyalist ülkelerin asalaklığının temelini oluşturduğuna" dikkat çekiyordu.
Yüzyıl sonrasında da değişen bir şey yok:
Mülteciler, asalak ve çürümüş emperyalizm için hâlâ bir bahane!

Barışa imza atanlar...

Barış için isyan

Üniversiteleri kendi ideolojik aygıtları olarak şekillendirme cüretiyle gelenler sert kayaya çarptılar. Adeta domino etkisi yaratan barış bildirisi, iktidarın eteklerini tutuşturdu.

Gözde ÇELİK

Barış İçin Akademisyenler; barışın toplumsallaşması, kadının rolü ve savaşın ekoloji üzerindeki tahribatı gibi konularda akademik bilgi üreterek bunu kamuoyuyla paylaşmak amacıyla 2012'de kurulmuş; aynı zamanda müzakere süreçlerinin işletilmesi ve barış pratiklerinin hayata geçirilmesi noktasında etkin bir oynamıştır.
Ocak ayında Sur, Silvan, Nusaybin, Cizre ve Silopi'de haftalarca süren -hala da devam eden-sokağa çıkma yasaklarını teşhir eden ve ağır silahlar kullanarak sivil halka saldıran Türkiye Cumhuriyeti Devleti'ne seslenen bir bildiri yayınlayarak iktidarın hedef tahtasına oturdu "akademisyen müsveddeleri".
89 ayrı üniversiteden 1128 akademisyenin imzacı olduğu bildiride dile getirilen; vatandaşların yaşam hakkı, özgürlük ve güvenlik hakkının; işkence ve kötü muamele yasağı başta olmak üzere anayasa ve taraf olduğu uluslararası sözleşmeler ile koruma altına alınmış olan hemen tüm hak ve özgürlüklerinin ihlal ediliyor oluşuydu.
Fiili bir diktatörlük inşa etme yolunda adımlarını sıklaştıran AKP hükümeti ve Erdoğan tüm devlet mekanizmalarını baskı, şiddet, inkar ve ötekileştirme yolu ile ele geçirmeye çalışıyor. AKP'nin hınca hınç yürüttüğü bu savaştan üniversiteler ve akademi de payını alıyor.

"Kanlarıyla duş alacağız"

Bilimin ve hakikatın üretildiği yerler olarak bilinen üniversiteler, 80 darbesinin indirdiği demir ökçe/YÖK ile birlikte iktidarın politikalarının yeniden üretildiği, tahkim edildiği bir alan haline dönüştürülmüştür. İktidar karşısında tutum alan öğrenciler ve akademisyenler YÖK'ün güvenli(!) kollarının uygulamalarına bırakılmıştır, tabiri caizse "cadı" ilan edilmiştir, halen de ediliyor.
Nitekim barışı dillendiren 1128 akademisyen de yandaş medya, iktidar yalakaları çeteleri tarafından "cadı" ilan edildi, hedef tahtasının ortasına konuldu.
İmzacı akademisyenler 'hain' ilan edilerek, 'imzalarını geri çekeceklerini düşünüyorum' gibi söylemlerle tehdit edilirken aynı zamanda 'akademisyen müsveddeleri' olmaktan da geri kalmadılar. Tehditler bunlarla da kalmadı ve ülkenin çeteleri tarafından "kanlarıyla duş alacağız" söylemleri de cabası.
Hiçbir muhalif sese tahammülü dahi olmayanlar için üniversiteden yükselen bu ses elbette "katlanılamaz" nitelikteydi. Üniversiteleri kendi ideolojik aygıtları olarak şekillendirme cüretiyle gelenler sert kayaya çarptılar. Adeta domino etkisi yaratan barış bildirisi, iktidarın eteklerini tutuşturdu.

Barışı toplumsallaştırmak için...

Domino etkisi yaratan bildiri

Akademisyenlere yönelen saldırılardan sonra imza sayısı 1128'den 2 binlere kadar yükseldi. Ayrıca birçok ülkeden akademisyenlerin destekleriyle bu sayı arttı.
Türkiye'de akademinin toplumla arasında kopuk bir bağın olduğunu netçe söyleyebiliriz. Bu döneme kadar akademi yazdıkları, söyledikleri ile toplumsal meselenin ötesinde kalmıştır. Fakat imza süreci bize kopuk olan bağın yeniden güçlendirilebileceği işaretini verdi.

Barış iradesini sahiplenmek

Gezi günlerinin ruhunu üstünde taşıyan bildiri; kollektif bilinçle yazılmış, imzalanmış, iktidarın saldırıları karşısında iradesini kaybetmeden daha da güçlenerek tekrar karşısına dikilmiş bir karakteri taşıyordu.
Şimdi yapılması gereken bu iradenin ve ruhun kırılmadan devam ettirilmesi için uğraşmak, akademisyenlerin kısmen öğrencilerle ve toplumla kopuk olan bağını güçlendirmek ve üniversitenin bileşenlerinin içinde olduğu, üniversiteleri iktidarın saldırılarına karşı savunan bir zemini güçlendirmektir. Özgür akademi ve üniversiteleri ancak bu örgütlülüğü güçlendirerek inşa edebiliriz.

Yeni dönemde el atılan YÖK

Kampüsler üzerinde planlanan ve senaryosu hazırlanmış bu oyunu, oyuncuları ile birlikte tarihin çöplüğüne göndermek için mücadelemizi genişletmeliyiz.

Uğur Akkuş

1980 darbesi ilk olarak üniversitelere girişini YÖK ile yapmıştır. YÖK ise dönem dönem yeniden dizayn edilerek üniversiteleri; öğrenciler, akademisyenler ve emekçiler için cezaevine dönüştürmüştür. Her geçen gün, uygulanan neoliberal politikalarla bilimsel eğitimin söz konusu dahi olmadığı,-hatta eğitimin pazarlandığı ve metalaştığı gerçeğini görüyoruz. İktidarın çıkarlarına göre çekiştirilen YÖK, Yeni Yök Yasası ile neo-liberal politikalar doğrultusunda sermaye çıkarlarına uygun ama iktidarın çıkarlarını da garantiye alan bir zemine oturtulmuştur. Bu yasa ile AKP'nin üniversitelerde kadrolaşması sağlanmıştır. Rektör atamalarından, üniversitelerin herhangi bir yaşam alanını kontrol altına almaya kadar varan bu yeni yasa ile üniversiteler sermayenin hizmetine verilmiştir.

Gezi kuşağı gençleri

7 Haziran hezimetinden sonra uyguladığı savaş ve katliam politikaları ile AKP/Erdoğan iktidarının, faşizan, otoriter uygulamalarından üniversiteler de payını aldı. Davutoğlu'nun "1 Kasım seçimleri sonrasında YÖK reformunu gerçekleştirmek zorundayız." sözleri, başlatacakları saldırıların habercisi oldu.
Gezi kuşağının gençleri olan bizlerin, kampüslerde yarattığı özgürlükçü, direnişçi atmosferi kırmaya ve abluka altına almaya yönelik "YÖK Operasyonu" başlatıldı. YÖK üyeliklerine,Prof. Dr. Develi ile yeniden Prof. Dr. Şişman'ın Üniversitelerarası Kurulca yapılan seçimlerini, 2547 sayılı Yükseköğretim Kanununun 6'ncı maddesinin b/5 bendi gereğince onaylandığı bildirildi. Bu uygulamanın Türkçe'si "iktidardan habersiz kuş uçamayacak, bunun önünde çıkan engelleri ezeriz"di.

"Yeni vizyon yeni YÖK"

İç ve dış politikalarını tamamen savaş üzerinden yürüten ve çöküşe doğru yol alan AKP/Erdoğan rejimi,üniversitelerdeki abluka denemelerinde başarılı olamamıştır.
Her saldırı karşısında lokal lokal direnişle karşılaşan AKP, en sonunda kolluk kuvvetlerini üniversitelere sokmakta buldu. Kolluk kuvvetleri öğrencilere saldıracak, korkutacak; iktidar da istediği politikaları hiç bir tepkiyle karşılaşmadan uygulayacak. Plan bu. Devreye sokulan bu planla iktidar, üniversitelerde de yeni baskıcı bir dönemin karakterini oluşturmaya çalışıyor. Aslında YÖK'ün sadece adının olduğu ve iktidarın,rektörler aracılığıyla yönettiği geçiçi bir dönemle karşı karşıyayız.Yeni bir dönem için farklı veya aynı isimle yeni bir "YÖK" hazırlanıyor denilebilir.İstanbul Üniversitesi'nde 12 Mart 2015 tarihinde yapılan rektörlük seçimleri bu yeni dönemin karakterini anlamamıza yardımcı olabilir. 1202 oy alarak sandıktan 1. çıkan Raşit Tükel olmasına rağmen, 20 Mart 2015 tarihinde Yüksek Öğretim Kurulu tarafından Cumhurbaşkanına sunulan atama listesindeismi ikinci sıraya yazılmıştır. Erdoğan tarafından Mahmut Ak atanmıştır. Bu uygulamanın kendisi bu süreci doğru anlamamıza yeter de artar. Bu sebeple soruşturma açılan, kimisinin akademiden çıkarıldığı Barış İçin Akademisyenler'den hiç bahsetmiyorum bile.

Ablukayı dağıtacağız!

Bu baskıcı saldırıları püskürtmek içinöğrenci gençliğin özgürlükçü ruhu ile kampüsleri kuşatması gerekmektedir. Özgürlüğün tüm renkleri ile faşizan her söylemin karşısında örgütlü olarak durmak günün görevidir. Kampüsler üzerinde planlanan ve senaryosu hazırlanmış bu oyunu, oyuncuları ile birlikte tarihin çöplüğüne göndermek için mücadele alanlarımızı genişletmeliyiz.

Sınav sistemi YGS-LYS

Her bireyin kendi sınıfındaki ve okulundaki küçük rekabet denemeleri, üniversite sınavıyla beraber ulusal ölçekte bir rekabete dönüşür. Bir sınıftaki 30-40 rakibin yerine bir anda 2 milyon 255 bin 386* kişi gündeme gelir.

Doğuş GENÇ

Her yıl adı değişen fakat amacı aynı olan sınavlar, Türkiye'deki eğitim sisteminin ana çekirdeğini oluşturmaktadır.

Rekabetçilik

Rekabet iki rakibin veya birçok rakibin arasındaki yarışmadır.Aynı sektördeki şirketler birbirleriyle rekabet içindedirler. Kendi kârlarını artırmak, sektörde diğerini geçmek için her türlü hokkabazlığı yaparlar. Kapitalizmin temelinde rekabet yatar.
Ne yazık ki yaşamlarımızda da bize rekabetçilik dayatılmaktadır.Rekabet duygusu yaşamımızın hemen tüm kararlarının alınmasında ve uygulanmasında önemli bir güdüleyici faktör haline dönüşmüştür.
İlköğretim sürecinden başlayıp, arkadaşından daha yüksek not almak için sürdürülen kıyasıya rekabet; lisede, üniversitede ve sonrasında devam eden sınavlarla birlikte,tüm okul hayatına yayılır,üniversite sınavında ise tavan yapar.
Her bireyin kendi sınıfındaki ve okulundaki küçük rekabet denemeleri, üniversite sınavıyla beraber ulusal ölçekte bir rekabete dönüşür. Bir sınıftaki 30-40 rakibin yerine bir anda 2 milyon 255 bin 386* kişi gündeme gelir.

Farklı koşullar, aynı sınav

Farklı toplumsal kesimlere mensup insanların farklı koşullarda eğitim gördükleri biliniyor, ama bu öğrenciler aynı sınava girerek haksızlığa uğratılıyor.
Kimi öğrenciler devlet okullarında verilen niteliksiz eğitimle sınava hazırlanırken, kimileri de özel ders ve farklı avantajlarla hazırlanıyor.
Meslek Liseli öğrenciler,mesleki eğitim almalarından kaynaklı temel dersleri görmemektedirler; fakat temel dersleri alan öğrencilerle aynı sınava girmektedirler.Mesleki eğitim aldıkları bölüm üzerinden tercih yapmama durumunda ek puanların da kaldırılmasından kaynaklı düşük puan almakta ve üniversiteye yerleşememektedirler.

Sınamak+Avlamak

Sınav kelimesinin kökeni ise sınamak ve avlamaktan gelmektedir.
Elemeci olan sınav sistemi, sınavda başarılı olunmaması ihtimalinde ''Başka seçeneğin kalmadığını ve elendiğini" vurgulayarak öğrencileri geleceksizleştiriyor.Bu durum öğrencilerin kendilerine yabancılaşmasına neden oluyor.
Bu yüzden, öğrenciler hem sınav öncesinde hem de sonrasında psikolojik ve fizyolojik anlamda ağır sorunlar yaşıyor. İntihar etmeye dek gidebilen travmalar...

Sınava herkes giremiyor

Sur, Cizre ve Silopi'de yaşayan yüzlerce öğrenci Yükseköğretime Geçiş Sınavı'na (YGS) sokağa çıkma yasakları nedeniyle başvuru yapamadı.Yasağın devam ettiği ilçelerde öğrencilerin mağduriyetinin giderilip giderilmeyeceği konusunda yetkililer sessizliğini koruyor.
Eğitim sistemi, sınav merkezli olduğundan öğrencinin hayatı tek bir sınava bağlı tutuluyor.Fakat bu süreçte belli bölgelerdeki öğrencilerin eğitim hakları ellerinden alınmakla yetinilmiyorsadece, öğrencilerin hem koşullardan kaynaklı hemde maddi yetersizliklerden kaynaklı sınava girmesi engelleniyor.
Ortaya aslında eşitsiz koşullarda uygulanan, rekabeti merkeze alan eğitim sisteminin liseli öğrencilerin hayatında yaratmış olduğu tahribat serilmiş durumda. Bu tahribat ancak ve ancak bu çarkın ortasına çomağı sokarak onarılabilir.

**2016 YGS Başvuru Sayısı*

6-8 Mart eylemleri

Bir kadın isyanı mayalanırken…

Cennette yasak meyveyi yemişiz biz... Yasak diyorsunuz ya, biz yasağın Allah'ını biliriz bayım.

Meral ÇINAR

1. sayfadan devam
Ama Taksim'e, Kadıköy'e, Kızılay'a ayak basmasınlar. 8 Mart'ı kutlamak yasak".
Ama bu sefer sert kayaya çarptı; kadınlara...

Bir cüretin resmi; 8 Mart

"Yasak ne ayol" dedik, bombalara ve yasaklara inat; her meydanı, her sokağı 8 Mart alanına çevirdik!
Bütün toplumsal muhalefete örnek olması gereken bir 6-8 Mart eylemlilikleri yaşadık.
Tarihe not düşülsün; 31 Mayıs 1 Haziran ve 6-7 Ekim olayları gibi, 6-8 Mart da, bir kadın isyanının mayalandığı tarihsel bir sürecin başlangıcı olarak anılacaktır.

Kadınların direnişi

Toplumsal muhalefetin en diri tabanı değildir belki, ama en meşru mücadele alanıdır kadın hakları mücadelesi.
Kadın mücadelesi, yıllardır meşru zeminden yola çıkarak kendi dilini ve mücadele araçlarını yarattı. Bunları doğru zamanda doğru biçimde kullanmış olması, hem onun meşruiyet zeminini güçlendirmiş hem de kadın hakları mücadelesini ortaklaştırmış, kitleselleştirmiştir.
Kürtaj yasaklarını geri çektirene kadar direnen; Gezi direnişinin kaderini değiştirecek oranda en önde durup inatla barikatlara yüklenen; Özgecan katledildiğinde öfkesini sokaklara taşıran kadınlar, 8 Mart'ı yasaklayan devlete bir ders daha verdi.
On binlerce kadın; ülkenin en işlek merkezlerinde ve "bombalar patlama" ihtimalinin en yüksek olduğu şu zamanlarda, sokaklara akın etme cüretini gösterip yasakları delip geçerek, çok daha büyük bir devrimci dalganın önünü açtı.
Zaten, AKP Hükümetinin 8 Martı yasaklaması tesadüf ya da sıradan bir güvenlik önlemi değildi. Oluşabilecek bir devrimci dalganın önü kesilmek istenmişti.

Ama unuttukları bir şey vardı...

Bilmiyorsanız söyleyelim…
Biz yasakların içine doğarız baylar.
Ailede başlar yasaklar… Eve geç gelmek, kısa giyinmek, erkeklerle dolaşmak, gezmek-tozmak yasak. Benzer biçimlerde okullarda devam eder; eteğini katlamak, makyaj yapmak, erkeklerle "çıkmak", "erkek gibi" davranmak yasak.
Evlenirsin; komşuya gitmek, "dedikodu" yapmak yasak…
Sokakta, iş yerlerinde, kamu kurumlarında… "Bize" özel yasakları tek tek anlatsak aslında bilmediğiniz bir şeyi anlatmış olmayız.
Mesela hukukta "meşru müdafaa" diye bir eylem vardır ya…
Hani yatak odana giren hırsızı öldürürsen ceza almazsın.
Oysa biz kadınlara, "ölmemek için öldürmek" yasak… Yani ölebilirsin ama öldüremezsin.
Bir "mal" kadar bile değerimiz yok biliriz, bilirsiniz…
Anlayacağınız bize annemizin rahminden çıkar çıkmaz; o yasak, bu yasak, şu yasak...
Alışığız yani biz bu "yasak" söylemlerine…
İşte unuttuğunuz şey; bunca yasakla ömür geçmeyeceğinden, biz kadınlar yasakları delmeyi de iyi biliriz. Hatta severiz.
Biz, Adem'e rest çekmiş Lilith'in, erkek egemenliğine başkaldırmış Amazonların, kilise monarşisine direndiği için yakılan cadıların torunlarıyız.
Cennette yasak meyveyi yemişiz biz. Yasak diyorsunuz ya, biz yasağın Allah'ını biliriz bayım.
Şimdi, anlatabildik mi?

Terazinin cinsiyeti ve diğerleri

Adaletin terazisi tarihin derinliklerinde yanlış üretilmiş olabilir. Biz o kefeleri eşit hale getirmeyi de adaleti gerçeğe çevirmeyi de biliriz.

Hatice GÖZ

Toplum, hukuk, siyaset, aile bunlar bilerek parçalara bölünmüş ve devletin varlığı altında birleşmiş sistemlerdir. Aile, bunların başında gelir. Tabiri caizse küçük devlet rolü biçilen, toplumsal ilişkilerden, yaşam tarzına; bakış açısından, kıyafete kadar her şeyde etkili ve belli ölçüde belirleyici olan aile; özel ve aynı zamanda politiktir.
Kurulu düzeni tazelemesi gereken devletler için hukuk vazgeçilmezdir. Yasalarla, sistemlerin önce varlığının gereği sunulur sonra da korunur. Burada hukuki iktidar temsil ettiği şeyi kaçınılmaz olarak üretir, yasalarla korur ve gizler.
Bu kavramları tek tek incelememize gerek yok. Biz kadınlar, devletin erkek olduğunun farkındayız. Bunun tamamlayıcı unsurlarından olan dilin eril; toplumun cinsiyetçi; siyasetin adamlar arenası ve ailenin, tüm bunların üretici bir fonksiyonu olduğunun bilincindeyiz.
Aile denince akılda beliren ilk görselin 'evde yemek yapan bir anne' olmasından anlıyoruz bunu. Kadın cinayeti haberlerine yapışık yazılan 'aile içi şiddet' cümlesinden tanıyoruz. Yıkanmış çamaşırları astığımız balkon parmaklıklarının ruhumuza gerilmiş olduğunu hissediyoruz.
Gelelim hukuk sistemine. Terazinin bir kefesinde acılar, vücuttaki sigara izleri, boyunlardaki parmak izleri, kaynar suyla haşlanmış bedenler ve parçalara ayrılmış cesetler var. Öbür kefede ağır tahrik, iyi hal ve saygın tutum indirimi; "kıskandım vurdum", "yemeği tuzsuz yapmıştı", "cilveli bir tonda saat sormuştu", söylemleri… Hangi tarafın ağır bastığı ise aşikâr…

Ölsen de suç, öldürsen de

Yenibosna'dasevgilisi Gülbeyaz Arslan'ı öldüren Ferdi Sevim'in yargılanmasında, cinayetin "kıskançlık" sonucu ağır tahrik altında gerçekleştiğine kanaat getirildi. Ferdi Sevim 15 yıla mahkûm oldu. Adana'da 23 yıllık eşi Nazlı Umakoğlu'nu, öldüren İmadettin Umakoğlu, bir yıl sonraki duruşmada 20 yıl ceza aldı. Mahkeme katilin "bana kadınlık yapmıyordu ve yatak odasına almıyordu" beyanını ağır tahrik olarak kabul etti.

Özgecan'ın acısı da öfkesi de hala taze

Bunlar ve hergün üzerine eklenen üç kadın cinayeti bize hukuk sisteminin de bir cinsiyetinin olduğunu; gerçek değil erkek bir adaletin işlediğini gösteriyor. Öldüren kadın olunca da durum değişmiyor. Kendisine tecavüz eden, hayatını yaşanmaz hale getiren halasının kocasını öldürmekten müebbet hapis cezası verilen Nevin Yıldırım'ı; kendisine sürekli şiddet uygulayan, fuhuşa zorlayan eski eşini öldüren ve hakkında ağırlaştırılmış müebbet istenen Çilem Doğan'ı tanıyoruz. Çilem'in 'her gün evde Azrail'i bekliyordum' sözlerini duyduk, Nevin'in bakışları ise hala üzerimizde.
Ne bu erkek devletten ne de onun erkek adaletinden hiçbir beklentimiz yok artık. Bizler bu onurlu kadınların hukukçulara, savcılara, hâkimlere verdikleri adalet derslerini örnek alıyoruz. Haklarımızı koparıp almak, kendimizi korumak ve yaşatmak ise bize düşüyor. Katilimizden, failimizden, cinayetlerin ve şiddetin esas öznesinden medet ummuyoruz. Öz savunmamızı güçlendirerek, gereken cezayı biz keser aynı zamanda dünyayı da biz değiştiririz. Adaletin terazisi tarihin derinliklerinde yanlış üretilmiş olabilir. Biz o kefeleri eşit hale getirmeyi de adaleti gerçeğe çevirmeyi de biliriz.

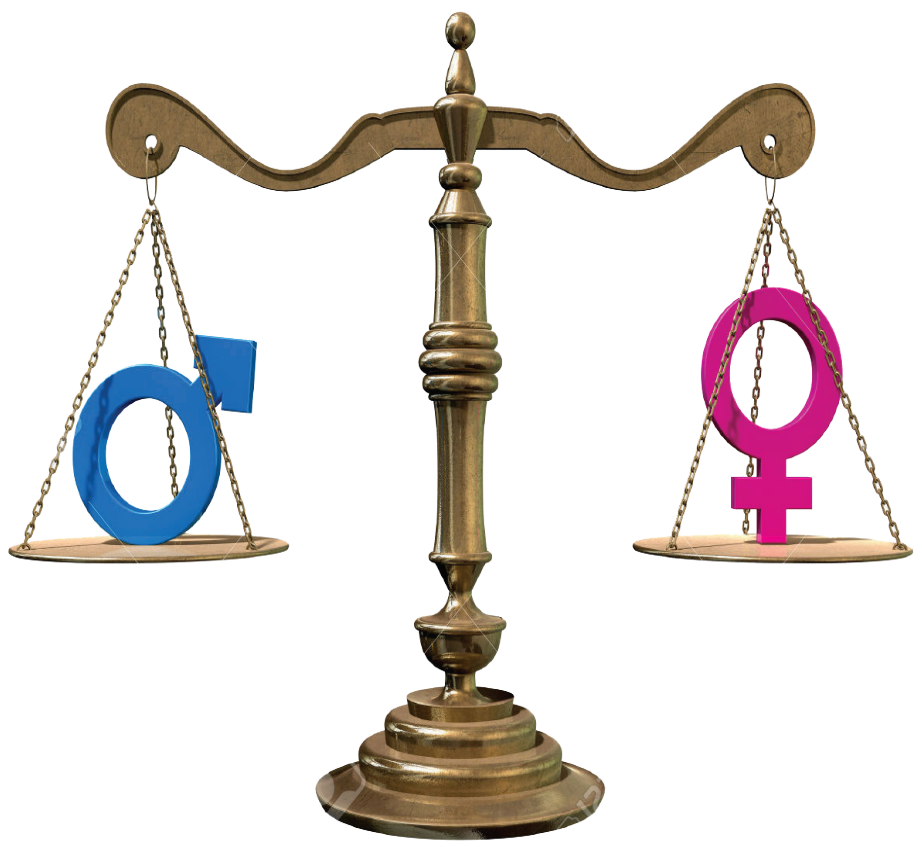

Beni dize bilmez sanma/ Beni dize gelmez san![*]

Mutfaklarda değil, sokaklarda buluşalım!

Seni beni uyduruk masalların, gömülmemizi istedikleri mağlubiyet tarihinin başrolü yapanlara bakma, tarihi yeniden yazanlara bak. "Siz de takdir edersiniz ki baylar" de onlara, "başrol her zaman biz kadınlarındı" ve "cüret de kadının bedenine en iyi oturandı".

Elif DEMİREL

Çevremdeki kimsenin beni ağlarken görmediğiyle övünürken; bindiğim toplu taşıma aracında, tanımadığım onca insanın içinde bir erkek yüzünden ağlamamın üzerinden dört yıl geçmişti. Bu öyle girift bir bilmeceydi ki, "sen benim gözyaşlarımı gördün" diye yakasına yapışabileceğim koca bir yabancılık vardı karşımda yalnızca. Akan gözyaşlarını, akmasına sebep olan görmüyorsa eğer hesabı da sorulamıyor sanki. Soramadıklarımdan biliyorum.
Sonra erkekler böyledir dediler bana, aldırma. Dedim madem öyle, küçük bir kız çocuğu olup, yirmili yaşlarımdaki kendime erkekleri anlatırım ben de. Anlattım. Erkekler kadınların toplu taşıma araçlarında ağlamalarına sebep olur. Bunu bil ve buna göre davran dedim. Etrafımdakiler aynı anda konuşmaya başladı yine. Çocuk gibi davranma, kendine gel dediler. Kendime gelebilmek için acılarımı, karşımda icetea şeftali içip, çikolata yiyen bir doktora anlattım.
Ezcümle bana sorsalar, en başından hiç olmamış olmayı tercih ederdim. Yokluğun karanlık koridorlarında, yaş pastanın üstüne dikilen mumları "iyi ki yokmuşum" diye üflerdim. Beni ne hale getirdiler doktor. "Erkekler böyledir" diye diye, "hayatın kanunu bu" diye diye…

Hayır, iki gözüm, öyle değil

Çare, adı çamaşır deterjanına benzeyen anti-depresanlarda değil. Suratına umursamazlıkla bakan doktorlarda değil. Öğrendikleri tüm çaresizlikleri sana aynen öğretmeye çalışanlarda değil. Bakma, kendinde olmayan başkasında da olmasın ister çoğu kez insan. Kızabilir misin? Ben seni bilirim, kızamazsın. Bir nebze bile olsa sağaltmak istiyorsan ruhunu, prospektüslerden çevir başını ve çevrendekilerin her şey yolundaymış gibi davranırken nasıl göründüklerine bak. Biraz da gülümsersin hem, fena mı olur? Hayır,cancağızım, her şey yolunda değil. Yolu ve huzuru "böyle gelmiş böyle gidecek" tadında hayat derslerinde aramamalı…

Savaşçı kadınlar

"Kadınlar savaşçıdır" diyen Didem Madak'ın tılsımlı şiirlerinde aramalı insan. Ilık süte bisküvi batırıp mutlu olan kadınlarda aramalı. Onların ağzından katiyen "ama" ile başlayan cümleler duymazsın, ben kefilim. En çok rüyalarına ve ellerinin güzelliğine hayret eden kadınlara bakmalı. Hayret ki, en çok yakışandır bize. Seni beni uyduruk masalların, gömülmemizi istedikleri mağlubiyet tarihinin başrolü yapanlara bakma, tarihi yeniden yazanlara bak. "Siz de takdir edersiniz ki baylar" de onlara, "başrol her zaman biz kadınlarındı" ve "cüret de kadının bedenine en iyi oturandı". "Sizler için üzgün olamayacağız baylar, çünkü üzgün olmaktan yoruldu yüzlerimiz" diye de ekle. Delilikten, karanlıklardan, melankoliden korkanlarda değil, onları baş tacı edenlerde ara çıkış yolunu.

İnada ve inanca...

Ben hep kapılara yakın olmayı severim zaten. Çünkü bilirim, bize çekip gitmeler yakışır. Göğe doğru uzanan bedenini, sokağa vurup…
"Beni dize bilmez sanma
Beni dize gelmez san!" diye haykırmanın tam vaktidir. Kadınlar için şiir ve isyan vaktidir.
*Birhan Keskin/fakirkene

EKOLOJİ

DOĞANIN ÇOCUKLARI

Doğanın Çocukları kapitalizme karşı savaşa çağırıyor!

Yeni bir uygarlık kurmanın zorunluluğu!

****Bu sayfa, 3 Mart 2016'da öldürülen Honduraslı çevre aktivisti Berta Isabel Cáceres Flores, 10 Kasım 1995'te arkadaşlarıyla birlikte idam edilen Nijeryalı yazar-aktivist Ken Saro Wiwa'ya ve doğanın tüm çocuklarına adanmıştır.***

Dünya halkları, siyasal ve ekonomik krizlerle, paylaşım savaşlarının yoğunluğunun yükselme riskleriyle, artan kaotik ortamla, göçmen krizleri ve daha bir sürü gündemle boğuşuyor. Ama ne yazık ki sadece bu da değil. Sanayi devrimiyle birlikte ortaya çıkan yeni üretim yordamı, yeryüzü üzerinde sinsice ilerleyen ve günümüzde artık hiçbir şekilde gizlenemeyen bir kriz yarattı: Ekolojik kriz.
Ütopyalar güzeldir. O güzel ütopyalar için verdiğimiz her mücadele, attığımız her adım, ütopyalar ile gerçeklik arasındaki makasın biraz daha kapanmasını sağlar. O düşler ülkesi nerede gerçekleşecek? Üzerinde yaşadığımız gezegende. Gidecek başka yerimiz yok.

Gezegenin tehlikede!

Şimdi o gezegen, ütopyaların yeşereceği o biricik yer, büyük bir yıkım tehdidiyle karşı karşıya. "Ekolojik kriz" olarak adlandırabileceğimiz bu yıkıma tehdit dediğimize bakmayın. Her gün, her saniye zaten gerçekleşiyor. İklim kriziyle, kirlikle, nükleer tehditle, canlı çeşitliliğinin yok olmasıyla, doğanın kapasitesinin zorlanmasıyla vs... Doğanın Çocukları, "bu krizlere dikkat çekmek" gibi mütevazı bir hedefle ve "sistemin alternatifini tüm halklarla birlikte yaratmak" gibi oldukça iddialı bir amaçla yola çıktı.

İklimi kurtar!

2015 yılı gelmiş geçmiş en sıcak yıl ilan edildi! Dahası 2016, 2015'ten daha sıcak geçecek.1
1961-1990 yılları referans olarak alındığında, 2011-2015 yılları, ortalama 0.57 santigratla şu zamana kadarki en sıcak beş yıl olarak kaydedildi. Ve üstelik yeryüzünün en sıcak 10 yılı 1998'den itibaren yaşanmaya başlandı, bunlardan sekizi 2005'ten itibaren kaydedildi!
En güncel istatistiklerden devam edelim. 2016 Şubat ayı verilerine bakıldığında, yüzey ısınma ortalamaları rekoru 1.35 santigrat derece ile Şubat ayında kırıldı. Bir önceki rekor ise Ocak ayına aitti.
Yine Şubat ayı verilerine göre Arktik Denizinde ölçülen en yüksek sıcaklık Şubat ayında ölçüldü. Normalin tamı tamına 18 F (10 Santigrat Derece) üstü!

Tehditler

Gezegen ısındıkça binlerce yıldır donmuş halde bulunan buzullar hızla erimeye başlıyor. Eriyen buzullar ve gezegen ısındıkça artan termal genleşme ile beslenen deniz seviyesi biz farkında olmadan yükseliyor. Şu anda yüz yıl öncesinden 20 cm daha yüksek bir deniz seviyesine sahibiz. Deniz seviyesi 1992'den bugüne ortalama 8 cm yükseldi. 2100 yılında bu seviyenin 92 cm'ye kadar çıkabileceği hesaplanmakta. Kimi araştırmacılar ise bu seviyenin 2 metreye kadar çıkabileceğini söylemekte!
NASA'nın araştırmalarına göre küresel ısınma 2 santigrat derecede sabitlense bile deniz seviyesindeki yükseklik 6 metreye kadar çıkabilir.

Göçler artıyor

İklimsel değişikliklerin ve düzensizliklerin nedeni kapitalizmdir. Onun doğasındaki işleyiş bugün yukarıdaki istatistiklerin ortaya çıkmasına neden olmakta.

Deniz seviyesinin yükselmesi, seller, fırtınalar ve benzeri aşırı hava olayların sıklığı ve şiddetinin artmasıyla, geri bırakılmış ülkelerde göç akımlarında büyük artışlara yol açıyor. Bunu sermaye sınıfının kendisi de kabul ediyor. Öyle ki Avrupa Komisyonu tarafından yayımlanan "Çevre Politikası için Bilim" bülteninin 2015 Eylül ayında yayımlanan 51. sayısı çevresel yıkımla göç arasındaki ilişkiye odaklandı. Yayımlanan bültende, oldukça çarpıcı verilere yer verildi. Örneğin 2010 yılında Çin ve Pakistan'da yaşanan sel felaketlerinde bu ülkelerdeki toplam 20 milyonu aşkın insan göç etti. Aynı kaynakta belirtilenlere göre 2010 yılında 320 milyon kişi aşırı hava olaylarından etkilenmiş. Bu günlerde Suriye savaşı göçmen krizinin ana kaynağı olarak görülse de bu büyük bir aldanma. Evet, savaş önemli bir göç nedeni. Ama var olan ve gelecekte katlanarak sürecek olan göç dalgasının en büyük nedeni ekolojik kriz. Eldeki verilere göre 2050 yılında yaklaşık 200 milyon insan iklim değişikliği nedeniyle göç edecek. Zorunlu göç olarak sınıflandırılan bu göç türü ikiye ayrılıyor. Sel felaketleri, tsunami, deprem, ani gelişen çevresel yıkımlar ani göçlere yol açarken, kuraklığın tarım üzerindeki uzun dönemli sonuçları, uzun bir sürece yayılan göçlere neden oluyor.

Kapitalizmi durdur!

İklimsel değişikliklerin ve düzensizliklerin nedeni kapitalizmdir. Onun doğasındaki işleyiş bugün yukarıdaki istatistiklerin ortaya çıkmasına neden olmakta. Kapitalist demagogların büyük bir başarı olarak tanımladıkları "üretim kapasitesinin sınırsız geliştirilmesi"nin bedeli çok ağır oldu, oluyor, çok daha ağır olacağa benziyor.
Sanayi devrimiyle birlikte kullanılması büyük bir yoğunlukla başlayan petrol ve kömür gibi fosil yakıtlar, yandıktan sonra atmosfere çok büyük mikarda karbonun salınmasına neden oluyorlar. Atmosferde biriken karbon, güneşten yansıyan ışınların daha fazlasının atmosfer içerisinde tutulmasına neden oluyor. Bu da sıcaklık ortalamalarının artmasına ve iklimlerin düzensizleşmesine neden oluyor. Bu sorun yapısal bir sorundur. Teknoloji kullanılarak çözülemeyecek ya da ötelenemeyecek bir sorundur. Çünkü güçlü enerji şirketleri ve bu şirketlere bağlı diğer şirketler sorunun kendilerinden kaynaklandığını halen inkâr ediyorlar. Kar oranlarının düşmemesi için, petrolü tükenene kadar çıkarmayı hesaplıyorlar ve bu yüzden dünya halklarını oyalıyorlar. İnkâr etmelerinin sebebi maliyet hesabında gizli. Kapitalizm karı maksimize etmeye dayalı bir sistem. Maliyeti en aza indirmenin rekabet açısından zorunluluğunu belirtmeye herhalde gerek yok. Enerji kaynakları dönüşümü kendileri açısından çok maliyetli bir olay. Bunu göze alamıyorlar.

Doğanın Çocukları kampüslerde yeşil yolculuğuna başladı.

Yeşil ekonomi yoktur

Sistemde bazı değişiklikler yapmayı göze alamıyorlar. Ama iklim krizini ve genel olarak ekolojik çöküşü gizleyemiyorlar. Kendilerince çözüm önerileri geliştiriyorlar. Kalkınma kapitalist iktisatçıların çok sevdiği bir sözcüktür. Ama bu sözcük ekolojik kriz karşısında savunmasız kalabilirdi. Onu biraz revize etmek gerekirdi. 1992 Rio İklim Zirvesinde yeni bir kavram ortaya atıldı: Sürdürülebilir kalkınma.
Bu düzen böyle sürdürülemiyor madem, biz de sürdürülebilir olanını icat edelim dediler. Ekonomik büyümenin -yani kalkınmanın- doğadaki karşılığı her geçen gün daha fazla doğal kaynağın üretim çarkları içerisine girmesi demektir. Doğanın sınırı vardır. Dolayısıyla sürdürülebilir bir genişleme mümkün değildir. Sürdürülebilir kalkınma, doğanın talanının sürdürülebilmesi anlamına gelir. Nitekim bu kavram sadece yirmi yıl gündemde kaldı. Olmayacağını anladılar. 2012'de yine Rio'da toplanan zirvede bu kez "Yeşil Ekonomi" kavramını ortaya attılar. Hangi ekonomi? Kapitalist ekonomi elbette. Yeşile boyanmış bir kapitalist ekonominin neden ve nasıl başarısız olacağına dair birkaç istatistik paylaşmak yeterli olacaktır herhalde. Sanayi devriminden günümüze atmosferdeki karbondioksit miktarı tam tamına % 40 oranında arttı. 6 Bu karbondioksit miktarı yeşil ekonomiyle nasıl azaltılacak? Cevap yok. Sadece yeşil teknolojinin geliştirileceği söyleniyor. Mesela elektrikli otomobil. Peki eski otomobillere ne oluyor? Geri dönüştürülmeyerek otomobil mezarlıklarına atılıyor.

Gezegeni savunmak

Suni gübre kullanımına dair bir istatistik verelim. 1950'li yıllarla birlikte gelişen sentetik sanayi suni gübre sanayisini geliştirdi. 1950 yılında 50 milyon ton suni gübre tüketildi. Bu rakam 2010 yılında 170 milyon tona çıkmıştı.7
170 milyon ton suni gübre, 170 milyon tonluk zehrin toprağa, suya ve havaya karışması ve geri dönüşmeyecek olması anlamına gelir. Yeşil kapitalizm nasıl mümkün olabilir?

Alternatif: Yeşil bir sosyalizm

İnsan toplumsallaşmaya ve doğanın olumsuz etkilerine karşı savaşmaya yazgılıdır. Bu yazgı sonucudur ki tekniğini ve zekâsını sürekli geliştirmiştir. Doğanın tarihine paralel olarak giden bir "toplumsal tarihi" yazdıran etken işte bu yazgıdır.

Geç kalmış sayılmayız. En azından henüz gerçekleşmemiş birçok problemi bertaraf edebiliriz. Sosyalizmin ekolojik denge karnesi zayıf. Tarihimiz büyük felaketlerle dolu. Bunu da biliyoruz. Ama geçmiş sosyalist deneylerden ders çıkarabilecek birikime ve izana sahibiz.
Çıkış noktamız Marksizmdir. Marx'ın Kapital'in üçüncü cildinde yazdığı "Olası tek özgürlük, sosyal insanın, ortak üreticilerin doğayla karşılıklı ilişkilerini akılcı bir tarzla düzenlemeleri ve doğanın kör gücüne yenilmeden onu denetim altına alarak bu karşılıklı ilişkileri en az emek sarfıyla ve insanın yapısına en uygun koşullarda gerçekleştirmeleriyle sağlanabilir"8 saptamasından hareket ediyoruz.

Vahşi kapitalizme karşı

İnsan toplumsallaşmaya ve doğanın olumsuz etkilerine karşı savaşmaya yazgılıdır. Bu yazgı sonucudur ki tekniğini ve zekâsını sürekli geliştirmiştir. Doğanın tarihine paralel olarak giden bir "toplumsal tarihi" yazdıran etken işte bu yazgıdır. Bu tarihin günümüzde geldiği nokta vahşi kapitalist düzendir. Kapitalist üretim biçimi meta üretimine dayalı bir sistem olmasının yanı sıra, meta üretimine dayalı ekonomik ve toplumsal ilişkiler nedeniyle "yabancılaşma"ya neden olur.
Bu yabancılaşma binlerce yıllık öykünün zirvesidir. Bu öyküde medeniyet kurarak adım adım doğadan ayrışan (ama hep bir parçası olarak kalan) insan sonunda kapitalist toplum durağına gelir. Kapitalist üretim sisteminin neden olduğu yabancılaşmanın bir boyutu da insanın doğasına yabancılaşması sürecidir. Bu yabancılaşma geçmiş sosyalizm deneyimlerinde çözülememiştir. Çözümü yine sosyalizmde görüyoruz. Her sorunu teknolojiyle çözme iddiasındaki pozitivist saplantının(hem kapitalizm hem sosyalizm için geçerli bir eleştiridir bu.) yerini temkinli eko politikalar almalı. Marx'ın bahsettiği özgürlüğü sınırsız bir özgürlük olarak alamayız. O özgürlük doğal sınırları kabul eden, ekolojik düzene saygı duyan, kendi emek faaliyetini doğayla çelişki halinden kurtaran sınırılı bir özgürlük anlayışıdır.

Ekolojik zeminimiz

Doğanın Çocukları bu zeminden hareket eden bir harekettir. İnsan özgürlüğünü doğanın düzenine saygı duyan bir anlayışla yorumluyoruz. Bu gerçekliği inkar etmek büyük tarihsel hüsranlara neden olacaktır.

Dipnotlar:
1. http://www.diken.com.tr/bu-yil-gelmis-gecmis-en-sicak-yil-2016-daha-da-sicak-olacak/
2. https://www.theguardian.com/science/2016/mar/14/february-breaks-global-temperature-records-by-shocking-amount
3. http://thinkprogress.org/climate/2016/03/13/3759569/record-february-warmth-alaska-arctic/
4. https://gaiadergi.com/nasa-deniz-seviyesi-tahmin-edilemeyen-bir-hizla-yukseliyor/
5. http://ec.europa.eu/environment/integration/research/newsalert/pdf/migration_in_response_to_environmental_change_51si_en.pdf
6. http://www.futureearth.org/sites/default/files/articles/great-acceleration.jpg?itok=-11Nrb2U
7. A.g.y.
8. Akt. Daniel Tanuro, Yeşil Kapitalizm İmkasızdır, Ekoloji Kolektifi Kitaplığı, sy 15.

KENT

Anti kapitalist mücadeleyi yükseltelim!

İstanbul trafiği ve 3. Köprü

Köprü kesinlikle İstanbul trafiğine çözüm olmayacak, aksine 3. Köprü ve 3. Havalimanı nedeni ile oluşacak yeni yapılaşmalarla İstanbul'un nüfusu en iyimser tahminle 7 milyon civarında artarak İstanbul yaşanmaz hale gelecektir.

Zerrin BAYRAKTAR

İstanbul'da yaşanan sorunların başında ulaşım sorunu gelmektedir.
Geleceğin yaşanabilir İstanbul'u için ulaştırmanın sağlıklı politikalar doğrultusunda planlı olarak geliştirilmesi zorunludur.
Hiç bir plana dayanmadan sadece ortaya atılan projelerle hayata geçirilmeğe çalışılan 3. Köprü, 3. Havalimanı ve boğazın altından otomobil geçişi için yapılmakta olan ve Avrasya tüneli olarak anılan yapılar İstanbul'un yarınını karartacak nitelikteki uygulamalardır.
İzlenmekte olan ulaştırma politikaları ile İstanbul yaşanılan bir kent olmaktan çok "içinden motorlu taşıtlar geçen" bir kente dönüşmektedir.
Kentsel ulaştırmada ana hedef insanların hızlı, konforlu, güvenli ve ekonomik biçimde, çevreye ve kültürel varlıklara zarar vermeksizin kentsel etkinliklere ulaşımlarının sağlanmasıdır. Bu ise ancak raylı sistemle integre olmuş deniz ulaşımı ve bunları besleyen otobüs taşımacılığından oluşan toplu taşıma ile mümkündür.

Köprülerin kenti

3. Köprünün Karadeniz Sahilyolu'nun Avrupa bağlantısı için transit taşımacılığı sağlayacağı öne sürülmektedir. Aynı şey Fatih Sultan Mehmet Köprüsü yapılırken de ileri sürülmüştü. Ancak 1989 ve 1990 yılı trafik sayımları incelendiğinde 1. köprüde hiç bir trafik azalması olmadığı gibi aksine her iki köprü trafiğinde de önemli artışlar olmuş, Fatih Sultan Mehmet Köprü'sünün yapım sebebi olarak belirtilen 1. Köprü transit trafiğinin bir öneminin olmadığı net olarak görülmüştür. Zaten bilindiği gibi transit taşımacılığın Boğaz köprü geçişlerindeki payı %

3'ler dolayındadır ve artma olasılığı da bulunmamaktadır.

Sürdürülebilir sermaye için

Diğer taraftan 3. Köprü, İstanbul'un yaşamını sürdürebilmesinin Anayasası olan ve 2009 yılında mevcut Büyükşehir Belediyesi'nce hazırlanmış olan 1/100.000 ölçekli Çevre Düzeni Planı'na da aykırıdır.
Zira bu planda İstanbul'un yaşamı için "kıyamet kopsa da" TEM'in kuzeyinin kesinlikle yapılaşmaya açılmaması gerektiği yazılıdır. Zira bu yapılaşmalar nedeni ile İstanbul'un yaşam kaynakları olan ormanları dolayısıyla suyu, havasıve ekosistemi yok olma mertebesine gelecektir.
Gerek 3. Köprü ve gerekse 3. Havalimanı bu yaşamsal kuralı ihlal etmiş yapılardır. 3. Köprü ve 3. Havalimanı 2009 tarihli Çevre Düzeni planında da yer almamaktadır.

Trafiğe çözüm değil

Nitekim 3. Köprü'nün 1/25.000 lik imar paftalarına eklenmesi için 17 Haziran 2010 tarihli Büyüşehir Belediye Meclisi toplantısında neredeyse yemin billah edilerek 3. Köprü'den İstanbul geçişinde hiçbir kavşak yapılmayacağı, sadece transit taşımacılığa hizmet edeceği sözü verilmişti. Halbuki bugün 3. Köprü'nün inşaatının devam ettiği yörelerde köprü yollarını kente bağlayan muazzam kavşakların yapıldığı görülmektedir.
Çok uzatmadan söylenecek son söz, 3. Köprü kesinlikle İstanbul trafiğine çözüm olmayacak, aksine 3. Köprü ve 3. Havalimanı nedeni ile oluşacak yeni yapılaşmalarla İstanbul'un nüfusu en iyimser tahminle 7 milyon civarında artarak İstanbul yaşanmaz hale gelecektir.

İktidarın mekan politikalarına karşı, anti-kapitalist mücadele

Gezi Parkı'nın da ana sloganlarından olan " Mesele sadece 3-5 ağaç meselesi değil, hala anlamadın mı" şiarı hala geçerli ve belki de yoğunlaşan kent/mekan saldırılarıyla daha da güçleniyor…

Savaş ÇİÇEK

AKP'nin iktidara gelmesi ile birlikte palazlanan inşaat sermayesi gözünü diktiği her yere saldırıyor. Doğayı ve kenti bir pazar haline getirip metalaştıran sermaye, bu saldırılarla kendini yeniden ve yeniden üretiyor.
Kapitalizm kendi doğası gereği kendini yeniden üretmek için ya doğaya-kente saldırır ya da her çıkmaz sokakta savaş politikalarıyla kendi pazar alanını genişletmek ister.
Meseleyi kent bağlamında ele aldığımız zaman, kentin nasıl ve ne vakit sermayenin pazarı haline geldiğini AKP hükümeti ile birlikte çok daha rahat görebiliyoruz.
Erdoğan/AKP iktidara geldiği günden bu yana inşaat sermeyesinin kaldıracı oldu. Çıkardıkları yasalarla birlikte kent ve doğada her buldukları yeşil alan ya da sit alanlarına saldırmaya başladılar. Dur durak bilmeyen inşaat sermayesi en nihayetinde saldıracakları kamusal alanlara göz dikti.

Neoliberalizm boy veriyor

Sermayenin belli çıkmaz noktalarında hep başvurduğu klasik taktikler vardır. Bunlardan bir tanesi "hizmet veriyorum" adı altında yoğunlaştırılan saldırılardır. Kent hizmetleri ulaşım, cami, çocuk parkı vs üzerinden yağmalanmak istenilen alanlara, sermayenin kent politikaları karşısında tepki üretilmemesi/örgütlenilmemesi için meşruiyet üretme taktikleri uygulanan en önemli iktidar mekanizmalarından.
Bunun birkaç örneğine bakacak olur isek; şimdilerde mücadelesi verilen Kabataş Metro çalışması için şaft alanı olarak seçilen Fındıklı Parkı'ndaki bir çok ağacın kesilmek istenmesi bile yetecektir….
Arkasına saklandıkları durum sözde " ulaşım hizmeti". Sonucu ise parkın halka kapatılması.
Bir diğeri, "halkın camiye ihtiyacı var" deyip, mekanın etrafını yapılaşmaya açıp cami ve türevlerinin inşası ile mekanın dini bir araç olarak kullanılması.
Yine benzer şekliyle, Piyalepaşa bostanını yıkarak, yeşil alanın altına otopark yapıp, halktan gelecek tepkileri engellemek için "çocuk parkı ihtiyacı var" söylemleriyle otopark üstüne sunii çocuk parkı yapmak istemeleri…
Ha keza, İstanbul Teknik Üniversitesi(İTÜ) Maçka yerleşkesinin önündeki yeşil alanda yapılmak istenen Kafe iktidarın mekan politikalarının bir diğer örneği…
Elbette bu örnekleri fazlasıyla çoğaltabiliriz.

Mekan politikalarıyla toplumun yeniden inşası

Esasında saydığımız bu örneklerde salt kentin yağması söz konusu değil.
Aynı zamanda kent yaşamı ve insanların yaşantısını yeniden şekillendirmek için de bu saldırı araçları kullanılıyor.
Gezi Parkı'nın da ana sloganlarından olan " Mesele sadece 3-5 ağaç meselesi değil, hala anlamadın mı" şiarı hala geçerli ve belki de yoğunlaşan kent/mekan saldırılarıyla daha da güçleniyor…
Evet mesele sadece yeşil alanlar, tarihi binalar ya da 3-5 ağaç meselesi değil, mesele sermayenin kente/doğaya saldırırken aynı zamanda toplumsal bir inşa içinde olması…
Parklar, yeşil alanlar halkın kamusal alanları, toplumun sosyalleşebildiği, parasını vermeden bir ağacın gölgesinde serinleyebildiği mekanlar.

Kuşatma projeleri

Tarihi mekanların, yeşil alanların yerine yapılan AVM, otel, restaurantlar bunların hepsi toplumu dört duvar arasına sıkıştırma ve kolektif hafıza ve belleklerimize dönük sistematik kuşatma projeleri…
Kent yeniden şekillendirilirken, "eskiyi" temsil eden her şeyi yıkıp yerine sözde "yeniyi" temsil eden mekanlar yaratılıyor… Hayvanları şehirden temizleme, yoksulları kentin dışına atma ve grileşen kent operasyonu hızlandırılıyor.
Zengin-fakir ayrımı keskinleştirilerek toplum kutuplaştırılıyor, AVM alanlarına sıkıştırılmış hafızası, kolektivitesi parçalanmış gündelik hayatlar inşa ediliyor…
Öyle ya, kapitalizmin doğasında neoliberal saldırı araçlarının hepsi mübah…

Nefes almak için…

Dolayısıyla, iktidarın artan sistematik saldırıları karşısında, ne yapmalı nasıl mücadele etmeli sorusu hayati önem taşıyor. Makro düzeyde kent ve ekoloji mücadelelerini anti-kapitalist bir hat üzerinden örülmesi ve toplumsallaştırılması yaşayabilmek ve nefes alabilmek için şart.

Holywood'da sosyalist feminist bir isyancı...

Devrimci bir Holywood starı, F.E.Farmer

Frances Elena Farmer, Seatle'liydi. Jimmy Hendrix'in de doğduğu kent, Kızılderililerin direndiği son kent; Seatle nice devrimciler çıkarmıştı Amerika'da. Fabrikaları, işçi sınıfı, havaalanı ve "grunge" müziğiyle Amerika'nın en az Amerikansı olan şehirlerinden biri.

Dilgeş BAZ

1913'de dünyaya gelen, 1970'de tıbbi işkenceye maruz kalarak hayatını kaybeden ABD'li tiyatro ve sinema oyuncusu. Frances Elena Farmer aslında popüler bir Holywood yıldızıdır. Milyon dolarlar kazanan bir "stardır"! Lakin işte asıl sorun da burada başlıyordu. Frances, elit mekanlar değil yoksul halkın gittiği baraka tarzı mekanlara takılırdı, özel şoförlü lüks aracı yoktu toplu taşıma araçlarıyla yolculuk yapardı. Holywood'da set emekçilerine Marksizm propagandası yapıp onları örgütlerdi, setlerdeki kadınları da devrimci feminist örgütlere yönlendirirdi. Bundandır ki sık sık mahkemelerde ifade vermek zorunda kalırdı, sürekli takipteydi. Frances, Seatle'liydi. Jimmy Hendrix'in de doğduğu kent, Kızılderililerin direndiği son kent. Fabrikaları, işçi sınıfı, havaalanı ve "grunge" müziğiyle Amerika'nın en az Amerikansı şehirlerinden biri. Amerika'da en çok kitapevinin olduğu şehirdir Seatle, cinayet hırsızlık vb asayiş oranının en düşük olduğu şehir. Lakin intihar oranının en yüksek olduğu kenttir de. Frances, 17 yaşındayken Lise dergisinde ilk öyküsünü yayınlar. Öyküsü o kadar çok ses getirir ki "Seattleli kız tanrıyı öldürdü, ödülü kaptı" diye yazmıştı gazeteler. Frances'in devrimciliği aileden geliyordu aslında fakat Farmer mücadeleyi öyle yükseklere taşıyacaktı ki Holywood'da devrimci bir isyan dalgası yaratacak kadar direngendi. Sık sık tutuklanıp işkencelere maruz kalmıştı.

Holywood'da isyan dalgası

Frances Washington Üniversitesine girmişti, öğrenciyken sosyalist devrimci gazete ve dergilerde makaleleri yayınlanmaya başlamıştı. Fakat gerek annesi gerekse kendisinin başı sürekli Amerikan polisi ve yargısıyla derde giriyordu. 1930'ların Amerika'sında müthiş bir antikomünizm heyhulası vardı çünkü Sovyet Bolşevik devriminin getirmiş olduğu özgürlük rüzgarı tüm dünyada olduğu gibi Amerika'da da yankısını bulmuştu ve özellikle işçi sınıfının en yoğun olduğu Seatle'de çığ gibi büyüyordu devrimci hareketler. Frances ve ailesi Amerikan Sosyalist İşçi Hareketi'nin çıkardığı Hareketin Sesi gazetesinin aktif yazarı ve militanıydılar. Bir süre sonra tüm aile kaçak durumuna düşmüştü. Yoldaşları Frances ve ailesini gizlice Sovyetler Birliğine göndermeye karar verdiler. Sovyetler Birliğinden de sığınma onayı almışlardı. Frances heyecanlanmıştı. 1917 Sovyet devrimini yakından görecek, tanık olacaktı. Fakat ne var ki ailesi gitmekten vazgeçmişti, Amerikan baskısına yenik düşüp mücadeleyi bırakmışlardı. Fakat Frances kararlıydı, gitti gördü ve daha direngen bir devrimci olarak döndü Amerikaya. İlk olarak Holwood'da yan

rollerde kısa filmlerde oynayan Frances, basamakları hızla çıkıyordu. Artık tüm dünyanın tanıdığı ünlü bir oyuncu olmuştu. Ödüller almaya başladı. Holywood'un deyimiyle o bir stardı artık. Fakat Frances bu tanımın tam zıttı bir yaşam sürüyordu. Frances makyajsız, ayağında botlar ve üstünde parkasıyla dolaşıyordu halkın içinde. 1 Mayıs işçi eylemlerine katılıyor, feminist eylemlerin en önünde yer alıyordu. Kadın sığınma evleri açıyor ve Holywood'da kadın sığınma evleri için yardım etkinlikleri düzenliyordu.

Frances sona dotğru…

Frances alkollü araç kullandığı gerekçesiyle tutuklandı 18 ay hapis cezası aldı. Kadın hareketlerinin ve Holywood set emekçilerinin eylemleri sonucu kefaletle serbest bırakıldı fakat zorunlu olarak bir psikiyatri servisine yatırıldı. İşte bu Frances'in sonu olacaktı. Ailesinin ve kendisinin izni olmaksızın gizlice akıl sağlığını bozucu ilaçlar veriliyordu. Francesin yatırıldığı psikiyatri hastanesinde Foucault'un "Doktorlar ideolojinin piyonudur" sözünü doğruluyordu doktorlar. Susturamadıkları Frances'i tıbbi işkenceyle susturuyorlardı ve Frances Elena Farmer 1970'de hayatını kaybetti. Frances'in hayatını anlatan 1982 yılında Frances adıyla bir sinema filmi çekilmiş ve Frances'i canlandıran Jessica Lange'a bir Oscar ödülü kazandırmışdır…

Kültür ve edebiyat ağacı

Yaşam bizi karanlığın inşasına karşı ilericiliğin kuluçkası olmaya kültür ve edebiyat ağacının toprağı olmaya çağırıyor!

H. BEREKETOĞLU

Gabriel Garcia Marquez ,Yaşar Kemal, Eduardo Galeano, Günter Grass,.. Şimdi de Umberto Eco. Gittiler.
Evrensel kültüre mümtaz katkıları veren devler teker teker şu iki yılda devranı terk ettiler. Son iki yılda belki dünyanın her bir köşesinden nadide çiçekler gibi açıvermiş bu abidevi yazarlar yaşamımızın renklerini eksilterek gittiler. Sanki biraz küskünlükle biraz buruklukla elveda dediler. İğdiş edilen kültüre, asimile edilen dillere, katledilen halklara, beceriksiz siyasilere, bitmeyen savaşlara ve daha birçok şeye rağmen bizi eksilterek gittiler…Dünya giderek kötülere kalıyor. İyi olan ne varsa azalıyor. Yaşam giderek çoraklaşıyor.Hayatın elimizden alınıp gittiğini giderek çoraklaştığını ne zaman hissetsem aklıma Michael Haneke'nin Funny Games filmi gelir: İki beyazlı genç hiç acemilik çekmeden bir burjuva ailesinin yaşamını bir anda altüst ederken aileye hiç acımadığımı hissederim. Hakkettiler derim. Yaşama kör ve cahil olan burjuva ailesine az bile bu yaptıkları. Yaşamın gelip kilitleneceği nokta bu sterilize yaşamlar ve psikopat gençlerin şiddet sarmalı mı? Yok mu başka çıkış yolu? Var ama giderek daralan bir yol bu.

Düşlerin içinden...

Böyle zamanlarda yaşam bazen bir çocuğun gözünden bakıldığında çekiliyor; Sanki böyle zamanlarda hakikati gördüğümüzü hissederiz. Çocukların masal dünyasından aldığı zevki büyüdüğümüzde almadığımız için bütün bir yaşam boşa akıyor. Ne zaman masalsı havaya kapılsak bir an sonsuz anın içinde ölümsüzlüğü tattığımızı hissederiz. Nedense ben de zamanı ve mekanı aşan büyük edebiyatçıları çocuksu bakışla bir ağacın dallarına benzetiyorum. Ama öyle hayal içinde, hayali bir ağaca değil; tam da hayal içinde bildiğin gövdesiyle dalıyla, yaprağıyla ve kokusuyla gerçek bir ağaca… İşte maalesef o ellerimle dokunabileceğimi hissettiğim ağacın dalları birer birer kırılıyormuş gibi hissediyorum. Büyük edebiyatçılar ağacının içine bir kurt sürüsü girmişçesine hayıflanıyorum. Kültür ve edebiyat ağacının kalın gövdesini kurt girmesi yetmezmiş gibi artık özsu yürümüyor gövdesine diye düşününce irkiliyorum. Gerçeğin ortasından yeni bir gerçek yaratan ölümsüz yazarları büyülü bir gerçekliğe sığdırıp idealize etme niyetinde değilim. Âmâ şöyle bir düşündüğümüzde kendi kültürlerini böylesine tanıyan ve bu tanımışlığı evrensel boyutlara taşıyabilen Dünya gezegenine bir yuva hüviyeti veren yazarlar bunlar. Zamanları aşan, coğrafyayı birbirine katan ve hatta gerçekliği istediği renge boyayan kültür nehriydiler.

Yaşama dair

Kim ne derse desin mekanlar ve ritüeller yaşamımızın bütününe sinsice girer ve bizi oluşturur. Şöyle hızlıca olanlara göz atalım: "Kitaplar ele alınmaz oldu, Kütüphaneler terk edildi, sohbetler kahkahalar geyikler sosu içinde azala azala bitti, Fikir teatileri dinozorluk alameti kabul edildi, düşünmek için köşesine çekilene geç kalma dendi. Yaşam risksiz, renksiz ve olabildiğince dengeli bir orta sınıf cennetine çevrildi. Bu tespiti şimdiye kadar Herman Hesse'den daha güzel şekilde ifade edebilen yoktur sanırım: "yaşam konusunda bir fikrin vardı; içinde bir inanç, bir beklenti yaşıyordu; eylemlere, acılara ve özverilere hazırdın. ama yavaş yavaş anladın ki, dünya hiç de senden eylemlerde ve özverilerde bulunmanı istemiyor; yaşam, kahraman rollerine ve benzeri şeylere yer veren bir kahramanlık destanı değil, insanların yiyip içmeler, kahve yudumlamalar, örgü örmeler, iskambil oynamalar ve radyo dinlemelerle yetinip hallerine şükrettikleri rahat bir orta sınıf evidir." Ne kadar da günümüzün ideolojisini aktarıyor. Oysa on yıllar öncesinde söylenmiş sözler. Bırakın interneti, televizyon bile icat edilmeden, kararıp gitmekte olan kültür damarının trajedisine bir ağıt paragrafı bu…

Kültür ve bilgelik direnişi

Büyük insanlar her çağın olmazsa olmazı. Ne şanslıyız ki modernite bizi her ne kadar burjuvazinin gerici unsurlarıyla boğmaya kalksa da,direnç noktalarımız her zaman ortaya çıkıyor. Sonuçta yaşam ironik bir şekilde kendinden kaçamıyor. Nasıl ki popülizm ve gericilik günlük hayatımızdan başlayarak hayatımızı ele geçirip bizi bir ömür boyunca zombiye çevirmeye çalışıyorsa da onun karşısına mevzilenen "kültür ve bilgelik" mevziisi çıkıyor. Mühim olan bu mevziiyi güçlendirmek. Yaşam bizi karanlığın inşasına karşı ilericiliğin kuluçkası olmaya çağırıyor, yaşam bizi kültür ve edebiyat ağacının toprağı olmaya çağırıyor!

Buzda Yürüyüş

"Gece olmadan her şey kolaylıkla değişebilir, sabah oluğu halinden. Bu topraklarda yaşadığın müddetçe daima ölüm tehlikesi var. Sonumuzu hayır eyle, zaman sosuzluk vakti."

Servet İNANDI

Yeni Alman sinemasının önemli temsilcilerinden Werner Herzog, Alman sinemasının vicdanı olarak nitelediği Lotte Eisner'in Paris'te hasta yatağında ölmek üzere olduğu haberini alınca şöyle der: "Olamaz, şimdi ölemez, Alman sineması şu an onsuz yapamaz, bu önemli kadının ölmesine izin veremeyiz."

Eisner'i yaşatmak

1986 Berlin doğumlu Lotte Eisner, Hitlerin iktidarı ardına başlayan 2. Dünya Savaşı sırasında, Fransa'ya yerleşmiş otuz yıl Fransız sinematekinde arşivcilik görevini sürdürmüş, tüm hayatını gerçek anlamda sinemaya adamış Alman sinema eleştirmeni. Herzog'a göre savaş sebebiyle Alman sinemasının devamlılıktan kopmuş olması, geçmiş ve gelecek arasında kurulabilecek bir köprü.

Eisner hasta yatağında ölümün kucağında Azrail ile cebelleşirken, bu kaderi değiştirmek en azından ertelemek inancıyla Herzog, mevsimin yolların çetin şartlarına aldırmadan inatla yolculuğuna Lotte Eisner'i yaşatmak gibi kattığı anlamla zihninde yarattığı bir yol olarak Eisner'i görmeye Paris'e yürüyerek gitmeye karar verir. Yoldaki tek soru: Lotte Eisner nasıl, yaşıyor mu? 23 Kasım 1974 Münih'inden başladığı yolculuğunda dağlar, tepeler, patikalar, toprak ve buzlu yollar, evler, köyler, traktör izleri, çiftçiler, işçiler, göçmenler, kar, buz, sis, yağmur, ıslak çayırlar, ağaçlar, çam ormanları, tren istasyonları, tüm izler ve kendinden notlar düşerek 14 Aralık 1974 Paris'ine 22 gün süren bu uzun yürüyüşle, yolun kendine kattıklarıyla beraber yola, yolculuğa kattığı vicdanla buzda yürüyüşün güncesini tuttu.

Yolun güncesi

Güzel tepelerle ormanlarla dolu bir manzara… Her şey sakin… Bir atmaca haykırıyor. Arkamdaki haçın üstünde şöyle yazıyordu: "Gece olmadan her şey kolaylıkla değişebilir, sabah oluğu halinden. Bu topraklarda yaşadığın müddetçe daima ölüm tehlikesi var. Tanrım sana İsa'nın kanıyla dua ediyorum. Sonumuzu hayır eyle, zaman sosuzluk vakti."
Özgün adı "Vom Gehen im Eis" olan "Buzda Yürüyüş" 2016 Şubat'ında Ali Bolcakan çevirisiyle Jaguar Kitap tarafından yayımlandı.Herzog, Buzda Yürüyüş'ü yazmasına sebep olan yolculuğa çıkmadan üç yıl önce Leonard Cohen'in bestelerinde bulunduğu "Fata Morgana" adlı deneysel filminde anlatıcı olarak yer verdiği Lotte Eisner'e yaptığı bu inatçı yolculuğunda menziline vardı. Eisner dokuz yıl sonra, 25 Kasım 1983'te nesnel dünyadan ayrıldı.

DEVRİMCİ KADRO

Tarih yapıcı bir kurucu irade için...

Hamleci ruhun yaratımları

Devrimcilik bir adım önde olmaktır. Günü gelir koşullar değişir, her zamanın her yerde, bir adım önde olma biçimi değişir. Devrimci bulunduğu koşula teslim olmaz. Bir adım önde olarak koşulları değiştirir. Bolşevik devrimcilik hamleciliktir. Leninist siyasetin ayırıcı öz niteliğidir.

Haydar ARIKUŞU

Devrimci kadronun en büyük savaş alanı, kendi kişiliğidir. Var olan kişiliğiyle, olmak istediği "kendi" arasında sürekli savaşmak zorundadır. Etiyle, kanıyla, toplumsal varlığı, örgütsel görevleriyle işleyen diyalektiği budur.
Kendimizle savaşımızın düzlemleri nelerdir?
Birincisi, sürekli düzenden kopuş iradesi göstermektir. Kapitalist sistem içindeki birey, düzenden kopuştukça devrimci kişiliğe erişir.
İkinci düzlemi ise devrimci görevlerin, örgütsel ihtiyaçların somut tarihsel koşullarında devrimcinin, kendini dönüştürmesidir. Gerek taktik, gerekse de stratejik kişiliklerin hedef, görev ve ihtiyaçlara göre yeniden yaratılmasıdır.

Kişilikte düzlemler

Birinci düzlemde arınma vardır. İkincisinde ise karılma… Birincisinde düzene karşı devrimci kişilikler oluşurken, ikinci düzlemde, iktidarı hedefleyen devrimci kadro gerçekliği vardır.
Devrimci kadro, sisteme karşı devrimci bir kişilik, devrimci bir yaşam oluşturmakla yetinmemelidir.
Bir kere devrimci olduktan sonra artık onun kişiliğinin zembereği (diyalektik kurulumu), tarihsel-örgütsel, devrimci görevler olmalıdır.

Hamlecilik içimizdeki ısrardır

Ressam Balthus; "Resim yapmak hem bir iç zorunluluk, hem de bir zanaattır." der. Balthus'un "iç zorunluluk" olarak tarif ettiği sanatsal yaratım sürecine, Murathan Mungan; "içimdeki ısrar" der. İşte hamlecilikte devrimcilerin "içindeki ısrardır".
Bir sıçrayıştır hamlecilik, bir sürekli yaratıcılıktır.
Devrimciliği sürekli kılıştır.
Hamleci ruh, hedefe kilitlenmektir.
Sonuç almak isteyen devrimci kadro, hedef- hamle diyalektiğini kurmak zorundadır.
Hedef olmadan hamlecilik olmaz.
Hedefine kilitlenmeyen, görevine yoğunlaşma göstermeyenin "içinde hamlecilik yaprağı kıpırdamaz.
Varlığındaki eylemselliği, zamandaki "anlık" atılımlarıdır, devrimcideki hamleci ruh. Bunun içindir ki devrimcinin "şimdi ve buradası" dır.

Hamlecilik yaratıcılıktır

Hamlecilik, kişilik düzlemlerini ateşleyen çakımlardır.
Sınıf savaşı satrancında, Ferhatça dağları delmek, Pir Sultanca isyan, Kenanca işçilerle kaynaşma, Hikmet Kıvılcımlıca direnmek ve tarihsel kişilikler yaratmaktır.
Hamlecilik, cüretten sonra, fethetmekten öncedir. Cesaretten gelen, "fetihe" varandır.
Hamle, okun yaydan fırlamasıdır. Nasıl ki yay, gerilmedikçe ok ileriye fırlamaz, devrimci kadroda örgütsel, politik, tarihsel görevlerin gerilimini içinden taşımadıkça hamleci ruha sahip olamayacaktır.

Bir adım ileri

Devrimcilik önderliktir. Bir adım ileride olmaktır. Ne uçkun küçük burjuva sosyalistlerinin, kitleden kopukluğu; ne de burjuva sosyalistlerinin, kitle kuyrukçuluğudur, devrimcilik.

Hamleci kadro

Devrimcilik bir adım önde olmaktır. Günü gelir koşullar değişir, her zamanın her yerde, bir adım önde olma biçimi değişir. Devrimci bulunduğu koşula teslim olmaz. Bir adım önde olarak koşulları değiştirir. Hapishanede bir adım önde olmak; okumak, spor yapmaksa, kitle gösterisinde devlet güçlerine karşı direnerek fiili meşru konumlanma oluşturmaktır.
Bolşevik devrimcilik hamleciliktir. Hamlecilik, Leninist siyasetin ayırıcı öz niteliğidir. Hamleci kişilik hep bir adım önde olmaya yazgılıdır.

Sonuç

Devrimci kadronun, örgütçülüğünün, tarihsel-stratejik duruşunun, taktik manevra gücünün öncü atılımı onun hamleciliğidir. Aklının teorik serinliğiyle eylemin ateşli hamlelerini birleştirdikçe tarih yapacaktır.
Çünkü hamlecilik devrimcinin içindeki ısrardır.
İçinin ısrarı eylemciliğinin kıvılcımlarıdır.
Ve elbette ki devrimcinin kişiliği: Umutlu, ıssız, korkunç, karmaşık olasılıkların zirve yalnızlığında, sevinçli bir evren olacaktır.
"Aklı yüreğinden utana utana/ yaşamanın bir anlamı kalır mı?" diye sorar şair Şükrü Erbaş.
Devrimci bilincin, yürekten utanmaması içindir hamlecilik.
03.03.2016

Eylemin ve eylemenin özgürleştiriciliği

Başarabilmek için, devrimci kadronun, sorunlara teslim olmayan, kendine yoğunlaşıp sertleşen ve sürekli kendini kontrol eden bir tarza girmesine ihtiyaç var. Kıvılcımlı'nın deyimiyle "muhallebi değil devrim yapmaya" çalışıyorsak, buna uygun inanç, kararlılık ve cüreti kişiliğimizde inşa etmek durumundayız.

Pelin KAHİL

Tarihsel kurtuluş ve özgürleşmenin militanı olan devrimci kadro, kendi pratiği süresince sıradan bireylerin kaldıramayacağı ya da aşamayacağı sertlikte gerilimler ve karmaşık sorunlarla karşılaşır. Evet, bu engelleri aşmak oldukça zorlayıcıdır; ama aşılan her gerilim ve sorun sonrasında, yüksek bir kendine güven ve güçlü bir neşe açığa çıkar.
Açığa çıkan bu kendine güven ve neşe, örgütsel paradigma ve örgütsel kolektivizm tarafından zenginleştirilerek yeniden biçimlendirilir ve kendisi de biçimlendiği zemini güçlendirir.

"Beni" aşan yeni bir "Ben'e" doğru

Kendi kişiselliğini aşarak toplumsal bir gerçekliğin temsilcisi olma, yani doğal kişilikten kopup tarihsel kişi olma sürecinde ilerleyebilmek, kazanılacak başarılarla sağlanabilir.
Başarı, devrimci niyetin ve mücadelenin pratikleşmesi anlamına gelir. Kazanılan her başarı, ezilenlerin özgürlük mücadelelerinin yeni mevzileri olacaktır.
Başarı, yüksek bir konsantrasyonun, iddialı bir ruh halinin, hedefine odaklanan ve ortaya çıkan engelleri yaratıcı hamlelerle aşabilen çok yönlü ve güçlü bir duruşun ve bakışın sonucudur.
Başararak mevzi kazanma, gündelik yaşamın sınırlarına takılmayan fetihçi ruhun işidir.
İşte, komutan CHE'nin "Gerçekçi ol, imkansızı iste" cümlesinde ifadesini bulan bu duruş, yapamamanın gerekçelerinin anlamsızlaşması ve her durumda yapabilme imkanının yaratılmasıyla kendisini gösterebilir.
Elbette ki sisteme karşı mücadelede yürüdüğümüz yol taşsız, dikensiz ya da düz değil. Zaten, tam da bu yüzden, kendimizi devrimin ve mücadelenin gereklerine uygun organize ettiğimiz, savaşçı, hamleci ve başaran bir duruşa ihtiyacımız var.
Dört bir yandan bizi saran sisteme karşı mücadelede yol alamamanın üstünü gerekçelerle örtmek, zayıf bir devrimci kişiliğin, idare etme halinden sıyrılamamanın ve belli anlarda sistemle uzlaşıya girmenin sonucudur.

Yapmak ya da yapmamak

Başarabilmek için, devrimci kadronun, sorunlara teslim olmayan, kendine yoğunlaşıp sertleşen ve sürekli kendini kontrol eden bir tarza girmesine ihtiyaç var.
Kıvılcımlı'nın deyimiyle "muhallebi değil devrim yapmaya" çalışıyorsak, buna uygun inanç, kararlılık ve cüreti kişiliğimizde inşa etmek durumundayız.
Bu inşa süreci, eskiyi söküp atarak yeniyi kuracak olan bir yaratıcı yıkıcılık içinde, ikircikli ya da tereddütlü duruşlara son vererek doğru eylem biçimini hayata geçirecek bir iradeyi taşımak ve o iradeyi de taktik yaratıcılıkla işleyip zengin biçimlere büründürmekle mümkündür.
Başarının, yani devrimci niyetlerimizin pratikleşmesinin ve maddi bir güce dönüşmesinin ölçüsü, o başarıya doğru yol aldığımız yüksek tempolu ve kesintisiz akan inşa sürecini var edecek yaratıcı enerjiyi açığa çıkarmak ve sürekli yeniden üretmek yeteneğimiz tarafından belirlenir.
Aynı zamanda, başardıkça, o yeteneğimiz yeni güçler kazanır ve yeni başarılara doğru yol alabilmemizin önünü açar.
Başarısızlık, sürekli kendini üreten bir çıkmaz ve sürekli içine çeken bir bataklıksa; tersinden, başarı da sürekli yeni zaferler ve yeni zirveler yaratan bir devrimci trafodur.

Zirveye çıkış

Açığa çıkan ve başararak somutlaşıp maddileşen enerji, bizi yeni bir zirveye yerleştirecek, önümüze yeni ufuklar açacak, yeni ve daha zorlu imkan ve fırsatları görme ve yeni sorunlara hükmetme yeteneğimizi arttıracak, sorunlara uçurumun zirvesinden bakmamızı sağlayacaktır.

Öncüleşen devrimci kadronun olaylara naifçe yaklaşma, duygularına kapılarak değerlendirme yapma yahut panikçi bir ruh haliyle hareket etme lüksü yoktur. Öncü kadronun duruşu ve hareketleri, kendi kişiliğinin dar sınırlarını aşıp işçi sınıfının tarihsel kurtuluş hareketi zeminine yerleşmelidir.

SPOR

Önümüzde zor günler var ve bu zor günlerin yeşil sahalardaki karşılığı da pek parlak değil.

Şiddetin sahasında top tepmek

Saldırılar henüz siyasi düzeyde. Fiili bir linçe dönüşmedi. Ama gidişat dönüşmesinin önünde engel olmadığını gösteriyor.

Haluk KOŞAR

Spor, aksi söylense de, bu topraklarda hep siyaset ile kol kola gitmiştir. Elbette burada söz konusu olan egemen siyasettir. Sistemin muhalifi burada da genelde uygulanan baskı ile karşı karşıya kalmış, egemenin yandaşı kayırılmıştır. Basketboldan güreşe kadar pek çok spor dalında bu ayrımı ve baskıyı görmek mümkün. Son dönemde artan siyasal şiddet sarmalının yeşil sahalara yansımasının kısa bir kronolojisine bakalım.

Cizrespor oyun dışı

Geçtiğimiz sene büyük bir başarı göstererek amatör ligden 3. lige çıkan Cizrespor bir anda yoğun ilgi ile karşılaşmıştı. Türkiye Kupası'nda gruplara kalıp burada aldığı sonuçlarla adından söz ettiren Cizrespor bölge takımlarının her deplasmanda uğradığı taciz ve saldırılara karşı varlığını sürdürme mücadelesi veriyordu. Can güvenliğinden mahrum şekilde oynanan bu maçlara karşılık artık Cizrespor'un kendi sahasında dahi maç yapmasına izin verilmemesi bardağı taşıran son damla oldu. Cizre'de yaşanan sokağa çıkma yasakları sonucu takımın çalışma yapamaması maçların başka illere alınma isteği ile de birleşince artık Cizrespor sahalarımızda görmeye alışık olmadığımız bir tavır gösterdi ve maçlara çıkmama kararı aldı.

Dersimspor cezalar içinde

Dersim'in profesyonel liglerde oynayan tek takımı Dersimspor. Dersimspor'un ülkenin batısında yaptığı her maç da aynı taciz ve saldırılara gebe. Kocaeli'de oynanan Darıca Gençlerbirliği–Dersimspor maçında Dersimspor taraftarlarının "Berkin Elvan ölümsüzdür" ve "Her yer Dersim, her yer direniş" tezahüratları nedeniyle kulüp 'ideolojik propaganda' cezasına çarptırıldı. Kulübe para, Dersimspor oyuncu ve yöneticilerine de para ve men cezaları verildi. Federasyon Darıcaspor'a ise sahaya inip, Darıca tribünleri önünde taraftarlara tekbir getirtip Dersimspor tribünleri önünde 'Rabia' işareti yapan cüppeli ve sarıklı şahıs nedeniyle 'akreditasyonsuz giriş' suçundan uyarı cezası vermekle yetindi.

Amedspor direniyor

Son günlerin en popüler takımı Amedspor. Kendinden bütçe olarak büyük takımlara kafa tutup aynı zamanda Kürt halkının temsilcisi niteliğine bürünmesiyle bir anda gözler üzerine çevrildi. Diyarbakır takımları Batı'da çıktıkları istisnasız her maçta yoğun taciz ile karşılaşırlardı. Amedspor ise şu anki ismini aldıktan sonra bu tacizlerle bir kat daha fazla karşı karşıya kalıyor. Takımın tribünden sahaya attığı her adım yeni bir ceza gerekçesi sayılıyor. Taraftarların tribünde seslendirdiği 'Çocuklar Ölmesin Maça da Gelsin' sloganı, takımın futbolcusu Deniz Naki'nin kolunda yazan Kürtçe 'Özgürlük' yazısı akla hayale gelmeyecek şekilde cezalandırıldı. Saha kapatma, para cezaları, futbolculara ve yöneticilere men cezaları, seyirci yasakları... Rakip takımın oyuncularının futbolcular karşısında asker selamları verip başka el kol hareketleri yapmalarını saymıyoruz bile.

Sahalarda zor bir dönem

Saldırılar henüz siyasi düzeyde. Fiili bir linçe dönüşmedi. Ama gidişat o yönde.Bölge takımlarının her hareketi bir şekilde cezalandırılırken rakiplerin faşist saldırganlığı teşvik ediliyor. Bölge takımlarının Batı'da mücadele verdiği en popüler alan futbol. Türkiye Futbol Federasyonu'nu da gözardı etmemek gerekiyor. Sözde özerk olan Federasyon, iktidarın siyasi yönelimi doğrultusunda kararlar alarak özerklik kavramının da içini boşaltıyor. Önümüzde zor günler var ve bu zor günlerin yeşil sahalardaki karşılığı da pek parlak gözükmüyor. Yugoslavya'nın parçalanmasını ateşleyen fitilin bir futbol maçından çıktığını düşünecek olursak işin ciddiyetine bir nebze olsun parmak basmış oluruz.

Neden karşı lig?

7 Mart sabahı Karşı Lig'de bizimle sahalarda oynayan arkadaşımız Demet kocası tarafından bıçaklanarak öldürüldü.

Leyla TOPRAK

Yaşım 6-7...
Mahallede ilk top koşturuşlarım bu dönemlere rastlar. Mahallede top peşinde koşmalar, mahalle maçları… Sonrasında liseye kadar süren bu kan ter içindeki futbol sevdası ergenlik süreci ile yok oluverir.
Aslında içten içe hala oralardadır bilirim, ama kendimi durdurmam gerektiğini hissederim.

"Futbol erkek sporu"

Neden? Sorularımın cevapları muhtelif olabilir o yaşlarda:
Çünkü futbol erkek sporu.
Çünkü futbol ataerkil bir spor.
Çünkü futbol küfür çağrıştırıyor. Çünkü futbol şiddet içerir.
Çünkü futbolda kadına yer yok, çünkü futbol…
Bunlara inanıp inanmamaktan çok bunların beynimize kazınmaya çalışılması diye düşündüm hep dert.
Ama bu bir spor değil miydi? Hem de takım sporu ve en nihayetinde bu bir oyun değil miydi? Ne oldu da bir oyun içimizdeki canavarları dışarı taşırıyordu? Futbolun erkeklere has bir şey olduğunu/olabileceğini düşünüyorduk, çünkü futbol oynayan, destekleyen, yazan, çizen, konuşan herkes erkekti.

Kadınların içindeki "futbol"

Peki kadınlar neredeydi? Bir kadın futbol sevemez miydi? Kadınlar silikleştikçe arkadaşlarımızda sormadı bu "kız" nerede neden bizle oynamıyor diye? Çünkü bu erkeklikti, erkek oyunuydu! Sonra değişiklik oldu. Üniversitedeki futbol hayatı, erkeklerin çok olduğu bir teknik üniversitede kadın futbol takımı kurma deneyemi ve oradan da Karşı Lig serüveni...
Nedir bu Karşı Lig derseniz kısa kısa cevaplarla anlatayım...
Kadınların içindeki futboldur, kadın ve erkeğin "çirkinleşmeden" bir arada futbol oynayabilmesinin kanıtıdır.
Karşı Lig birbirine omuz atmak değil, omuz vermektir.
Karşı Lig yenilirken de zevk alabilmektir.
Karşı Lig, takım ruhunun takım dışına da taşmasıdır.
Karşı Lig mücadeledir, koşmak yorulmak ter dökmek ama sonunda hep gülümseyebilmektir.
Karşı Lig Gezi ruhudur. Karşı Lig erkek egemenliğindeki bir alana giren kadın mücadelesidir.
Karşı Lig iyi ki vardır.
Nasıl mı gelişti bu süreç?
Bizler kadın olarak varolmaya çalışırken, hele de futbol gibi erkeklerin hüküm sürdüğü bir alana girmek kolay olmadı tabi, sahada en az tek kadın oyuncuyu zorunlu tutarak başladık lige, bazen takımlar onu dahi bulamıyoruz diye yakındılar, ama şimdi neredeyse yedi de üçü/dördü bazı takımlarda daha fazla kadın oyuncu ile oynuyor.
Tabi mücadele sadece sahada şekillenmiyor.
Bir yandan da hayata dair sözlerimizi, saha ile üretim ile birleştirerek çözümlemeye çalışıyoruz.

Karşı Lig'den Demet Karakaş

Ama bazen bu bile yetmiyor, yetmedi.
7 Mart sabahı Karşı Lig'de bizimle sahalarda oynayan arkadaşımız Demet kocası tarafından bıçaklanarak öldürüldü.
Ataerkilliğe karşı mücadelede bir adım geri düştük.
Ama Demet için tüm kadınlar için daha çok çalışmamız ve başka bir dünyanın mümkün olacağı tahayyülümüzü gerçekleştirmek için sahalarda da dokunduğumuz insanlara daha çok dokunmamız gerektiğini içimizden bir parça giderek öğrendik.
Nevin "kirpiğiniz yere düşmesin" dedi biz arkadaşımızı tutamadık.
Bunun için eril sisteme karşı yılgınlık değil, üzüntü değil öfke içindeyiz. Ve bu öfkemize tutunarak daha fazla bir arada durmak için mücadeleye devam edeceğiz.

Karşı olmaktan değiştirmeye geçiş -2

Futbolda özyönetim olur mu?

Futbolda özyönetim olur mu? Gündem o kadar hızlı ve yoğun akıyor ki sorduğumuz sorunun devamını getirmek kısa sürede mümkün olmadı. Olsun, soru da varsa cevapları da halen güncel ve bunu konuşmak için hiçbir zaman asla geç değil.

Haluk KOŞAR

1.sayfadan devam
İşte en kaba tabirle sporun endüstri olarak ticarileşmesi de bu süreçlerle beraber ortaya çıkıyor. Bu endüstriyelleşme ve ticarileşme işleyiş olarak totaliter ve antidemokratik bir yapıyı da beraberinde getirdi. Oynanan takım oyunu ama yönetiliş biçimi katılımcı değil. Özünde tezat gibi gözükse de kurallar piyasa tarafından konduğu için yöneten de haliyle piyasanın kendisi oluveriyor. Herkes kolektif oyunu alkışlıyor ama kimse yönetime katılamıyor. Her biri kongreler yapıp kurullarını seçim ile oluşturmuş olsa da kim milyon dolarlık kulüplerin demokratik ve katılımcı olduğunu iddia edebilir?

Köklere dönüş

Özellikle futbol kulüplerinin ilk kuruluş yıllarında sosyal birer örgütlenme özelliği taşıdığından daha katılımcı nitelikleri vardı ve özellikle sanayinin ilk geliştiği yerlerde ardı ardına çıkan kulüpler birer işçi örgütlenmesi özelliğini de taşıyorlardı. Manchester United, Arsenal, Schalke 04 gibi takımlar bulundukları bölgenin işçileri tarafından kurulmuş kulüplerdi. Ve futbol tarihi böyle nice takım ile yazılmaya başlandı. Kulüplerin piyasa koşullarına uyarak asli unsurları devre dışı bırakmasına karşı çıkanlar da vardı. Londra'da Wimbledon semtinin takımının 2003'te satılması ve yeni sahibinin kulübü Milton Keynes'e taşıyarak ismini de değiştirmesine tepki olarak bir grup taraftarın kurduğu AFC Wimbledon bu örneklerden biridir. Bir diğeri, Avusturya'nın Salzburg kentinin takımı Austria Salzburg'un enerji içeceği Red Bull tarafından satın alınarak kulübün ambleminden rengine kadar her şeyinin değiştirilmesine tepki olarak yine bir grup taraftarın 2005'te kurduğu Austria Salzburg kulübü. Ve Manchester United'ın Amerikalı işadamı Glazer'a satıldıktan sonra 3000 kadar taraftarın örgütlenerek 2005'te kurdukları FC United of Manchester kulübüdür. FC United of Manchester'in kuruluşu katılımcılık açısından oldukça fazla deneyim içermektedir. Taraftarların Glazer'a karşı düzenledikleri protestolar, tartışmalar, bu tartışmalardan çıkan sonuçlar ve kulübün kuruluşu. "Uçuk bilet fiyatları yüzünden yalnızca parası olanın maçlara gidebildiği ve bir futbol takımının maçından başka her şeye benzetilmiş atmosferde tepenizde sürekli yerinize oturmanız emrini veren güvenlik görevlilerinden bıkmıştık dediler, "taraftarın maçın etkisiz elemanı ve yalnızca arka plandaki bir resim olduğu, tezahüratların unutulduğu sahte bir Old Trafford'a kilitlenmiştik. Malcolm Glazer'ın takımda tek söz sahibi haline gelişi sadece bardağa düşen son damlaydı" Kulübün kuruluşuyla beraber bir manifesto yayınlanır ve bu manifestoda yedi ilke ifade edilir. - Yönetim Kurulu demokratik olarak üyeler tarafından seçilecektir. - Üyeler tarafından alınan kararlar her üye bir oy esasına göre karar verilir. - Kulüp yerel halkla güçlü bağlar geliştirir ve kimseye ayrımcılık uygulamadan herkese ulaşılabilir olmaya gayret eder. - Kulüp yerel halka mümkün olduğunca geniş çapta ulaşabilmek için giriş ücretlerini makul düzeyde tutmaya çalışır.- Kulüp yereldeki gençlerin katılımını, gerek oyuncu gerek taraftar, mümkün olan her durumda teşvik eder. - Yönetim Kurulu bütünüyle ticarileşmeyi engellemek için elinden gelen mücadeleyi ortaya koyar. - Kulüp kar amacı gütmeyen bir kuruluş olmaya devam edecektir. Kulüp yönetimlerinin bu ilkeleri sürdürmekle yükümlü olduğu FC United şu an kolektif olarak bir stat inşasını bile gerçekleştirmiş bulunuyor. Yani katılımcı ve demokratik örgütlenme ile bir kulüp de inşa edilebiliyor, bir stat da.

Demokratik-katılımcı kulüp

Özellikle İngiltere böylesi girişimler için oldukça fazla imkana sahip. Taraftar yapısı, futbol geleneği, genel olarak toplumun örgütlenme düzeyi, toplumsal bilinç vb. gibi sayabileceğimiz çok fazla şey var. Bunların hepsi mutlaka ayrı ayrı davranma cesareti veriyordur. Fakat burada ayırt edici olan şey tam da o davranma cesareti olsa gerek. Bir işin nasıl yapılmayacağının oldukça fazla örneği karşınızda dururken neden nasıl olması gerektiğini ortaya çıkarmayasınız ki?
Bu diziyi önümüzdeki yazılarda Türkiye ile bağlayacağız. Şimdi yeni bir soruyla bitirelim: Türkiye'de bir taraftar girişimi olarak demokratik-katılımcı bir kulüp inşa edilebilir mi?

KADIN

Kadınlar isyanın ve direnişin tarihini yeniden yazıyor.

Yasaklara inat, yaşasın 8 Mart

Bu yıl bir çok ilde valiliklerin 8 Mart eylemlerini yasaklamasına inat kadın cinayetlerine, erkek şiddetine, beden-emek tahakkümüne, partriarkal kapitalizme karşı; kadınlar yine yeniden sokakları zaptetti.

Bu yıl bir çok ilde valiliklerin 8 Mart eylemlerini yasaklamasına inat kadın cinayetlerine, erkek şiddetine, beden-emek tahakkümüne, partriarkal kapitalizme karşı; kadınlar yine yeniden sokakları zaptetti.

Kadınlar her yıl olduğu gibi sloganlarıyla, zılgıtlarıyla, kahkahalarıyla; kampüslerden, atölyelerden, fabrikalardan, mutfaklardan sokaklara akın etti.

"Yasaklara inat yaşasın 8 Mart" sloganıyla meydanları dolduran kadınlar biriktirdikleri öfkeleri, susturulmaya çalışılan kahkahaları, direngen neşeleri, inat ve cüretleriyle erkek devlete ve polise cesaret dersi verdi.

İstanbul'da her yıl Kadıköy'de gerçekleştirilen 8 Mart mitingini yasaklayan İstanbul valisinin fetvalarına karşı Kadıköy'ün bütün sokakları 8 Mart alanına dönüştü.
6 Mart'ta Kadıköy rıhtımda toplanmak üzere bir araya gelen kadınlara polis biber gazı ve copla müdahale etti. Kadınlar yinede Kadıköy'ün ara sokaklarında eylemlerine devam ederek Süreyya Operası önünde halayları, horonları ve sloganlarıyla yasakları deldi ve 8 Mart'ı kutladı.
Kampüs Cadıları'da "Batsın bu erkek dünya biz yeniden kurarız" pankartıyla, kampüslerde örgütlenen genç kadınların direnişini sokaklara taşıdı. 8 Mart'ta geleneksel bir şekilde İstiklal Caddesinde gerçekleştirilen Feminist Gece Yürüyüşü'de tüm engellemelere rağmen, akın akın İstiklal Caddesini dolduran kadınlarla coşkulu bir şekilde gerçekleştirildi.
Ülkenin dört bir yanında patlayan bombalara inat ve polisin tacizlerine rağmen kadınların cesareti tüm toplumsal muhalefete örnek olacak nitelikteydi.

Adana'da kadın mitingi

Adana Kadın Platformunun örgütlediği valiliğin yasakladığı 8 Mart eylemleri Adana'da da yasakları delip geçen kadınların İstasyon Meydanını doldurmasıyla sonlandı.
Çukurova Üniversitesi Kampüs Cadıları da valiliğin yasaklarına, polis tacizine inat erkek şiddetine karşı "Direnerek Örgütlendik Öz Savunmayla Özgürleşeceğiz" yazılı pankartıyla 8 Mart mitingindeydi.
Özsavunma kavramı geçtiğimiz yıl kadın özgürlük mücadelesine yeni bir ışık tutumuştu. Kadınlar kendilerini korumayı bırakın, erkek şiddetini meşrulaştırmak için çabalayan adalet sistemine inat, kendi öz savunma pratiklerini hayata geçirmişlerdi. Kampüs Cadıları 2016 yılında başlattığı öz savunma dersleriyle genç kadınların erkek şiddetine karşı sesi oldu.
Adana'da liselerde yaşadıkları sorunlara karşı örgütlenen Liseli Kadın Komiteleri, Gezi direnişinde harlanan isyanlarını büyütüp; okul sıralarından meydanlara taşıdılar.
Bunun yanı sıra mutfaklardan, atölyelerden, fabrikalardan çıkan; ev emekçisi ve işçi kadınlar Mor Dayanışma pankartıyla 8 Mart'ta yerini aldı.

Hatay'da kadın şenliği

Antakya Kadın Dayanışması'nın bileşeni olan MKÜ Kampüs Cadıları, inatla cüretle 8 Mart'ta alanlardaydı. Arapça, Türkçe ve Kürtçe sloganlarıyla kadın dayanışmasını, barışı ve direnişi selamladılar. Etkinliklere eşi tarafından katledilen Özlem Açıkbaş'ın ailesi de katıldı. Hatay'da Mor Dayanışma ve Halkevci kadınların "Cüret Et Mutfaktan Çık 8 Mart'ta Mücadeleyi Yükselt" şiarıyla düzenledikleri 8 Mart Şenliğine Antakya'nın çeşitli beldelerinden ev emekçisi ve işçi kadınlar katıldı. Bölgedeki savaş atmosferinin yoğunluğuna inat çeşitli dillerde şarkılar söyleyen, halaylar horonlar çekerek 8 Mart şenliğinde buluşan kadınların milliyetçiliğe karşı kız kardeşlik ve savaşa karşı barış vurgusu dikkat çekti. Şehrin kültürüne yönelik etkinliklerin de yer aldığı şenlikte Mor Dayanışma şiirler okudu. Toplumsal cinsiyet rolleri farkındalık drama çalışmaları yapıldı.

Mersin eylemleri

Mersin'de bu yıl valiliğin yasaklarıyla karşılaşan illerden birisi oldu. Forum Alışveriş Merkezinde toplanıp Barış Meydanına doğru yürüyüşe geçmek isteyen kadınlar polisin barikatlarıyla karşılaştı. Fakat kadınlar sokaklardan vazgeçmeye niyetli olmadığı için ısrarcı oldular ve Barış Meydanına yürüyüp halaylarla eylemlerini sonlandırdılar.

Eskişehir'de kadın dayanışması

Eskişehir Demokratik Kadın Platformu Espark AVM önünden kalabalık bir kitleyle yürüyüşlerini gerçekleştiren kadınlar ardından sonra basın açıklamasının okunması ile birlikte eylemi sonlandırdı. 8 Mart 19.30'da ise geleneksel feminist gece yürüyüşünü gerçekleştirmek için Adalar Migros AVM önünde toplanan kadınlar herhangi bir müdahale olmadan yürüyüşlerini coşkulu bir şekilde gerçekleştirdi.
Kampüs Cadıları'nın süpürgeli dövizleri dikkat çekti.

Samsun'da baskılara karşı...

Samsun'da 8 Mart eylemleri için üniversitede stant açan Kampüs Cadıları, kendilerini engellemek isteyen grubun İstiklal Marşı okudu, kadınları taciz etti.
Eylem günü de tekbirlerle, tehditlerle engelleme çabaları devam eden gruba karşı kadınlar eylem yerlerini terk etmedi. Saldırılara rağmen kadınlar inadına coşkulu bir 8 Mart'ı kutladı.

'Mucizeye ihtiyaç duyduğunda, bir cadıya bağla tüm umutlarını!'

Bu yıl bir çok ilde valiliklerin 8 Mart eylemlerini inat kadın, erkek şiddetine, beden-emek tahakkümüne, partriarkal kapitalizme karşı; kadınlar yeniden

Kampüs Cadıları Boğaziçi Üniversitesi'nde kuruluş konferanslarını düzenleyerek mücadeleyi büyütme vurgusu yaptı. Öte yanda çeşitli bahaneler sıralayan üniversite yönetimi konferansı sonlandırmaya çalıştı. Tacize, tecavüze, şiddete, erkek egemen sisteme karşı tüm yaşam alanlarında direnmek, kız kardeşliğin ve kadın dayanışmasının sesini yükseltmek için kampüslerde bir araya gelen "Kampüs Cadıları", 28 Şubat Pazar günü kuruluş konferansını düzenlemek amacıyla Boğaziçi Üniversitesi İbrahim Bodur Salonu'nda toplandı.

Kampüs Cadıları kuruluş konferansını gerçekleştirdi.

Yakamadığınız cadılar

Yaklaşık 20 üniversiteden 200 kadının katıldığı konferansta; "Dünyanın bütün kadınları birleşin, kahkahalarınızdan başka kaybedecek bir şeyiniz yok", "Cadılığın inadı cüretiyle birleşiyor, kadınlar kampüslerde öz örgütünü kuruyor", "Bizler yakamadığınız cadıların torunlarıyız" yazılı pankartlar açıldı. Salondan sık sık «Yaşasın kadın dayanışması", "Gelsin baba, gelsin koca, gelsin devlet, gelsin cop, inadına isyan inadına isyan inadına özgürlük" sloganları yükseldi. Konferansa HDK eski eş sözcüsü Sebahat Tuncel, CHP eski milletvekili Melda Onur'un yanı sıra; Mor Dayanışma, Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu, Yeryüzü Kadınları, Özgür Genç Kadın, Fikir Kulüpleri Federasyonu, Kampüs Cadıları kuruluş konferansını selamlayan konuşmalar yaptı. Cadı şapkaları takan kadınlar erbaneler eşliğinde direniş şarkıları söyleyerek konferansa başladı.

"Bir prense asla güvenme"§

Açılış konuşmasını yapan Kampüs Cadıları üyesi Özge Karbo, fikirlerinin yeni bir isyanın ilk kıvılcımlarını yakacağını dile getirdi. Kampüs Cadıları sözcüsü Meral Çınar ise konuşmasına; "Bir prense asla güvenme. Mucizeye ihtiyaç duyduğunda bir cadıya bağla tüm umutlarını." cümleleriyle başladı. Ardından "Ortaçağ'da yakamadığınız cadıların torunları bugün burada yeniden karşınızda" sözleriyle devam eden Meral Çınar, Rojava'da, Sur'da direnen kadınlardan, öz savunmanın temsili olmuş Nevin ve Çilem'e kadar genişleyen bir mücadelede kız kardeşliğin önemine vurgu yaptı.
Kadınların coşkusu ve heyecanı ile devam eden konferans, Sebahat Tuncel'in selamlama konuşmasını gerçekleştirmesinin ardından, üniversite yönetimi tarafından bölündü. Yönetimin bilgisi dâhilinde gerçekleşen ve bir süredir "Kadınlar kampüslerde öz örgütünü kuruyor" şiarıyla çağrısı yapılan konferans, "katılımcıların uygunsuzluğu" ve "kulüp etkinliği olmama" gibi gerekçelerle engellenmeye çalışıldı. Boğaziçi Üniversitesi yönetiminin bu tavrını teşhir ederek salondan ayrılan kadınlar konferansın devam edeceği alana doğru sloganlarla, alkışlarla büyük bir yürüyüş gerçekleştirdi. Üniversitenin yakınlarındaki bir kafede toplanarak Cadı Manifestosunun sunumunu gerçekleştiren kadınlar üniversiteli genç kadının mücadelesinde yol haritası olacak bu manifestoyu oylayarak kabul etti.

Cadı manifestosu

Kampüs Cadıları, Boğaziçi Üniversitesi'nin bu tutumuna dair bir açıklama ve kınama metni yayınladı. Metinde, "Kadınların isyanından, öfkesinden, örgütlülüğünden tir tir titreyen iktidarın korkusuyla yüzlerce kadını kapı dışarı eden üniversite yönetimi bilsin ki; konferans salonları olmasa da sokaklar, parklar, bahçeler bizimdir. Kadınların isyanı kampüslerden taşıyor!" ifadeleri yer aldı.

toplumsal özgürlük
Sahibi ve Sorumlu Yazıişleri Müdürü: Meral Çınar
Adres: Rasimpaşa Mah. Halitağa Cad. No: 32/4 Kadıköy/İstanbul
Baskı: Rumi Matbaa Maltepe Mah. Fezılpaşa Cad. No: 8/4
Topkapı-İstanbul (0212) 612 71 72 grafik@rumimatbaa.com